

Добре дошли в „ДИВАТА ЗОНА“
Действайте на свой риск!

ДЖОЙ ФИЛДИНГ

НАЙ-ДОБРЕ ПРОДАВАНИЯТ
АВТОР СПОРЕД
„НЮ ЙОРК ТАЙМС“

Бар

ДИВАТА ЗОНА

ДЖОЙ ФИЛДИНГ БАР „ДИВАТА ЗОНА“

Превод: Снежинка Вакрилова

chitanka.info

Двама братя — Уил и Джеф — и техният приятел Том са в любимия си бар в Саут Бийч една нощ, когато решават да се обзаложат кой пръв ще успее да прельсти тайнствена млада жена, седнала там да пие сама. Симпатична, с тъмна коса и сини очи, Сузи има невинното, едва ли не банално излъчване на някое съседско момиче. „Просто чака чаровния принц да ѝ налети“ — предполага Джеф.

Сузи обаче не е толкова наивна, колкото изглежда. Освен това си има собствени планове. Не след дълго се ражда ново предизвикателство, само че този път то се оказва смъртоносно.

Мрачни тайни, прикрити страсти и една история, пълна с интриги — с всичко това „Бар Дивата зона“ ще ви държи в напрежение до последната страница.

1.

Ето как започна всичко.

С един виц.

— Значи, влиза един човек в бара — започна Джеф ухилено. — Там вижда друг, който седи намръщен и държи питие. На бара пред него има бутилка уиски и някакво много мъничко човече, не повече от трийсет сантиметра високо, което свири на също толкова миниатюрно пиано. „Какво става?“ — пита първият. „Заповядай, налей си“ — предлага вторият. Първият грабва бутилката и тъкмо да си налее, от нея неочаквано излиза облак дим и се появява един дух. „Пожелай си нещо“ — казва му духът. — „Каквото искаш, ще го получиш.“ „Лесна работа“ — отговаря мъжът. — „Искам десет милиона кинта.“ Духът кимва и изчезва в нов облак дим, а барът тутакси се отрупва с милиони, милиони лъскави, дрънчащи винтове. „Какво, по дяволите, е това?“ — ядосано вика мъжът. — „Да не си глух? Казах кинта, идиот такъв. Не винта.“ — И недоумяващо поглежда другия до себе си. Онзи само свива рамене и тъжно посочва с глава мъничкия пианист на бара. „Ти какво? Да не си помисли, че съм си пожелал трийсетсантиметров пианист?“

Кратка пауза, последвана от гръмогласен смях, означава края на вица. По смеха им доста точно можеше да се съди за характерите на тримата мъже, забавляващи се край претъпкания бар. Джеф, трийсет и двегодишен и най-възрастен от тримата, се смееше най-силно. Смехът му, подобно на самия него, сякаш бе прекалено голям за тясното помещение, той заглушаваше силната рок музика, носеща се от старомодния джубокс до входа и отекваше по лъскавата черна мраморна повърхност на дългия бар, заплашвайки да прекатури тънките чаши и да счупи обширното, оградено с бутилки огледало отзад. Смехът на приятеля му Том бе почти толкова гръмогласен и макар да не беше така еквивалентен и контролиран като на Джеф, компенсираше тези недостатъци с по-голяма продължителност и разнообразие от трели.

— Добър е — успя да изграчи Том с пръхтене и кикотене.

— Този беше добър.

Смехът на третия мъж бе по-сдържан, но не по-малко искрен, а възхитената му усмивка се простираше от почти момичешки кокетните устни до големите кафяви очи. Уил бе чувал този виц, може би още преди пет години, когато все още беше нервен студент в Принстън, ала никога нямаше да признае това на Джеф. Пък и Джеф го бе разказал по-хубаво. Повечето неща брат ми върши по-добре от другите хора, помисли си Уил и направи знак на Кристин да им налее по още едно. Кристин се усмихна и праметна дългата си права руса коса от едното рамо на другото, както Уил бе забелязал да правят често загорелите от слънцето жени на Саут Бийч. Той лениво се зачуди, дали този навик бе свойствен за Маями или бе характерен за местата с южен климат изобщо. Не си спомняше младите жени в Ню Джърси да си мяха косите толкова често и толкова важно. Но пък може и той да е бил прекалено зает или срамежлив, за да обърне внимание.

Уил се загледа как Кристин сипва наливната бира „Милър“ в три високи чаши и после майсторски ги плъзва едновременно по гладката повърхност на бара, навеждайки се точно толкова, колкото бе нужно, за да позволи на останалите мъже наоколо да надзърнат във V-образното деколте на леопардовата ѝ блузка. Винаги дават по-щедри бакшиши, ако им дадеш да изплакнат окото, самата тя бе споделила онази нощ, заявявайки, че е стигала и до триста долара бакшиш на нощ. Не беше зле за толкова малък бар като „Дивата зона“, в който удобно можеха да се настанят само четирийсет човека, а около винаги заетия бар имаше място може би за още трийсетина.

„НАВЛЕЗЛИ СТЕ В ДИВАТА ЗОНА“ — предизвикателно просветваше един оранжев неонов надпис над огледалото. — „ДЕЙСТВАЙТЕ НА СВОЙ РИСК.“

Собственикът на бара бе видял подобен надпис край някаква магистрала във Флорида и бе решил, че „Дивата зона“ е идеалното име на модния бар, който възнамеряваше да открие на „Оушън Драйв“. Инстинктите му се бяха оказали правилни. „Дивата зона“ бе отворила тежките си стоманени врати през октомври, тъкмо навреме за активния зимен сезон в Маями и осем месеца по-късно продължаваше да действа с пълна пара, въпреки смазващата жегата и отлива на повечето туристи. Уил обожаваше това име, с присъщия му отзвук на опасност и

безотговорност. Самото му присъствие тук го караше да се чувства леко безразсъден. Усмихна се на брат си с мълчалива благодарност, задето му бе позволил да се мъкне с тях.

Дори и да бе забелязал усмивката му, Джеф не го показва. Вместо това се пресегна зад него и сграбчи новата си бира.

— Е, смешници, вие какво бихте си пожелали, ако някой дух ви предложи да ви изпълни едно желание? Но да не е нещо смрадливо като световен мир или край на глада — добави той. — Трябва да е лично. Егоистично.

— Нещо като трийсетсантиметров пенис — каза Том по-силно, отколкото бе нужно, според Уил. Няколко от мъжете, които седяха в непосредствена близост, се извърнаха в тяхната посока, макар да се правеха, че не ги слушат.

— Вече си имам такъв — заяви Джеф, обърна половината си бира на един дъх и се ухили на някаква червенокоска в далечния край на бара.

— Вярно е — призна през смях Том. — Виждам съм го под душа.

— Обаче виж, за теб бих поискал още няколко сантиметра — подхвърли Джеф и Том отново се засмя, макар и не толкова силно. — Ами ти, братле? Ти нуждаеш ли се от някаква магическа интервенция?

— Съвсем добре съм си, благодаря. — Въпреки ледения климатик Уил бе почнал да се поти под синята си, закопчана догоре риза и за да не се изчерви, се втренчи в огромния зелен неонов алигатор на отсрещната тухлена стена.

— Ау, нали не съм те засрамил? — подразни го Джеф. — Мамка му, човече. Хлапето има докторска степен по философия от „Харвард“, а се черви като момиченце.

— От „Принстън“ — поправи го Уил. — Пък и още не съм си завършил дисертацията. — Той почувства как червенината плъзва от страните към челото му и се зарадва, че помещението бе толкова задимено. Трябваше вече да съм завършил тъпата дисертация, помисли си.

— Престани, Джеф — предупреди го иззад бара Кристин. — Не му обръщай внимание, Уил. Той просто е гадняр, както винаги.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че размерът няма значение? — попита Джеф.

— Казвам ти, че пенисите са някак доста надценявани — отговори Кристин.

Една жена наблизко се засмя.

— Самата истина — изрече в чашата си тя.

— Е, ти би трябвало най-добре да знаеш — заяви Джеф на Кристин. — Хей, Уил. Разправях ли ти за онзи път, когато аз и Кристин правихме тройка?

Уил отклони поглед настрани, очите му обходиха тъмните дъбови дъски на пода и се плъзнаха по срещнатата стена, без да се фокусират, докато накрая се спряха на голяма цветна снимка на лъв, нападащ газела. Никога не се бе чувствал удобно с тези сексуално натоварени шегички, в които Джеф и приятелите му като че ли бяха ненадминати. Реши обаче, че трябва по-упорито да се постарее да се впише. Трябваше да се отпусне. Нима не беше това основната причина да дойде в Саут Бийч — за да се махне от стреса на академичния живот, да излезе в истинския свят, да се свърже отново с по-големия си брат, когото не бе виждал от години?

— Не мисля, че някога си го споменава — каза той, изтръгвайки насила смях от гърлото си. Щеше му се да не се чувства толкова възбуден.

— Тя беше наистина хубавка, нали Криси? — попита Джеф. — А как ѝ беше името? Помниш ли?

— Мисля, че Хедър — небрежно отговори Кристин, притиснала длани отстрани на късата си впита черна пола. Дори и да се притесняваше, с нищо не го показа. — Готов ли си за още една бира?

— Готов съм на всичко, което си склонна да ми предложиш.

Кристин се засмя, многозначителна полуусмивчица се заигра в ъглите на дъговидните ѝ устни, и праметна коса от дясното на лявото си рамо.

— Веднага пристига по още една наливна „Милър“.

— Само така, моето момиче. — Мъжественият смях на Джеф отново изпълни помещението.

Една млада жена си проправи път сред мъжете и жените, застанали в тройна редица около бара. Около двацет и седем-осемгодишна, средна на ръст, по-скоро слаба, тя имаше дълга до раменете тъмна коса, която падаше върху лицето ѝ и не позволяваше

да се видят добре чертите ѝ. Носеше черни панталони и скъпа на вид бяла блуза. Уил си помисли, че вероятно е копринена.

— Може ли едно мартини с нар?

— Веднага — отзова се Кристин.

— Не е спешно.

Младата жена втъкна кичур коса зад лявото си ухо, при което разкри деликатна перлена обеца и мек, приятен профил.

— Ще седна ей там — тя посочи към празна маса в ъгъла под един акварел на препускащо стадо слонове.

— Какво по дяволите е мартини с нар? — попита Том.

— Звучи отвратително — добави Джеф.

— Всъщност е доста добро. — Кристин взе празната чаша на Джеф и я замени с пълна.

— Наистина ли? Добре тогава, дай да го опитаме. — И Джеф описа с пръсти кръг във въздуха, показвайки, че поръчката му включва Том и Уил.

— Десет долара от всеки, за който пръв свърши своето мартини с нар. И без задавяне и плюене.

— Давай — бързо се съгласи Том.

— Ти си луд — каза Уил.

В отговор Джеф шляпна десетдоларова банкнота на бара. След секунди до нея се залепи още една, поставена от Том. Двамата се извърнаха очаквателно към Уил.

— Добре — каза той, бръкна в джоба на сивите си спортни панталони и измъкна две банкноти от по пет долара.

Кристин ги наблюдаваше с ъгълчето на окоето си, докато отнасяше мартинито на жената, седнала до малката масичка в отсрещния ъгъл. Джеф, облечен от главата до петите в характерното за него черно, с фините си черти и падаща на вълни руса коса, безспорно изглеждаше най-добре от тримата. Тя подозираше, че той тайно си боядисва косата, но никога не би го попитала. Джеф имаше избухлив нрав и никога не се знаеше от какво ще побеснее. За разлика от Том, помисли си и плъзна поглед към мършавия тъмнокос мъж, облечен в сини дънки и карирана риза, застанал отдясно на Джеф. Той побесняваше от всичко. Сто осемдесет и седем сантиметра едва сдържана ярост, помисли си тя и се зачуди как го понасяше жена му.

— Заради Афганистан е — бе признала Лейни едва преди седмица, докато Джеф забавляваше посетителите на бара с историята как Том, вбесен от лошото отсъждане на рефера, измъкнал пистолета от колана на дънките си и пуснал един куршум в чисто новия си плазмен телевизор — телевизор, който той не можеше да си позволи и още не бе изплатил напълно. — Откакто се е върнал... — бе прошепнала тя под вълните от смях, съпровождащи историята, но така и не бе довършила. Изглежда нямаше значение, че Том си бе вкъщи от почти пет години вече.

Джеф и Том бяха най-добри приятели още от гимназията, заедно се бяха записали в армията и бяха отслужили по няколко мисии в Афганистан. Джеф се бе завърнал у дома като герой; Том се бе прибрал разжалван и позорно уволнен, заради безпричинно насилие над граждански гражданин. И това бе всичко, което знаеше за времето, прекарано от тях там, даде си сметка Кристин. Нито Джеф, нито Том искаха да говорят за това.

Тя постави розовото мартини на кръглата дървена масичка пред тъмнокосата млада жена и разсеяно огледа лицето ѝ с безупречен, макар и малко блед тен. Това на брадичката ѝ синина ли беше?

Жената подаде смачкана двайсетдоларова банкнота.

— Задръжте рестото — произнесе тихо и се извърна, преди Кристин да успее да ѝ благодари.

Пъхна набързо парите в джоба си и се върна на бара. Каишките на сребърните ѝ сандали с високи токчета протриваха голата кожа на глезените ѝ. Сега мъжете се обзалагаха кой ще може да задържи най-дълго фъстък на носа си. Том би трябвало да спечели, без никакви ръце, помисли си тя. Той можеше да се похвали с естествен ръб на върха на носа си, какъвто другите нямаха. Носът на Джеф беше тесен и прав и красиво изваян, както всичко останало по него, докато този на Уил бе по-широк и леко прегърбен, което само подсилваше впечатлението за ранимост и уязвимост. Защо ли изглежда толкова раним? — зачуди се тя и реши, че навярно прилича на майка си.

Джеф, от друга страна, изглеждаше точно като баща си. Знаеше, понеже се бе натъкнала на стара снимка на тях двамата, докато разчистваше едно чекмедже в спалнята, скоро след като се бе нанесла при него преди около година.

— Кой е този? — бе попитала, когато чу Джеф да се приближава зад нея и посочи суровия на вид мъж с вълниста коса, наперено ухилен, положил тежко огромната си ръка върху рамото на малко момче със сериозно лице.

Джеф бе изтръгнал снимката от ръката ѝ и я бе върнал в чекмеджето.

— Какво правиш?

— Просто се опитвам да отворя малко място за някои от моите неща — бе отговорила, нарочно пренебрегвайки тона му, който я предупреждаваше да се откаже. — Ти и баща ти ли сте тук?

— Да.

— Така си и помислих. Изглеждаш точно като него.

— И майка ми все това повтаряше. — След което бе затръшнал чекмеджето и бе напуснал стаята.

— Ха-ха — аз печеля! — изкрещя Том и триумфално стрелна юмрук във въздуха, след като фъстъкът, закрепен на носа на Джеф, се търкулна покрай устата и брадичката му и падна на пода.

— Хей, Кристин — подвижна Джеф. В тона му се долавяше достатъчно напрежение, което подсказваше колко много мрази да губи, дори и за нещо толкова незначително. — Какво стана с тези картините с вар?

— Нар — поправи го Уил, но тутакси съжали, че го е направил. Гняв като светкавица проблесна в очите на Джеф.

— Какво, по дяволите, е нар впрочем? — попита Том.

— Червен плод, твърда обвивка, стотици семена, много антиоксиданти — отговори Кристин. — Предполага се, че е много полезен. — Тя постави първото бледорозово картини на бара пред тях.

Джеф вдигна чашата до носа си и подозрително помириса.

— Какво е антиоксидант? — Том попита Уил.

— Защо питаш него? — сопна се Джеф. — Той е философ, не учен.

— Да ви е сладко — каза Кристин и сложи другите две картините на тезгяха.

Джеф вдигна чашата си и изчака Том и Уил.

— За победителя — каза той. Тримата мъже тутакси отметнаха назад глави и погълнаха течността така, както останалият без дъх поглъща въздуха.

— Готово — провикна се Джеф и триумфално положи чашата си на бара.

— Исусе, какво гадно нещо — заяви Том с гримаса половин секунда по-късно. — Как пият хората такива лайна?

— А ти какво мислиш, братле? — попита Джеф, когато Уил доизпи последната глътка от питието си.

— Не е толкова зле — отговори Уил. Харесваше му Джеф да го нарича братле, въпреки че строго погледнато, те бяха само наполовина братя. Един и същ баща, различни майки.

— Но не е и толкова добре — каза Джеф и намигна, не на някого конкретно.

— На нея май ѝ харесва. — Том кимна към брюнетката в ъгъла.

— Кара те да се чудиш какво ли още би ѝ харесало — отбеляза Джеф.

Уил се хвана, че се е вторачил в тъжните очи на жената. Разбра, че са тъжни, дори и от това разстояние и на тази светлина, заради начина, по който бе подпряла глава на стената и гледаше в пространството без цел и посока. Даде си сметка, че бе по-хубава, отколкото му се стори в началото, макар и по един обикновен начин. Не беше поразително красива като Кристин с нейните смарагдовозелени очи, високи скули като на модел и чувствено тяло. Не, външността на тази жена клонеше повече към традиционното. Симпатична със сигурност, но без да е изключителна. Очите ѝ бяха единствената отличителна черта. Те бяха големи и тъмни, навярно морскосини. Изглежда, сякаш е обзета от дълбоки мисли, каза си Уил и видя как един мъж се приближи до нея. Испита неочаквано облекчение, когато тя поклати глава и го отпрати.

— Каква е според вас историята ѝ? — чу се да пита на глас той.

— Може да е изоставената любовница на някой английски принц — предположи Джеф и доизпи остатъка от бирата си. — Или пък руска шпионка.

Том се захили.

— А може просто да е отегчена домакиня, която си търси малко странични забавления. Защо? Интересуваш ли се?

Дали наистина? — запита се Уил. Минало бе дълго време, откакто нямаше приятелка. След Ейми, помисли си той и потръпна при спомена за случилото се.

— Просто ми е любопитно — чу се отново да казва.

— Хей, Криси — провикна се Джеф, облегна лакти на бара и я повика с жест. — Какво можеш да ми кажеш за дамата с нара? — Той посочи с четвъртитата си челюст към ъгъла.

— Не много. Видях я за пръв път преди няколко дни. Влиза, сядва в ъгъла, поръчва си мартини с нар, дава щедри бакшиши.

— Винаги ли е сама?

— Никога не съм виждала някого с нея. Защо?

Джеф игриво сви рамене.

— Помислих си, че ние тримата бихме могли да се опознаем малко по-добре. Какво ще кажеш?

Уил си даде сметка, че е затаил дъх.

— Съжالياвам — чу той отговора на Кристин и едва тогава можа да издиша стегнатата топка въздух, насъбрала се в дробовете му. — Всъщност не е мой тип. Но, хей, ти се пробвай.

Джеф се ухили като показва две бляскави редици перфектни зъби, които дори и прахолякът на Афганистан не бе успял да потъмни.

— Не е ли ясно защо обичам това момиче? — попита той компаньоните си. И двамата кимнаха удивено. На Том му се искаше Лейни поне малко да прилича на Кристин в това отношение — по дяволите, във всяко отношение, ако трябваше да бъде честен, а Уил се зачуди, не за пръв път, откакто бе пристигнал преди десетина дни, какво в действителност се въртеше в главата на Кристин.

Да не говорим за неговата.

Може би тя просто бе невероятно мъдра и приемаше Джеф такъв, какъвто беше, без да се опитва да го променя, нито пък да се преструва, че нещата стоят по друг начин. Очевидно двамата си имаха споразумение, което им харесваше, макар за него да не можеше да се каже същото.

— Имам една идея — заяви Джеф. — Хайде да се обзаложим.

— За какво? — попита Том.

— За това, кой пръв ще влезе в гащите на госпожица Нар.

— Какво? — Кикотът на Том разтърси помещението.

— За какво говориш? — нетърпеливо попита Уил.

— Сто долара — обяви Джеф и постави на тезгяха две петдесетдоларови банкноти.

— За какво говориш? — отново попита Уил.

— Много е просто. Една привлекателна млада жена седи съвсем самичка в ъгъла и просто чака чаровният принц да ѝ налети.

— Струва ми се, че тук нещо не се връзва — каза Кристин.

— Може би иска само да бъде оставена насаме — допусна Уил.

— Коя жена ще дойде на място като „Дивата зона“, надявайки се да остане сама?

Уил трябваше да признае, че във въпроса на Джеф имаше смисъл.

— Така че отиваме там, побъбряме си с нея и виждаме на кого от нас ще позволи да я изпрати до вкъщи. Сто долара, че ще избере мен.

— Давай. — Том затършува из джоба си и най-накрая измъкна две двайсетачки и цял куп от по един долар. — Ще намеря останалите — позасрамено каза той.

— Като стана дума за изпращане вкъщи — намеси се Кристин, втренчена право в Том, — ти не трябва ли да си тръгваш? Нали не искаш да се повтори същото като миналия път?

В интерес на истината, Кристин бе тази, която не искаше да се повтори същото. Лейни ставаше също такава страховита стихия като мъжа си, когато се ядосаше, и пренебрегвайки всяко достойнство, бе в състояние да събуди половината град, щом се наложеше да открие местонахождението на блудния си съпруг.

— Лейни няма от какво да се тревожи тази нощ — самоуверено заяви Джеф. — Госпожица Нар няма да прояви интерес към кльощавия му задник. — Той се обърна към Уил. — Ти участваш ли?

— Не мисля.

— О, я стига. Не бъди такъв темерут. Какво ти става? Да не се боиш, че ще загубиш?

Уил погледна отново към жената, която продължаваше да се взира в пространството, но забеляза, че вече е привършила питието си. Защо просто не каза на брат си, че проявява интерес? А дали проявяваше? И прав ли беше Джеф? Наистина ли се боеше да не загуби?

— Приемате ли кредитни карти?

Джеф се разхили и го потупа по рамото.

— Говориш като истински Райдъл. Татко би бил много горд.

— Как точно ще го направим? — попита Том, настръхнал от тази новооткрита братска дружба. През почти целите две десетилетия, в

които двамата с Джеф бяха приятели, Уил не бе нищо друго, освен трън в петата на брат си. Дори не му беше истински брат, мамка му, а само наполовина и бе толкова нежелан, колкото и недолюбван. Джеф нямаше нищо общо с Уил и не бе говорил нито с него, нито за него от години. Най-неочаквано преди десетина дни обаче, Уил се появи на прага му от нищото и изведнъж се почна: „братле, това“, „братле, онова“, от което на човек му се гадеше. Том отправи към Уил най-широката си усмивка с желанието „братлето“ да си стегне багажа и да си се върне в „Принстън“. — В смисъл, нали не искаме да изглежда сякаш ѝ устройваме капан?

— Кой е казал такова нещо? Само ще отидем там, ще ѝ благодарим, че ни е запознала с удоволствието на спиртните антиоксиданти и ще ѝ предложим да ѝ поръчаме още едно.

— Имам по-добра идея — обади се Кристин. — Искате ли аз да отида, да си поговоря с нея няколко минути и да се опитам да подразбера дали проявява интерес?

— При всички случаи гледай да научиш името ѝ — каза Уил, мъчейки се да намери начин да се измъкне от ситуацията, без да се изложи или да отблъсне брат си.

— Колко залагате за това, че името ѝ започва с Дж? — попита Том.

— Пет долара, че не — отзова се Джеф.

— Повече имена започват с Дж, отколкото с други букви.

— И все пак в азбуката остават още много букви — възрази Уил. — По този въпрос съм с Джеф.

— Естествено, че си с него — сопна се Том.

— Добре, момчета, отивам — обяви Кристин и мина от тяхната страна на бара. — Желаете ли да предам на дамата нещо от ваше име?

— Може би не бива да я притесняваш — каза Уил. — Има вид на човек с много неща на главата си.

— Кажи ѝ, че ще ѝ дам едно нещо, над което да поразмишлява — каза Джеф и игриво шляпна Кристин по задника, за да я отпрати нататък. И тримата проследиха с погледи как тя демонстративно се понесе с люлееща се походка между масите към далечния ъгъл на помещението.

Уил видя как Кристин взе празната чаша от масата и двете жени се заговориха така лесно и естествено, сякаш цял живот са били

приятелки. По едно време госпожица Нар внезапно се извърна в тяхната посока, предизвикателно наклонила глава на една страна, по лицето и бавно се разпростря усмивка, а Кристин не спираше да ѝ говори. „Виждаш ли онези тримата в края на бара?“ — представи си Уил, че казва тя. — „Хубавецът в черно, кльощавия с гневното изражение до него и чувствителния със закопчаната синя риза? Избери си един. Който и да е. Той е твой, стига да го искаш.“

— Връща се — каза Джеф след няколко секунди. Кристин се отдели от масата на жената и пое бавния си обход обратно към бара. Тримата едновременно се приведоха напред да я посрещнат.

— Казва се Сузи — съобщи им, без да спира.

— Дължиш ми още пет долара — каза Джеф на Том.

— Това ли е всичко? — Том попита Кристин. — Толкова време стоя там и научи само това?

— Преместила се е тук от форт Майърс преди няколко месеца. — Кристин се върна на мястото си зад бара. — О, да. За малко да забравя — добави тя с широка усмивка, обърната към Уил. — Тя избра теб.

2.

— Какво? — Уил беше сигурен, че не е разбрал правилно. Кристин всъщност не гледаше към него. Явно усмивката ѝ е била насочена към Джеф. Той просто си бе въобразил онова, което му се искаше.

— Майтапиш се, нали? — попита и Джеф, също толкова невярващ.

— Виж ти — взе да се подхилква Том. — „Братлето“ май ще се окаже големият победител на вечерта.

— Сигурна ли си, че е избрала Уил? — отново попита Джеф, сякаш се нуждаеше от словесно потвърждение.

Кристин само сви рамене.

— Изглежда, че си пада по мъже с официални ризи.

Том се разхили, наслаждавайки се на неочаквания обрат.

Не че на него му харесваше повече, отколкото на Джеф, да губи. Особено от такъв самодоволен тъпак като Уил. „Избраникът“, така го наричаше Джеф. Е, сега наистина беше избран.

— На какво се смееш? — сопна му се Джеф. — Току-що изгуби сто кинта, идиот такъв.

— Както и ти. Освен това, не толкова портфейлът ти е засегнат, колкото егото. — И Том отново се ухили. — Не се ядосвай. Случва се и на най-добрите. — Нямах да е зле и Джеф да изпита чувството да си отхвърлен, с което той трябваше да се справя през целия си живот. Малко унижение никому не е навредило.

Джеф не каза нищо, намръщеният му поглед говореше вместо него.

— Както и да е — продължи Том, след като си довърши бирата, — не сме загубили и цент, докато той не изпълни сделката.

Раменете на Джеф тутакси се отпуснаха, сякаш свалиха поражението като нежелана наметка. Усмивката му се върна.

— Това е вярно, братле — каза той и потупа рамото на Уил с малко прекомерна енергичност. — Нощта е млада. Много остава да се

свърши. Твоят изпит едва започва.

Уил усети устата си суха, а дланите влажни. Винаги бе мразил изпитите. А този път не беше някой стар педантичен професор, който трябваше да го оцени колко струва. Ставаше въпрос за обичния му по-голям брат. Братът, когото от години се опитваше — и не успяваше — да впечатли.

— Какво трябва да направя? — прошепна той, колебаейки се, дали е по-добре да вземе този изпит или да се провали.

— Тук не мога да ти помогна, братле. Оправяй се сам.

— Би могъл да я изчукаш направо на масата пред нас — самодоволно ухилен предложи Том.

— Защо просто не й занесеш това? — обади се Кристин и в ръката ѝ се материализира едно прясно приготвено мартини с нар.

Уил пое мартинито от нея, удържайки с усилие на волята ръката му да не затрепери. Достатъчно лошо беше, че Джеф и Том щяха да следят всяка негова стъпка. Нямаше да им достави удоволствието да видят и треперенето на ръцете му. Пое си дълбоко дъх, насили се да се усмихне, после се завъртя на пети и взе да пристъпя като прощъпулник, който се учи да върви.

— Бъди нежен — подвикна след него Том.

Какво ти става? — мислеше си Уил, усещайки всеки поглед, докато прекосяваше помещението. Не че никога преди не бе правил това. Беше се срещал с много момичета, не можеше да се каже, че е девствен, макар в интерес на истината, момичетата да не бяха чак толкова много, принуди се да си признае. И нито едно след Ейми. Мамка му, защо се сети за нея сега? Изтика я от главата си, при което дясната му ръка неволно се стрелна напред и част от розовата течност преля над ръба надолу по пръстите му.

Сузи го наблюдаваше от мястото си до масата, очите ѝ палаво заискриха, когато той се приближи. Дори и сега Уил бе убеден, че е станала грешка. Тя е искала Кристин да изпрати Джеф. „Какво правиш тук?“ — почти я чуваше да казва.

— Усмихни се, малкия — каза тя, вместо това. — Вземи си стол.

Уил се поколеба, макар и само за миг, после направи, каквото му бе казано — издърпа най-близкия стол и седна, ухилен като идиот. Постава чашата на масата и я побутна към нея.

— За вас.

— Благодаря. Ти няма ли да пиеш нищо?

Уил се сети, че е оставил бирата си на бара. По никакъв начин нямаше да се върне там да я вземе.

— Аз съм Уил Райдъл — представи се той. Не беше особено остроумно, знаеше го. Джеф несъмнено би измислил нещо по-предизвикателно. По дяволите, дори и Том щеше да каже нещо по-хитро от името си.

— Сузи Бигълоу. — Тя се приведе напред, сякаш имаше да му съобщи нещо важно, и той направи същото. — Да даваме ли направо?

— Добре — каза Уил, но вътрешно си мислеше: какво направо? За какво говори тя? Започваше да се чувства така, сякаш бе влязъл в кино пет минути след началото на филма и вече бе пропуснал съществена информация.

— Какъв е залогът? — попита тя.

— Какво?

— Разбирам, че вие, момчета, сте се хванали на някакъв бас — обясни Сузи и блестящите ѝ сини очи се разшириха в очакване той да потвърди онова, което тя очевидно вече знаеше.

— Какво точно ви каза Кристин?

— Сервитьорката ли? Не много.

— Тя всъщност е барманка. — Уил си прехапа езика. Какво му ставаше? Защо ли му трябваше да я поправа? Всичко щеше да опрости, ако не внимаваше. Знаеше си. — Какво ти каза?

— Че вие, тримата, сте се хванали на някакъв бас и че ще спечелиш, ако избира теб.

Уил имаше чувството, че вътрешностите му се преобръщат. Какво искаше да каже тя — че Кристин е скроила цялата работа? Че той всъщност не е спечелил нищо?

— Колко ще вземеш, ако излезем отгук заедно?

— Двеста долара — сконфузено призна Уил.

Тя изглеждаше впечатлена.

— Уау! Хич не е зле.

— Съжалявам. Не искахме да те обидим.

— Кой е казал, че съм обидена? Това са много пари.

— Мога да си тръгна, ако искаш.

— Нямахте да те карам да дойдеш, ако исках да си тръгнеш.

Сега вече Уил бе по-объркан от всякога. Какво им ставаше на жените? — зачуди се той. Да не би генетично да бяха неспособни да водят праволинеен разговор?

— Просто искам всичко да е ясно от самото начало — продължи тя. — Няма да спя с теб, ако това си мислиш, така че можеш да изхвърлиш тази конкретна мисъл от главата си.

— Смятай я за изхвърлена — заяви той, а през тялото му премина неочаквана вълна на разочарование.

— Обаче съм повече от щастлива да поседя тук и да изпия няколко питиета с теб. После ще излезем заедно, може да се поразходим по плажа и всеки да си поеме по пътя. Как ти звучи?

— Звучи ми съвсем справедливо — каза Уил. А всъщност си мислеше: звучи ми тъпо. Но какво, по дяволите, няколко питиета бяха по-добре от нищо. Може би тя щеше да си промени решението.

— Няма да си променя решението — заяви Сузи, сякаш прочела мислите му. — Но се чувствай свободен да кажеш на приятелите си, каквото си искаш.

— Не съм от тези, дето се целуват и бързат да разкажат. Или не се целуват и пак казват — добави Уил и тя се засмя, за което той се почувства неимоверно благодарен.

— Ти си някак готин — каза тя. — Може пък и да спя с теб. Просто се шегувам — побърза да поясни. — И така, каква е работата? Не пиеш ли?

— Не, пия. Разбира се. Една наливна „Милър“ — каза на минаващата сервитьорка. Посочи мартинито на Сузи. — Разбрах, че нарът е полезен.

— Особено, когато го комбинираш с водка — каза през смях тя, докато надигаше чашата към устните си.

Уил реши, че харесва смеха ѝ — изненадващо плътен и гърлен.

— Според мен, доброто здраве е комбинация от късмет и гени, повече от всичко друго — заяви тя.

— Биологията е съдба — съгласи се Уил.

— Какво?

— Съгласен съм — побърза да поясни той.

Сузи се усмихна.

— Е, с какво се занимаваш?

— С нищо.

Усмивката ѝ стана по-широка, две дълбоки трапчинки обрамчиха малката ѝ уста. Сините ѝ очи примижаха развеселено.

— С нищо?

— Е, не съвсем с нищо.

— Не съвсем с нищо или съвсем с нищо? — подразни го тя.

— Звуча като пълен кретен, нали? — попита Уил, изказвайки мислите си на глас. Какво толкова, по дяволите — тя вече бе заявила, че няма да спи с него. Какво имаше да губи?

— Поеми дълбоко дъх — каза му тя. — Вече спечели баса. Знаеш, че нищо няма да се случи между нас, така че не се налага да се стараеш толкова, за да ме впечатлиш. Можеш просто да се отпуснеш и да си прекараш приятно.

Уил отново постъпи, както му бе казано, пое дълбоко дъх и се облегна назад. Но отпускането бе съвсем друга работа. Кога за последен път се бе отпуснал, що се отнася до жените? Всъщност, на него му се струваше, че думите „отпускане“ и „жени“ не могат да се сложат в едно изречение.

— И така, отново ще задам същия въпрос. С какво се занимаваш — когато не се занимаваш с нищо, искам да кажа?

Уил си даде сметка, че може да измисли каквото и да е. Да ѝ каже, че е пилот на самолет или финансов съветник, нещо толкова просто, че да не се налага да го обяснява или пък толкова сложно, че тя да не иска.

— Студент съм — спря се на истината той. Аз съм Уил Райдъл. Аз съм студент. Нямахте никакво съмнение — вдъхновението му нарастваше.

— Наистина ли? И какво учиш?

— Философия.

— Което предполагам и обяснява мисълта, че „биологията е съдба“ — отбеляза тя.

Бе негов ред да се усмихне. Значи тя в крайна сметка го бе разбрала.

— Всъщност, работя над докторската си дисертация.

— Сега вече наистина съм впечатлена. Къде? В Университета на Маями?

— „Принстън“.

— Уау.

— Това означава ли, че ще преосмислиш спането с мен? — попита той.

— Няма начин.

— И аз така си помислих.

Тя отново се засмя. И отново чудесните трапчинки украсиха бледата ѝ кожа.

— Но беше сладко. Получавах точки за това.

— Благодаря.

— Не, сериозно, значи си студент?

— Сериозно, аз съм много сериозен студент — каза той. — Или бях. Вземам си малко почивка.

— Имаш предвид за лятото?

— Не съм сигурен за колко дълго.

— Май това не е всичко, за което не си сигурен.

Уил се опита да изпразни ума си. Жената срещу него притежаваше смуцаващата способност да му чете мислите. Той хвърли поглед към бара и видя Джеф да се взира в него с премрежени очи, докато Том се бе наклонил и му шепнеше в ухото.

— Извинявай. Не исках да съм нахална — каза Сузи.

— Не си.

— Ти си малко загадъчен, нали?

— Загадъчен, как не. — Уил се засмя, поласкан, въпреки желанието си. — Майка ми все повтаря, че съм като отворена книга. — Сервитьорката се приближи с бирата му.

— Майките невинаги познават добре децата си.

Уил вдигна чашата си. Чукна я в нейната.

— Ще пия за това.

Двамата отпиха, после оставиха чашите си на масата, при което пръстите ѝ случайно се докоснаха до неговите. По тях неочаквано премина електрическа вълна и ръцете му се разтредоха. Той ги положи в скута си, за да ги скрие от нея.

— Е, какво те доведе в Маями? — попита Сузи.

— На гости съм на брат ми.

— Това е хубаво. Той тук ли е тази нощ? — Тя погледна към бара.

Уил кимна.

— А взе ли участие в баса?

— Инициаторът — призна Уил.

Сузи огледа гълпата, струпана пред бара.

— Нека позная. Хубавецът с черната риза?

— Същият. — Разбира се, че ще забележи Джеф, помисли си Уил, стараяйки се да не проявява ревност. Разбира се, че ще го намира за красив. Как иначе? Ако не беше подтикната от Кристин, тя без съмнение би избрала него.

— Всъщност, само наполовина сме братя. Затова и не си приличаме много.

— О, струва ми се, че откривам семейна прилика — каза тя, а погледът ѝ като че ли се задържа на профила на Джеф малко по-дълго.

— Нямам неговите мускули — каза Уил, изтъквайки очевидното.

— А аз се обзалагам, че той няма твоя ум — възрази Сузи.

Уил изпита прилив на гордост.

— С какво се занимава той — брат ти?

Уил затвори очи, гордостта му се срина като развален чадър. Каква беше онази поговорка — гордостта предшества провала?

— Съжالياваш ли вече за избора си? — попита той и тутакси се разкая. — Извинявай, това май прозвуча невероятно придирчиво.

— Невероятно придирчиво? Ама че фраза.

— Извинявай — каза Уил отново.

— Просто се опитвам да водя разговор, Уил. Стори ми се, че ти е малко неловко да говориш за себе си.

— Брат ми е персонален треньор — обясни Уил в отговор на предишния ѝ въпрос.

Сузи кимна, очите ѝ бавно се извърнаха отново към Джеф, сякаш привлечени от магнит.

— Той живее с барманката — добави Уил.

— Предполагам, че говориш за красивата блондинка, а не за дебелака със златния синджир.

Уил се засмя.

— Всъщност, това е собственикът.

— Много привлекателна двойка са — отбеляза Сузи. — Брат ти и барманката.

— Да, така е.

— Тя изглежда много мила.

— Такава е.

Разговорът позабря. Сузи насочи вниманието си обратно към питието в ръката си.

— Кристин каза, че наскоро си се преместила тук от Форт Майърс — поде Уил след няколко неловки секунди.

— Кристин?

— Приятелката на Джеф.

— Джеф?

— Брат ми — уточни той. Какво му ставаше? Винаги ли е бил толкова неловък с жените? Нищо чудно, че Ейми го бе зарязала.

— Барманката и бодибилдъра — констатира Сузи.

— Персонален треньор — каза Уил и едва сам не се срита. Абсолютен идиот ли беше? — Е, какво те накара да се преместиш от форт Майърс? — попита той.

— Бил ли си някога там? — на свой ред попита тя, сякаш това бе достатъчен отговор.

— Не.

— Предполагам, че не е лошо място. Хората определено са достатъчно мили. Просто беше време за промяна. — Тя сви рамене и отпи глътка мартини.

— Промяна от какво?

— От всичко.

— С какво се занимаваше във форт Майърс?

— Работех в банка. Бях помощник-управител.

— Звучи интересно.

— Нека кажем, че беше точно толкова интересно, колкото и звучи.

Уил се засмя, усети как тялото му наистина почва да се отпуска, сякаш бе разхлабил колана си.

— Тук ли те прехвърлиха?

— Не. Повярвай ми, последното нещо, което искам някога да видя, е вътрешността на друга банка. Освен, разбира се, ако не внасям пари.

— А къде работиш сега? — попита Уил.

— Не работя. Предполагам, че малко приличам на теб. Вземам си лятна почивка.

— А после?

— Не съм решила. А ти?

— Аз ли?

— Какво ще стане, щом лятото свърши? — попита тя. — У брат ти сигурно е малко пренаселено.

Всички пътища водят към Джеф, помисли си Уил.

— Малко. Не зная. Може да се върна в училище. Може да ида в Европа. Винаги съм искал да видя Германия.

— Защо Германия?

— Темата ми — тя е за един немски философ... Мартин Хайдегер.

— Не мисля, че съм го чувала.

— Малко хора са го чували. Той пише за смъртта и умирането.

— Да, те някак си вървят ръка за ръка. — Тя се засмя. — Звучи леко депресиращо.

— Хората все това повтарят. Но всъщност не е така. Искам да кажа, смъртта е факт от живота. Всички ще умрем, рано или късно.

— На това ли те учат в „Принстън“? Защото, ако е така, дяволски сигурна съм, че няма да отида там.

Уил се засмя.

— Няма от какво да се боиш.

— Сега за смъртта ли говорим или за „Принстън“?

— Вярваш ли в Бога? — попита той, сещайки се за всички откровени студентски дискусии по въпроса, в които бе участвал, за всички спорове, които бе имал с Ейми...

Сузи поклати глава.

— Не.

— Звучиш твърде убедено.

— Изглеждаш изненадан.

— Предполагам, че съм. Повечето хора са по-уклончиви.

— Уклончиви?

— Предпазливи — поясни той, макар да чувстваше, че тя разбра точно какво имаше предвид. — Внимателни. Застраховат се, казват, че не знаят, че биха искали да вярват, или че вярват в някаква по-висша власт, независимо дали ще я наречете Бог или жизнена сила...

— Боя се, че никога не съм била много добра в уклончивостите. — Очите ѝ се вдигнаха към големия вентилатор на тавана.

— Изглеждаш така, сякаш имаш доста дълбоки помисли — осмели се да отбележи Уил.

Сузи се засмя и отново се обърна към него.

— За пръв път ме обвиняват в това.

— Трябваше да прозвучи като комплимент.

— Тогава така ще го приема. Бил ли си женен някога, Уил?

— Не. А ти?

— Да. Но нека да не говорим за това, става ли?

— Няма проблеми.

— Добре. — Тя отново отпи от питието си. — Какво ще кажеш да доизпия това и да се махаме оттук?

— Както желаш.

— Двете ми любими думи.

— Наистина си много красива — заяви той, за изненада и на двамата. До този момент всъщност не си го бе помислял.

— Не. Прекалено съм слаба — възрази тя. — Зная, че е модерно, но винаги съм харесвала по-пищните форми. Като на, как каза, че ѝ е името — Кристин?

— Да, тя е доста сексапилна.

— Тя няма ли нищо против, че брат ти...?

— Какво за него? — Нима не ѝ бе казал току-що, че е красива? Защо пак питаше за Джеф?

— Ами, ти каза, че той бил инициатор на баса. А ако бях избрала него? Тя наистина ли нямаше да има нищо против това?

— Мисля, че връзката им е доста отворена.

— Наистина. — Бе повече констатация, отколкото въпрос.

— Свърши ли си питието вече? — попита той, когато забеляза, че погледът ѝ отново се върна към Джеф и се изправи, за да блокира гледката.

Сузи отпи последна глътка и остави празната чаша на масата.

— Свърши се. Водете, доктор Райдъл.

Уил с усилие съдържа радостта си от чутото, пхна една двайсетдоларова банкнота под чашата си и последва Сузи, която се движеше на зигзаг между масите към изхода. Видя как тя крадешком кимна на Джеф и Том, после махна за довиждане на Кристин, когато минаха покрай нея.

— Мамка му — чу Том да мърмори. — Можеш ли да повярваш?

Уил почака Джеф да каже нещо, но последва мълчание. Щом стигна до изхода, се обърна назад, надявайки се брат му да вдигне

окуражително палец. Вместо това обаче Джеф се взираше през него, сякаш го нямаше. Продължи да се взира и когато Уил се обърна да последва Сузи в нощта.

3.

— Мамка му — повтори Том. — Видя ли му тъпата усмивка? Все едно, че току-що е глътнал проклетото канарче. Ще ми се да му избия тая усмивчица, човече. — И той удари с юмрук по тезгяха.

— Остави го — обади се Джеф.

— Имате ли нужда от нещо? — попита от другия край на бара Кристин.

Джеф поклати отрицателно глава.

— Искам да кажа, едно е да спечелиш баса, човече — продължи Том. — Но трябва да си по-скромен. Не можеш да се разхождаш, като че ли си Второто пришествие, мама му стара. Проклет надут пуяк.

Джеф едва не се разсмя. Какво разбираше Том от скромност? Но всъщност бе странно благодарен за гнева на Том. Така си спести част от своя.

— Струва ми се, че омеша прекалено много метафори, Томи, момчето ми.

— За какво, по дяволите, говориш? Да не се опитваш да ми кажеш, че не си кипнал и ти?

— Хей, станалото — станало.

— Е, не знаем със сигурност, нали така?

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че не знаем къде отиват, нито какво ще правят като отидат там — обясни Том. — Ако изобщо приемем, че ще правят нещо. Сузи Нара може в този момент да целува за довиждане братлето, но как ще го докажем? Трябва ли просто така да му повярваме, че е вкарал гол?

— Мислиш, че би излъгал за това?

— А ти не би ли?

— Нямаше да ми се наложи — каза Джеф.

— Нима? Е, тя не те избра, нали? Така че, предполагам, това е опорен въпрос.

— Мисля, че имаш предвид „спорен“ — поправи го Джеф.

— Каквото и да е. — Том се оттласна от бара.

— Къде отиваш?

— Ще ги проследя.

— Какво? Не. Връщай се тук. Сядай. Ти си пиан.

— И какво от това?

— Това, че ще те забележат.

— Не, няма. Да не си мислиш, че не съм научил нищичко в Афганистан?

Джеф не отговори нищо. Истината бе, че не вярваше Том да е научил и едно проклето нещо в Афганистан.

— Идваш ли? — попита Том, пристъпяйки нетърпеливо от крак на крак.

Джеф поклати глава. Нямаше начин да хукне да преследва брат си. Нямаше да достави на хлапето подобно удоволствие. Достатъчно лошо беше, че през всичките години, докато растяха, той бе засенчван и унижаван от Уил. Но да се наложи да преживее всичко отново сега, тук, на неговата собствена почва... Не биваше изобщо да го допускам обратно в живота си, помисли си Джеф и направи знак на Кристин за още едно питие. Трябваше да каже на Уил да се маха, още преди десет дни, когато се показа на прага му. Трябваше да затръшне вратата в усмихнатото му, нетърпеливо лице.

Джеф пак се сети за вица, който бе разказал по-рано. „Пожелай си нещо“ — бе казал духът. — „Ще имаш всичко, което поискаш.“

Искам той да изчезне, помисли си Джеф.

— Последен шанс — обади се Том, отстъпвайки към вратата.

— Отивай — тихо произнесе Джеф и Том отвори, и се изпари във въображаем облак дим.

Топлият влажен въздух тутакси обгърна тялото на Том и прилепна по кожата му като найлоново фолио, докато оглеждаше оживения тротоар за следи от Уил и Сузи. Къде бяха? Как можаха да изчезнат толкова бързо? Той погледна към отсрещната страна на улицата, към океана. Чуваше го, но не го виждаше в тъмното, само от време на време се показваше по някой огрян от луната гребен на вълна, устремил се неуморно към брега. Къде, по дяволите, биха могли да отидат толкова бързо?

Минаха няколко секунди, преди да ги забележи. Стояха на ъгъла на „Оушън Драйв“ и „Десета“ улица, наред група петъчни гуляйджии, и чакаха светофарът да светне зелено. Отправи се към тях с клатеща се походка и неуверена стъпка. Джеф може би бе прав, помисли си той, препъна се в собствените си крака и едва не падна сред групичка кискаци се тийнейджърки с къси полички и десетсантиметрови токчета. Може би наистина беше твърде пиан, за да ходи след тях. Но къде, по дяволите, отиваха те все пак?

Видя как Сузи внезапно сграбчи Уил за ръкава, за да се закрепи, понеже залитна на своите черни секси сандали с каишки отзад. Видя как ръката на Уил се пресегна към нейната, когато тя се изправи, но Сузи не обърна внимание, а хукна през улицата към океана, сякаш не си даваше сметка за плътния поток от движещи се коли около нея. Когато стигна отсрещната страна на пътя, спря и се обърна в очакване на Уил, който пък изчакваше пролука в трафика. Океанският бриз праметна няколко дълги кестеняви кичура коса върху лицето ѝ и докато ги отмяташе, очите ѝ проникнаха в тъмнината и се спряха право върху Том. Дали ме разпозна? — запита се той и приклепна зад една двойка на средна възраст, и двамата облечени в дълги шорти, по джапанки, хванати за ръце. Той усети как земята внезапно се наклони към него, сякаш го бяха спуснали върху движеща се лента и вдигна ръце на височината на кръста си, за да балансира. Когато отново погледна към тях, Уил и Сузи бяха изчезнали.

— Мамка му — изруга Том достатъчно високо, че да предизвика неодобрителните погледи на няколко минавачи, които до един тутакси ускориха крачка, сякаш за да оставят колкото се може по-голямо разстояние между себе си и Том. — Къде, по дяволите, се дянахте пък сега? — изговори ядосано и слезе от тротоара право срещу една приближаваща се кола.

Шофьорът на черния Нисан спря със скърцане на гуми, натисна клаксона и гръмко изруга, като същевременно отвори предното стъкло и му показа среден пръст.

При друг случай Том незабавно би изругал в отговор, може би дори би скочил на предната седалка, за да покаже на този задник повече от един пръст. Тази нощ обаче той имаше мисия и не би могъл да си позволи да се разсейва. Разсейването можеше да е смъртоносно. Том знаеше, че е достатъчна и една секунда невнимание. Точно тогава

стъпваш на заровена мина и бам! — краката ти политат във въздуха, без повече да са съединени за тялото.

Това бе тъпа идея, реши сега той и обувките му затънаха в сухия пясък. Откакто се бе върнал от онази затънтена страна, мразеше пясъка. Лейни непрекъснато го караше да заведе децата на плажа. Но той никога не го правеше. Бе видял достатъчно пясък за цял живот. А сега, виж го. Не само бе затънал до глезените в проклетото нещо, но и щеше да си съсипе чисто новите черни кецове, които струваха почти триста кинта, или биха стрували, ако действително бе платил за тях, вместо просто да ги нахлузи и да си излезе от магазина. Том бавно се завъртя на триста и шейсет градуса, мъчейки се да открие Уил и Сузи в тъмното. Къде бяха? Дали наистина Сузи го бе видяла, а после бе споделила с Уил подозрението си, че той ги следи? Дали в същия този момент не го наблюдаваха иззад някоя от гигантските палми, обрамчили плажа като стража, смееха се на глупостта му и чакаха да видят какво ще стори по-нататък?

Дали да не им даде нещо за гледане?

Том се изкикоти и бръкна за малкия пистолет, втъкнат зад сребърната тока на тежкия му черен кожен колан, скрит под карираната риза. Джеф би си изкарал акъла, ако знаеше, че го носи, но какво, по дяволите? Противно на всеобщото мнение, той невинаги правеше онова, което Джеф му казваше.

Откакто се бе върнал от Афганистан, Том се бе сдобил с четири оръжия, никое от които не бе регистрирано — два „Магnum“-а 44-ти калибър, един револвер „Н & R“ 22-и калибър и стар „Глок“ 23-и калибър, които той сменяше последователно. Любим му беше калибър 22, едно по-скоро момичешко оръжие, понеже беше малък, лесен за скриване и сравнително лек, макар никога да не преставаше да се удивлява колко тежко беше всъщност проклетото нещо. Беше го дал на Лейни по повод на първата им годишнина. Тя, разбира се, отказа да се докосне до него. Оръжията са беля, която чака да се случи, обичаше да натяква. Той не бе спорил. Какъв смисъл имаше? Нима Лейни не бе убедена, че е права за всичко?

Том остави оръжието, втъкнато в колана му, вдигна вместо него невидим пистолет и натисна въображаемия спусък.

И точно тогава ги видя отново.

Подскачаха по ръба на водата на около десет метра надолу по плажа, босите им ходила си играеха на криеница с прииждащите вълни. Той набързо изхлузи кецовете си и изръмжа, щом усети топлите песъчинки да проникват между пръстите му.

— Не мога да повярвам, че навън все още е толкова топло — чу Уил да говори. Вятърът безпроблемно разносяше гласа му по плажа.

— За мен никога не е прекалено горещо — дойде отговорът на Сузи.

Наистина ли си говорят за времето? — зачуди се Том. Що за кретени приемаха в „Принстън“?

— Някак е странно като си помислиш, че там вътре има цял един друг свят — отбеляза Сузи и спря, за да погледне океана. Изглежда нямаше представа, че Том се спотайва наблизо.

— И някак изящно — каза Уил.

Господи, помисли си Том. Жалка работа.

Може би и Сузи си бе помислила същото, осъзна Том, Защото тя внезапно се забърза, тънките ѝ прасци се заклатушкаха по неравната земя. Уил се затича след нея, принуждавайки Том да последва примера му. И точно тогава Уил рязко спря и се обърна.

— Мамка му — изруга Том, пусна кецовете си на пясъка и се пресегна за пистолета, а Уил отривисто закрачи право срещу него.

— Изпуснах си чорапа — Уил викна назад към Сузи, падна на колене и затършува из пясъка, докато не го намери.

Сузи се смееше, а Уил се върна при нея, протегнал увисналия, покрит с пясък чорап пред себе си, сякаш беше някоя мъртва риба.

— Моят герой — изрече тя през смях.

Аз бих могъл да бъда нейният герой, помисли си Том и реши още на следващата сутрин да иде в „Брукс Брадърс“ и да се снабди с една от онези ученически ризи с копчета от горе до долу. Бързешком вдигна кецовете си от земята, шляпна ги в хълбоците си, за да ги изтърси от пясъка и последва двамата.

Уил и Сузи продължиха да вървят по плажа още километър — два, предимно в мълчание. Вълните шумяха, Том стоеше на дискретно разстояние зад тях. На плажа имаше още хора, достатъчно, за не извика подозрение неговото присъствие.

— Хайде да идем на кино — неочаквано предложи Сузи.

— Сега ли? — попита Уил.

На кино? По това време? Луди ли бяха?

— Защо не? Ще бъде забавно. Точно зад ъгъла има киносалон, който е отворен цяла нощ.

Май се майтапите с мен, мълком простена Том. Вместо да идат в някой мотел, те щяха да отидат на кино? Лейни щеше да побеснее.

— Разбира се. Аз съм за — заяви Уил.

— Мамка му — измърмори Том и отново се помъкна след тях. Лейни щеше да го убие, това бе сигурно.

Те се поспряха на пътя, за да си обуят обувките, Том направи същото.

— Мамка му — повтори той, когато между пръстите на краката му в кецовете влезе пясък и прониза кожата му като със стотици миниатюрни камички. Господи, как мразеше пясъка.

Продължи да ги следва още няколко пресечки, наслаждавайки се на усещането на твърдия бетон под гумените си подметки. След две-три минути, застанал на прага на едно архаично галантерийно магазинче, Том ги видя да приближават касата на старомодното квартално кино. Пет минути по-късно и той си купи билет и влезе. Прегледът вече бе почнал и киното беше изненадващо пълно, като се има предвид, че бе почти полунощ. Том постоя в дъното, докато очите му привикнат с тъмнината. След малко откри Сузи и Уил на третия ред. Едва тогава се настани на едно свободно място до пътеката на последния ред. Чудеше се какъв ли филм щяха да гледат и се надяваше да не е някоя любовна история. Мразеше такива.

За щастие филмът се оказа жесток екшън с Анджелина Джоли в главната роля. Може ли да е толкова секси, дивеше се той, докато тя прелиташе през екрана и с лекота изстрелваше цял автоматичен откос по всичко, което шава. Том потупа пистолета, втъкнат в колана му, в знак на съпричастност, и толкова се увлече във филма, че почти забрави за Уил и Сузи, докато не ги видя да се отправят по пътеката след приблизително един час. Къде отиваха? Той се сниши на седалката си и прикри лице с ръка. Не можеха да си тръгват. Не и преди филмът да е свършил.

Той неохотно се изхлузи от мястото си и се промъкна във фоайето, надявайки се да ги види при бюфета да си купуват пуканки. Но не, те наистина си тръгваха.

— Прекалено е свиреп за мен — чу Сузи да казва на разпоредителката на излизане.

— Мамка му — изруга Том, следвайки ги. Толкова беше ядосан, че почти не му пукаше дали ще го видят или не. Къде, по дяволите, отиваха сега?

— Моята кола остана на „Девета“ и „Пенсилвания“ — чу Сузи да казва. Том се поколеба дали да не се признае за победен и да се върне да доизгледа филма, преди да се оправи към къщи.

— Не-е — изрече на глас. Не можеше просто така да се върне при Джеф с нищо. — Няма да стане така. — Изчака ги да завият зад ъгъла и поднови преследването си.

Двайсет минути по-късно отново се намираха в сърцето на „Саут Бийч“.

— Ето я колата ми — обяви Сузи и посочи малко сребристо БМВ, паркирано от другата страна на улицата. Алармата изчурулика при натискането на дистанционното, светлините пробляснаха.

Значи тя има пари, помисли си Том, докато Сузи и Уил пресичаха по диагонал улицата. Високите ѝ токчета потракваха по паважа, протегнатата ѝ ръка се насочи към вратата. Двама мъже в сходни, прилепнали по бедрата бели дънки минаха наблизо, хванати за ръце и Том използва възможността да пресече незабелязано, после приклепна зад един черен Мерцедес.

— Е, това беше май — чу Сузи да казва. — Краят на историята.

Краят на историята? — повтори си Том и едва не се провикна от радост. Знаеше си! Нямахше начин „братлето“ да уцели десетката тази нощ.

— Не се налага да е край — безсилно възрази Уил.

— Не, боя се, че се налага. — Сузи наклони лице към Уил, задържа погледа му със своя и разтвори устни в очевидно очакване. — Тук ще ми се схване вратът — каза тя след няколко секунди.

И изведнъж те вече се целуваха. Мамка му. Какво означаваше това? Не можеше ли просто да се качи в колата си и да се разкара в нощта?

— Добре, уау — възкликна Сузи, отдръпвайки се.

Добро момиче, помисли си Том. А сега, бързо в колата.

— Извинявай — побърза да изрече Уил.

Женчо, изсумтя презрително Том.

— За какво? За това, че се целуваш страхотно? Повярвай ми, не са нужни никакви извинения.

Това ли наричаш страхотна целувка? Избра си погрешния пич, миличка. Аз съм този, когото трябваше да избереш.

— Престани да се хилиш — каза тя на Уил. — Това все още не означава, че ще спя с теб.

— Никога ли?

Тя се засмя, отвори вратата на колата и се качи.

Най-сетне, помисли си Том.

— Ще те видя ли отново? — попита Уил.

Не, имаше ли по-куца реплика?

В отговор тя запали двигателя. Вече потегляше, когато смъкна стъклото.

— Знаеш къде да ме намериш — подвикна и остави Уил в облак прах.

— Путьо — измърмори Том, проследи с поглед колата, която се отдалечаваше по улицата, после зави на север по „Оушън Драйв“. Ти дори нямаш кола, нали, братле? И да ти се иска, не можеш да я последваш.

Но аз мога, даде си сметка и инстинктивно тръгна след нея, като предпазливо се навеждаше и криеше зад паркираните коли. Ухили се, щом видя колата ѝ, хваната в задръстването, което в тази част от пътя бе неизменно като океана, дори и в такъв късен час. Неговата собствена кола бе паркирана само през няколко пресечки. Имаше възможност да стигне до там, преди тя да успее да се придвижи кой знае колко и тогава наистина щеше да я проследи и поне да разбере къде живее. А може даже и да я убеди да му даде шанс. Някои жени просто се нуждаеха от малко повече убеждаване, помисли си, като си спомни онова глупаво момиче в Афганистан, същото, което му бе навлякло цялата бяла с разжалването, сякаш той бе единственият американски войник, който малко се бе поувлякъл. По дяволите, рискувал бе живота си всеки ден, заради тези проклети неблагодарници. Прекалено ли беше да очаква поне малка награда?

Няколко минути по-късно вече беше зад волана на древната си Импала в горчичен цвят. БМВ-то на Сузи се виждаше едва на половин пресечка пред него, сигнализирайки желанието ѝ да завие наляво. Мога да я последвам, а мога и да се върна обратно, разсъждаваше той.

Уил навярно още обикаляше пеша улиците на Саут Бийч. Би могъл да спре до него и да му предложи да го откара до апартамента на Джеф. Така щеше да му покаже, че номерът му не е минал.

Или пък да продължи да следи Сузи Нара, да види къде ще отиде, да разбере къде живее. Кой знае? Тя като нищо можеше и да го очаква. Бе уловил усмивката ѝ на излизане от бара. После забеляза как очите ѝ шарят в тъмното, сякаш знаеше, че той е там. Дали? Знаела ли е през цялото време? Да не би пък в същия този момент да поглежда в огледалото за обратно виждане, за да се увери, че той все още е зад нея? По дяволите, каза си и зави наляво, щом стигна кръстовището, без да изпуска колата ѝ от очи. Бе стигнал чак дотук. Лейни така или иначе щеше да му е бясна. Нямаше смисъл да се отказва точно сега.

— Готова или не — прошепна той и намигна на отражението си в огледалото, — Сузи Нара, ето ме, идвам.

4.

Кристин тъкмо вкарваше своето, купено на старо, зелено Волво с кожени седалки в гаража на яркожълтия триетажен блок на Бримли Авеню, само на двайсетина минути от „Дивата зона“, когато мобилният телефон на Джеф звънна. Не се налагаше да гадае кой може да се обажда по това време. Съществуваха само двама души, на които не им пукаше, че бе почти три часа сутринта, отегчено си помисли тя и погледна към Джеф, който пиянски хъркаше на седалката до нея, глух за началните тактове на националния химн, които се разнасяха от джоба му. Единият беше Том, който несъмнено се обаждаше да докладва хода на нощните действия; другата беше Лейни, която пък звънеше да разбере къде, по дяволите, бе Том. Кристин нямаше желание да разговоря с никого от тях.

Тя спря колата на първото свободно място и изключи двигателя. Остана да седи втрещена в сивата бетонна стена пред себе си, а звуците на националния химн продължаваха да се разнасят. Съжали, не за пръв път, че в сградата няма асансьор. Поне да не живееха на третия етаж. Или да живееха в по-нова сграда. В друга част на града. По-хубава част. Ето какво бих си пожелала, реши тя, ако някога пред мен се яви дух и предложи да ми изпълни едно желание.

Безсмислено е да се целя по-високо, даде си сметка Кристин.

Какъв е смисълът да си мечтаеш за нещо голямо, когато подобни мечти неминуемо се превръщаха в кошмари? А тя вече бе получила своя дял от такива, дори и повече, отколкото ѝ се полагаше.

Не че не можеха да си позволят по-хубав апартамент, или дори малка къща. С барманството и случайните ангажименти като модел, тя изкарваше доста добри пари, а и Джеф се справяше добре като личен треньор. При положение, че нямаше да зарече и този фитнес салон така внезапно, като предишните два. Добре де, каза си както винаги, когато се хванеше, че си пожелава нещата да са по-различни, отколкото бяха. Това място поне бе за предпочитане пред другото, в което бе израсла.

По дяволите, всяко бе по-добро от онова.

„По дяволите“ в случая бе само работна фраза.

— Джеф — каза тя и леко го побутна. — Джеф, мили, хайде. Събуди се.

Джеф произнесе звук — полустон, полугрухтене, — който умоляваше да го оставят на мира.

— Това означава ли, че си буден? — настоя Кристин.

Този път стонът бе по-силен и смислен. Махай се, изразяваше той.

— Извинявай, но ако не се събудиш, ще трябва да те оставя тук. — Кристин не искаше да прави това. Джеф обичаше винаги да носи в себе си много пари в брой. Някой можеше да се натъкне на него и да го ограби или пребие, дори по-лошо. Заради самия бой. Като онези тийнейджърчета, за които чете в „Маями Хералд“ преди няколко седмици. Те попаднали на един бездомник, сгушен в подземния гараж на блока им по време на буря и когато горкият човек им обяснил, че просто искал да се подслони на сушинка, те в отговор го подпалили. „Просто искахме да го постолим“ — цитирани бяха думите на единия младеж пред арестувалия го полицай. Така че — не, не можеше просто така да го остави тук.

Кристин слезе от колата, заобиколи до пасажерската врата, отвори я и почна да дърпа ръката на Джеф.

— Хайде, Джеф. Време е да се събудиш и да си легнеш. — Много смислено, няма що, помисли си и го задърпа по-силно.

— Какво става?

— Вкъщи сме. Трябва да станеш.

— Къде е Уил?

— Нямам представа. — Кристин усети движение до гърдите си, погледна надолу и видя Джеф да заравя главата си в тях, с все още затворени очи и уста, която инстинктивно търсеше да налапа зърната ѝ под блузката с леопардовата шарка. — Не ти вярвам. Все още не си на себе си и вършиш глупости. — Тя се дръпна и главата му се търкулна обратно на седалката с глуповата усмивка на красивото му лице, която някак си успяваше да е едновременно самодоволна и привлекателна. — Хайде, Джеф — продължи да настоява Кристин. — Късно е. Уморена съм. Цяла нощ съм била на крака.

Трябваша ѝ допълнителни пет минути да го убеди да слезе от колата, още десет да се изкачат по стълбите, други две да го води и почти влачи по външния коридор към вратата на апартамента им.

— Ако ще повръщаш, моля те, направи го, преди да влезем — каза тя и погледна към парапета, който опасваше сградата. Подобно на много от евтините комплекси във Флорида, техният блок приличаше по-скоро на мотел. Трийсетте му апартамента — по десет на етаж, — бяха достъпни само през външния коридор и гледаха към малък басейн, вкопан в земята. Все още придържайки Джеф, Кристин затършува в чантата си за ключовете, а почти пълната луна ѝ намигаше измежду близката групичка палми, фантастичните стари палми правят всичко да изглежда по-добре, помисли си, докато отключваше и избутваше Джеф вътре. Те скриваха множество грехове.

Да можеха само да направят същото и за интериора на апартамента, помисли си тя, когато влязоха в правоъгълната всекидневна, забележима единствено с липсата на каквото и да е забележително в нея. Нямаше живописни нишички и кътчета, гипсови корнизи не разчупваха простите бели стени, никакви вградени лампи или декоративни елементи по тавана. Дори просторният витринен прозорец, заемащ по-голямата част от западната стена, бе неприветлив и всъщност гледаше към подобна сграда на срещната страна.

Мебелировката бе съвсем малко по-интересна и се състоеше от диван със синьо-зелена шарка, който понастоящем служеше и за легло на Уил, синкаво кожено канапе, няколко неподходящи си настолни лампи, две влизаци една под друга бели пластмасови масички и огромен бежов кожен фотьойл — всичките по-скоро функционални, отколкото модерни.

Под прав ъгъл с всекидневната се намираше изненадващо просторна кухня с трапезария, а малък коридор водеше до спалнята в дъното на апартамента. Имаше една баня.

Химнът се поднови веднага, щом Кристин затвори вратата, сякаш приветстваше завръщането им. Тя видя как раменете на Джеф инстинктивно се изправиха.

— Не вдигай — каза му, когато той взе да тършува из джоба си.

Секунда по-късно гласът на Лейни се разнесе над тъмносиния пухкав килим в стила на шейсетте и се издигна по стените като токсичен пламък.

— Къде е той? — чу се гневният ѝ въпрос, докато Джеф държеше телефона на една ръка разстояние от ухото си.

— Казах ти да не вдигаш — не можа да се въздържи да не прошепне Кристин.

— Не ме лъжи, Джеф — продължи Лейни. — Ако Том е с теб, по-добре ми кажи.

— Кой е? — попита Джеф, усмихна се закачливо на Кристин и остави телефона да се изплъзне от ръцете му.

Кристин го хвана, преди да е паднал на пода.

— Том не е тук — съобщи на Лейни тя.

— До гуша ми дойде от глупостите му — проплака Лейни. — Казвам ти, Кристин. Писна ми.

— Защо не се опиташ да поспиш?

В отговор връзката прекъсна.

— Винаги е удоволствие да се говори с теб. — Кристин метна телефона на дивана.

— Хей! — разнесе се стреснат глас. — Какво, по дяволите...?

Кристин ахна, когато от дивана се надигна една фигура, разтриваща главата си с напълно объркан вид.

— Уил? — каза Кристин и светна лампата.

— Мамка му — обади се Джеф. — Какво правиш къщи?

— Опитвам се да спя? — произнесе Уил въпросително, закрил очи с ръка от внезапно нахлулата светлина.

— Има ли още някой под тези завивки? — подскочи към него Джеф, издърпа одеялото от импровизираното легло и го хвърли на земята.

— Какво правиш?

— Къде е тя?

Булото на съня рязко се вдигна от бледото лице на Уил. Той си пое дълбоко дъх и бавно го издиша.

— Ако имаш предвид Сузи, очевидно не е тук.

— Къде е? — повтори Джеф.

— Предполагам, че си е отишла у дома.

— Предполагаш? Ти не отиде ли с нея?

— Не. Тя беше с колата си. Аз си хванах такси...

— Какви ги говориш?

— Какво питаш?

— Чука ли я или не? — настоя Джеф, неочаквано трезвен и съсредоточен.

Уил погледна към Кристин с надеждата да се намеси. Но тя не го направи. Всъщност, очите ѝ му подсказаха, че и тя се интересува от отговора, колкото Джеф.

— Не — каза накрая той.

— А какво правихте?

— Разхождахме се по плажа, ходихме на кино.

— Майтапиш се с мен — невярващо произнесе Джеф.

Уил поклати глава, въздъхна още веднъж дълбоко и падна назад върху меките възглавници на дивана.

— Съжалявам, че те разочаровах.

— Разхождали сте се по плажа, ходили сте на кино, тя си е отишла вкъщи, ти не си я чукал — преповтори Джеф, сякаш искаше да накара думите да придобият смисъл. — Какво, по дяволите, се случи?

— Нищо не се е случило.

— Да, това го схванах. Не схващам защо. Работата беше опечена, братле. Как можа да я прецакаш?

— Не съм я прецакал.

— Не си я чукал.

— Мислиш ли, че можеш да спреш да повтаряш това?

— Чука ли я или не я чука?

Очите на Уил отново се обърнаха към Кристин.

— Не съм.

— Добре, Джеф — обади се Кристин в отговор на мълчаливата молба на Уил. — Защо не идеш да си легнеш? Можеш да установиш всички кървави подробности на сутринта.

Джеф поклати глава и се ухили.

— Не ми изглежда да има такива. — Той се обърна и тръгна по коридора към спалнята, все още клатейки глава и кискайки се. — Идваш ли? — провикна се към Кристин.

— Идвам веднага. — Тя го почака да завие към спалнята, после приседна до Уил и покри ръката му със своята. — Добре ли си?

— Добре съм.

— Говори ли ти се за това?

— Мисля, че знаеш почти всичко — с тих заговорнически глас каза той. — Като се има предвид, че сама си натъкмила нещата.

Устните на Кристин оформиха тъжна полуусмивка.

— Ядосан ли си ми?

— Защо да съм ти ядосан? Това бе най-хубавата нощ, която съм имал от дълго време.

— Радвам се. Тя изглеждаше много мила.

— Такава е.

— Мислиш ли, че ще я видиш отново?

Уил сви рамене.

— Кой знае?

— Била е гадна година, а?

— Възхищавам се на умението ти да омаловажаваш нещата.

— Хубаво е да ти се възхищават. За каквото и да е умение — каза през смях Кристин. — Във всеки случай, няма по-добро място от Маями за заглаждане на грапави ръбове. Бих казала, че си дошъл на правилното място.

— А какво казва брат ми?

— Той не говори много за каквото и да било. Познаваш Джеф.

— Точно там е работата. Не го познавам.

— Дай му шанс, Уил — настоя Кристин. Нима не повтаряше същото на Джеф, откакто Уил бе пристигнал неочаквано?

— Знаеш ли, майка ми не искаше да идвам. Каза, че само си търся белята.

— И защо е казала това?

Внезапно отново прозвуча химнът. Уил заопипва дивана около себе си, намери телефона на Джеф и погледна въпросително Кристин.

Тя отговори като го взе от ръката му и изключи звука.

— Стига с тези глупости. Време е всички да поспим.

Уил не се нуждаеше от повече подканяне. Той легна и затвори очи, свит в стегната утробна поза. Кристин се пресегна, вдигна одеялото от пода, зави го и го потупа по гърба.

— Ако някога ти се прииска да поговорим — започна тя.

— За каквото и да е...

— Благодаря — изрече Уил през едва отворени устни.

Кристин се надигна от дивана и остави телефона на канапето.

— Приятни сънища — прошепна тя и загаси лампата. Стаята отново потъна в мека уютна тъмнина.

Сънува Норман.

Кристин бе на пет години, когато новото гадже на майка ѝ предложи да я гледа, докато майка ѝ бе на кастинг за реклами в местната телевизия. Той се разположи удобно на купения на старо кафяв кадифен диван във всекидневната на вехтия апартамент, отвори си кутия бира и вдигна крака на покритата с петна масичка, като през цялото време не спираше да превключва телевизора с дистанционното. Кристин бе на пода и си играеше с двете изпочупени Барбита, които бе извадила от кофата за боклук на съседите предишната седмица. Заплетените им коси още миришеха на гнили картофи, дори и след като няколко пъти ги бе измила с препарат за чинии.

— Хей, хлапе — каза Норман и потупа възглавницата до себе си — Искаш ли да видиш нещо интересно?

Кристин се бе настанила до него и бе разтвори широко очи при гледката на мъж и жена, които разгорещено се целуваха.

— Знаеш какво правят, нали? — попита Норман. — Опитват вкуса на езиците си.

Кристин се изкиска.

— Хубави ли са на вкус?

— Много хубави. Искаш ли да опиташ? — Той се наведе напред, така че лицето му дойде твърде близо до нейното и тя усети бирения му дъх да стопля носа ѝ. — Отвори широко уста — нареди той, преди тя да успее да откаже.

Кристин направи каквото ѝ бе казано — нали майка ѝ бе казала да слуша Норман и да прави каквото ѝ каже той? — и Норман тутакси навря езика си дълбоко в малката ѝ уста. Гърлото ѝ се изпълни със слюнка и за момент почувства, че не може да диша. Дръпна се назад, потискайки желанието да повърне.

— Хареса ли ти? — попита той, явно без да разбира колко ѝ е неприятно. Кристин поклати глава, страхувайки се да говори, сякаш езикът му бе откраднал гласа ѝ.

Норман се разсмя, измъкна от задния джоб на дънките си пакетче бонбони, извади червения бонбон, който беше най-отгоре и ѝ го подаде.

— Мислиш ли, че това ще ти хареса повече?

Тя кимна и бързо пъкна бонбона в уста. Червените ѝ бяха любими.

— Не казвай на майка си какво направи — предупреди я той, докато черешовият вкус се разтапяше на езика ѝ.

Какво направи, чу го и сега да повтаря. Думите му рязко я събудиха и тя отново трябваше да потисне желанието си за повръщане. Погледна часовника на нощното шкафче до двойното легло. Беше четири и нещо, което означаваше, че е спала по-малко от час. Опита се отново да легне, но Джеф вече се бе размърдал на сън и бе проснал ръката и крака си в нейната част от леглото.

— Какво правиш? — попита сънено той.

— Само се опитвам да се наместя.

Кристин усети дланта му да обхваща лявата ѝ гърда. Майтапиш се, помисли си тя.

— Какво правиш?

— Ти какво си мислиш, че правя? — Пръстът му почна да описва кръгове около зърното ѝ, Джеф се приповдигна на лакът и придърпа тялото ѝ обратно.

— Мислех, че спиш.

— Така беше. Но сега съм буден. Както можеш да видиш. — Сграбчи ръката ѝ и я сложи на слабините си.

— Много впечатляващо. — Кристин остана безучастна, докато той се възкачваше отгоре ѝ. Без повече предисловия, Джеф проникна в нея и захвана серия от бавни, съсредоточени тласъци, от които месинговата табла ритмично затрака по стената на спалнята. Кристин се отнесе там, където отиваше обикновено в такива моменти. На нейното безопасно място, слънчево поле с високи треви и красиви червени цветя. Бе видяла такова място веднъж в някаква книга с импресионистични картини, която нейната учителка в четвърти клас бе достатъчно любезна да ѝ даде да вземе къщи една вечер. Кристин разлистваше книгата, когато Рон се прибра по-рано. Рон бе новият съпруг на майка ѝ — представителен безработен актьор със силен глас и подигравателна усмивка, — затова, когато я бе повикал в спалнята, когато ѝ бе казал да затвори вратата, когато ѝ бе заповядал да иде при него, тя го направи. И когато се бе възкачил отгоре ѝ, когато взе да бърка в нея с пръсти, когато я разкъсваше и я караше да кърви, вцепенена от болка, тя фокусира цялата си енергия в онова огряно от

слънцето поле и жената с дългата развяна рокля, застанала на върха на хълма, с нежно бяло чадърче в ръка, загледана в дъщеричката си, палуваща сред вълшебните червени цветя. И понеже художникът нарочно бе замазал неясно лицата им, бе почти възможно да си представи, че тя е малкото момиченце, което щастливо тича по тревата, а жената с чадърчето бе нейната майка, която внимава да не ѝ се случи нещо лошо.

На това място Кристин се връщаше често.

А после, един ден майка ѝ си дойде по-рано от смяната си в „Международния дом на палачинките“, където работеше от около шест месеца, бе намерила Рон възкачен върху почти петнайсетгодишната си вече дъщеря, и бе почнала да крещи, но не на Рон.

— Какво правиш, малка курво? — развика се тя и метна една четка за коса към стената, толкова близо до главата на Кристин, че усети въздушната струя по косъмчетата на врата си. — Махай се оттук. Никога повече не искам да видя жалкото ти лице отново.

Кристин не си бе дала труда да се защитава. Какъв смисъл имаше? Знаеше, че майка ѝ бе права. Вината беше нейна. Тя бе отговорната. Ако не беше такава флиртаджийка, такава изкусителка, както Рон не спираше да ѝ повтаря, той може би щеше да успее да се контролира. Не казвай на майка си какво направи, чу Норман да казва.

Какво *направи*.

Първо Норман. После Рон. Значи очевидно вината бе в нея, а не в лошия избор на майка ѝ.

Нейната вина.

Кристин усети как Джеф ускори темпото, изтласквайки я от полето с червените цветя. Знаеше, че за нея това е знак да се присъедини с подходящо звуково оформление от пъшкания и въздишки, нищо прекалено силно, нищо, което да привлече вниманието на Уил към онова, което правеха или пък да предизвика подозрението на Джеф, че може да се преструва. Не че щеше да му пука, така или иначе. Колкото и да бе странно, това беше едно от нещата, които най-много харесваше в него — минималните претенции.

Сграбчи задника му и го придърпа още по-силно към себе си, почувства как той потръпва и се отпуска, прокара длани нагоре по тялото му, поглъщайки и последната му енергия.

— Как ти се видя това? — попита той и гордата му усмивка надвисна над нея.

— Жестоко — отговори Кристин. — Сузи няма представа какво изпусна тази нощ.

Усмивката на Джеф стана още по-широка, той се преобърна и притегли ръцете на Кристин върху кръста си.

— Ще добие — стори й се, че го чува да казва, точно преди да заспи.

5.

— Къде, по дяволите, ме водиш? — запита се на глас Том, докато следваше колата на Сузи по Венецианската магистрала, провесена високо над живописния Бискейн Бей, към континенталната част на Маями. Веднъж минали отсреща, колите забавяха и буквално спираха на кръстовището на булевард Бискейн и североизточната „Четиринайсета улица“. — Мамка му. Сега пък какво? — Къде се бяха втурнали всички? — Вече никой ли не си стои вкъщи? — провикна се през отворения прозорец той към никого конкретно. Минаваше два часа след полунощ, мама му стара. Беше му горещо; беше уморен; беше много пиян и му се гадеше немалко. Така че, от къде на къде да тича след някаква си Сузи, която веднъж вече го бе отрязала тази нощ?

Внезапно от нищото пред него изскочи един Лексус и го засече.

— Шибано гадно копеле! — изруга Том и в този момент трафикът взе да пълзи напред. — Ще ти гръмна шибаната глава. — Пресегна се за пистолета си, но бързо размисли, преброи до десет, после до двайсет, в силен опит да се овладее. Колкото и гаднярът да заслужаваше куршум в дебелината си, тъпа и грозна чутура, последното нещо, което искаше Том, бе да предизвика ненужна сцена. Рисковано бе дори да надуе клаксона, осъзна той и задържа насила ръцете си в скута. Не му се искаше Сузи да се извърне назад, за да види за какво е цялата гюрултия. Пък и навсякъде гъмжеше от полиция. Само му трябваше някое младо любопитно полицейче да го измъкне навън, да му подуши дъха и да разбере, че е пиян. Толкова бързо щяха да го пхнат в дранголника, че свят щеше да му се завие. Макар че той вече му се виеше достатъчно, помисли и се разхили. Представи си как се налага Лейни да идва в управлението по пижама, за да му плати гаранцията, хванала по едно пиццещо дете във всяка ръка, следвана тясно от разярените си родители, и смехът му тутакси замря в гърлото.

— Какво ти става? — чуваше я вече да реве. — Каква работа имаш да преследваш някоя, която си видял в бара, като имаш жена и деца и цяла къща с отговорности у дома?

Коего и отговаря на въпроса, помисли си Том и отново се ухили.

— Да не мислиш, че е смешно? — не спираше да мърмори Лейни. — Откачен ли си? Кога най-сетне ще пораснеш?

— Когато ми се прииска, мамка му — сопна се Том, изтласка я в дъното на мозъка си и се размърда на седалката, мъчейки се да надзърне над белия СУВ. Тъпа кола, помисли си той и си я представи как на следващия ъгъл завива с превишена скорост, преобръща се и избухва в пламъци, а сополанкото вътре остава заклещен, драци по стъклата и се мъчи — панически и напразно, — да избяга от огъня. Това би било страхотно, каза си Том.

Сребристото БМВ на Сузи зави при Природонаучния музей и Космическия транзитен планетариум — каквото и да бе това, по дяволите, — и продължи на югозапад по широкия булевард, а после зави надясно по „Дъглас Роуд“. След това Том вече спря да обръща внимание на табелите. Какво значение имаше по кои улици се движеха? Важното беше какво ще се случи, когато пристигнат.

Десет минути по-късно караха из преплетения лабиринт от улички, съставляващи модерното предградие „Корал Гейбълс“. Лейни не спираше да приказва как ще се преместят там, когато могат да си го позволят. Сякаш това щеше да се случи някога. Та той работеше в „Гап“, мама му стара. Получаваше минимална заплата. Ако не бяха родителите ѝ, които платиха първоначалната вноска за миниатюрната им къща в категорично немодерната част на „Морнингсайд“, и продължаваха да изплащат месечните вноски по ипотеката, сигурно щяха да живеят в някой тесен и мръсен апартамент като Джеф и Кристин. Макар че, ако той самият живееше с Кристин, едва ли би имал нещо против да е тясно.

Колата на Сузи изчезна зад следващия ъгъл и Том с изненада осъзна, че повечето други коли, включително и белият Лексус, се бяха изпарили нанякъде, без той да забележи. Лейни е виновна, каза си. Както за почти всичко. Вечно му се изпречваше на пътя, разсейваше го от непосредствената му задача. Даде си сметка, че трябва да внимава, зави по булевард „Гранада“ и забеляза колата на Сузи, спряла на един знак „Стоп“ през няколко пресечки от него.

Видя как сребристото БМВ завива надясно по Алава Авеню и го последва. Сузи бързо зави наляво, после надясно, пак надясно и набра скорост. Какво правеше? Да не би да е усетила, че я следи? Да не се

мъчеше да му се изскубне? Не минаха ли вече по същата улица само преди няколко минути? Сигурен беше, че вече е видял тази къща с розова мазилка на ъгъла. Не я ли подминаха току-що? Това някакъв майтап ли беше? Да не би да го бе познала и да искаше да го прати за зелен хайвер? Дали пък не беше наясно още от самото начало, че я преследва?

— Тъпа кучка — процеди през зъби и едва потисна внезапния си порив да повърне.

Просто обърни и се прибирай вкъщи, каза си. Да, Лейни щеше да го чака. Да, щеше да крещи и да дудне. Но какво, по дяволите? Свикнал ѝ беше на номерата. Най-накрая щеше да се умори и да реве, докато заспи. На сутринта щеше да му прости, както винаги. Ако ли пък не, ако продължаваше да го дразни, просто щеше да отиде у Джеф или до фитнеса, където той работеше, или в „Дивата зона“. Където и да беше Джеф. Където Лейни я нямаше.

Така или иначе, да върви по дяволите. Точно Лейни бе отговорна за всичките му проблеми. Лейни, която забременя и го принуди на брак, за какъвто знаеше, че не е готов, Лейни, която бе толкова шибано плодовита, че се оказа отново бременна едва година по-късно, натрисайки му не едно, а две деца, като и двете изцяло приличаха на него, така че нямаше никакво съмнение относно бащинството. Нейна бе вината, че той трябваше да работи нещо, което мразеше, нейна бе вината, че не можеше просто да се шляе с Джеф, когато му е кеф, въпреки че Кристин позволяваше на Джеф да прави каквото му се иска, по дяволите. „Какво ѝ има на Кристин, впрочем?“ — чуваше Лейни да крещи.

Абсолютно нищо ѝ няма на Кристин, помисли си Том. Тя бе идеалната жена. Не мрънкаше за отговорности, нито се оплакваше, ако Джеф профука няколкостотин долара за кожено яке. Никога не му държеше сметка колко късно се прибира, нито колко е пил, нито колко се е надрусал. По дяволите, тя си затваряше очите дори за кръшкането му. Всъщност, от чутото тази вечер излизаше, че Кристин не отказваше даже и сама да се включи при случай.

Сексът с две жени винаги е бил любимата фантазия на Том. Гърдеста блондинка като Кристин от едната страна, грациозна брюнетка като Сузи от другата, и Том, щастливо притиснат между двете. Щеше да ги редува, да оправя едната отпред, другата отзад,

после да ги преобърне и да повтори целия процес в обратен ред, като върши неща, за които Лейни не би му позволила дори да говори.

Не че той би искал да ги прави с Лейни, която бе ниска и малко набита. Не беше като Кристин — изваяна и пищна. Естествено, Лейни винаги бе твърдяла, че циците на Кристин са изкуствени, но какво е значението от какво са направени? Платила бе за тях, значи си ставаха нейни, ако питаха него. Пък и си изглеждаха добре, така че на кого му пукаше, дали са направени от пластмаса? Веднъж бе предложил на Лейни (деликатно, според него) да попита Кристин за името на пластичния ѝ хирург — по дяволите, дори бе готов лично да плати за такива цици, — в отговор обаче тя избухна в поток от гневни сълзи, изхвърча от стаята и се разкрещя как на Кристин никога не се било налагало да кърми две бебета, а той можел да се пръждосва в ада.

— Вече съм там — каза сега Том, пое си дълбоко дъх, издиша го и видя как се носи към предното стъкло. Измъкна цигара от джоба на ризата си, запали я, вдиша дълбоко и си представи, че е джойнт. Някъде беше чел, че марихуаната е добра срещу повръщане. — Ха! — изсмя се. Трябваше да си напомни да каже това на Лейни. Тя мразеше, когато той се надрусва. „Незаконно е и безотговорно“ — казваше. — „Безотговорно“ — любимата ѝ дума. — „Какво ще стане, ако се надрусаш, а някое от децата се събуди и пита за татко?“

Сякаш това изобщо е в царството на възможностите, помисли си той. Кога за последен път някое от децата му въобще беше питало за татко? Тригодишната му дъщеря Кенди се разплакваше само като се приближеше до нея, а Коуди, двегодишният му син, за когото всички казваха, че му е одрал кожата, изпадаше в неподправен ужас, когато Том се опиташе да го вдигне, като че ли Том бе някакъв непознат, влязъл по погрешка в къщата. Кое то си беше доста близо до истината, каза си той и се забави няколко секунди на знака „Стоп“, преди да последва Сузи по следващата улица.

Къде го водеше?

Въпреки че приличаше на баща си, Коуди всъщност се бе метнал изцяло на майка си, разсъди Том. Каквото и да правеше Том, колкото и да се мъчеше, нищо никога не бе достатъчно добро. Синът му плачеше и мрънкаше, малкото му телце се сковаваше в неумелата прегръдка на баща му, ръчичките му се протягаха към по-мекия, по-познат допир на майка му, малкото му кръгло личице се зачервяваше все повече и

повече след всеки следващ хленч, докато не заприличаше на узрял домати, който ще се пръсне всеки момент.

Том потръпна. Веднъж, когато беше в Афганистан, действително бе видял главата на човек да се пръсва. Отстрани на пътя лежеше едно момиче. Изглеждаше ранена. Някакъв млад американски войник скочи от джипа си да ѝ се притече на помощ, но момичето бръкна в мръсната си роба. Следващото нещо, което помнеше, беше как през изпълнения с дим въздух се разхвърчават откъснати крайници във всички посоки, а на състрадателния млад войник му липсваше главата.

Том почувства как му се повдига и преглътна няколко пъти, мъчейки се да го потисне. Откъде, по дяволите, бе изскочил този спомен? — запита се той, хвърли цигарата през страничния прозорец и пробва да поеме малко свеж кислород в дробовете си. Не му помогна. Въздухът бе лепкав и заседна като мокър целофан в гърлото му, заплашвайки съвсем да го лиши от въздух. Трябваше да спре колата. Имаше нужда да излезе навън, да се поразтъпче, да си възвърне кръвообращението, да спре да му се върти главата. Имаше нужда да се махне от тази тъпа кола без климатик, преди да повърне върху себе си.

Отклони старата Импала към бордюра и тъкмо се канеше да отвори вратата, когато видя БМВ-то на Сузи да спира малко по-надолу по улицата, сякаш го изчакваше. Какво прави? Дали нямаше да тръгне насреща му? Да не би да имаше намерение да се изправи срещу него? Просто се махай отгук, каза си той. Махай се веднага.

Само че тя не тръгна насреща. Зави по алеята на една кафеникава вила с покрив от бели плочи и двоен гараж, обвит с лиани. Том стрелна поглед към табелата на ъгъла на улицата. „Талахаси драйв“, пишеше там.

— „Тя е моето Талахаско девойче“^[1] — изтананика мълком той и забравил, че му се повръща, бавно придвижи колата си надолу по улицата.

Вратата на гаража се отвори, но колата ѝ сякаш се поколеба на алеята. Какво чака, зачуди се Том, когато забеляза наличието на още една кола в гаража — лъскав червен Корвет, не по-малко. Два луксозни автомобила. Къща в предградията. Всичко, освен оградка от бели греди.

— Това какво ти говори? — попита той и видя как Сузи се показва от гаража и пресече предната градинка.

Може ли да се движи още по-бавно? — зачуди се Том, затаил дъх, когато входната врата се отвори и на прага се показа мъж — висок, представителен, със сако и вратовръзка, въпреки късния час. За какво е всичко това? — чудеше се Том, а мъжът сграбчи Сузи за лакътя, издърпа я вътре и затръшна вратата след нея.

Том изключи двигателя и излезе от колата. Време е за малко разузнаване, реши той и притича диагонално през улицата към къщата, придържайки се близо до множеството палмови дървета, ограждащи пътя.

И точно тогава го връхлетя. Внезапен порив за повръщане, бързо последван от втори и още един, всеки следващ по-силен от предишния и всеки, придружен от остри пронизващи болки. Той се хвана за корема и се преви на две. Тялото му се разтърси от серия убийствени спазми и той си изповръща вътрешностите върху купчина цъфнали храсти. Пое си мъчително въздух, щипеше му на очите, излязоха му сълзи, докато се мъчеше да се изправи. Кога за последен път му бе прилошавало така? Едва потисна желанието да повърне още веднъж, коленете му трепереха, докато се отпусна на тревата, заровил глава в шепи. Трябваше да си иде вкъщи. Трябваше да си легне. Трябваше да позволи на Лейни да се погрижи за него.

Веднага щом усети краката си достатъчно силни да го издържат, той се върна в колата.

— Сто двацет и едно на „Галахаси драйв“ — отбеляза си на минаване покрай спретнатата кафеникава вила с белите плочи на покрива и няколко пъти повтори адреса, за да е сигурен, че го е запомнил.

— Не ме виждаш за последен път, Сузи Нара — каза и зави зад ъгъла, отправяйки се към дома си.

— О, виж ти — усмихнато каза Сузи на мъжа на прага и действително успя да прозвучи доволна, че го вижда, докато се мъчеше да укроти бясното биене на сърцето си. Не бе добра идея да показва страх. Какво правеше Дейв тук? Завръщането му не се очакваше до утре вечер. — Не те очаквах преди...

— Влизай вътре. — Той я сграбчи за лакътя, издърпа я в предното фоайе и затръшна вратата след тях.

— Случило ли се е нещо? Всичко наред ли е? Майка ти...

Дали не му се бяха обадили от старческия дом да му кажат, че тя най-накрая се е предала на рака, който от почти две години разяждаше вътрешностите ѝ?

— Къде, по дяволите, си била? — Дълги, гневни пръсти се забиха в плътта ѝ. Същото място, което Уил толкова нежно бе докоснал преди не повече от десет минути.

— Ходих на кино.

— Кое кино е отворено по това време?

— „Риалто“ на Саут Бийч.

— И очакваш да повярвам, че си изминала целия път до Саут Бийч, само за да отидеш на кино?

— Това е истината.

— Кой филм?

— Новият с Анджелина Джоли, дето ти не искаше да го гледаш.

— С кого ходи?

— С една приятелка.

— Каква приятелка?

— Кристин — отговори Сузи, първото име, което ѝ изскочи в ума.

— Кристин — повтори той и поклати глава, сякаш да отхвърли непознатото име, потривайки наболата си брада с пръстите на дясната ръка. — Коя, по дяволите, е Кристин?

— Просто едно момиче, с което се запознах.

— Кога?

— Преди няколко дни.

— Къде я срещна?

— Какво значение има?

В отговор опакото на дланта му се стовари върху страната ѝ. Сузи се свлече върху млечнобялата стена и падна на колене.

— Ставай — заповяда Дейв, надвесен над нея. Висок почти метър и осемдесет и три тежък осемдесет и два килограма, той я надвишаваше с десет сантиметра и почти трийсет и два килограма. Внушителен мъж, бе си помислила, когато се запознаха пет години по-рано. Красивият принц, дошъл да я спаси. Мъж, който щеше да се грижи за нея. Мъж, с когото не би могла да се мери.

Както е и в момента, помисли от мястото си на пода, потискайки смеха в гърлото си.

— Какво? Вижда ти се смешно ли?

— Не. Разбира се, че не.

— Смейеш ли се?

— Не се смея. Не исках...

— Ставай — нареди отново той.

Тя с мъка се изправи на крака.

— Моля те, не ме удряй отново.

— Тогава не ме лъжи.

— Не те лъжа.

— Кажи ми къде я срещна. — Леденосините очи, втренчени в Сузи, излъчваха ярост.

И като си помислиш, че някога тези очи ѝ се бяха сторили мили.

— Работи на едно място в Саут Бийч.

— Какво място?

— Казва се „Дивата зона“ — прошепна тя.

— Какво? Говори ясно.

— Казах, че се казва „Дивата зона“ — повтори Сузи и тялото ѝ се подготви за нов удар.

— „Дивата зона“? — невярващо повтори Дейв. — Що за място е това, по дяволите?

— Просто бар.

— Бар, който се казва „Дивата зона“ — каза Дейв, свил нервно длани в юмруци. — И какво точно правеше ти в тази „Дива зона“?

— Нищо. Честно. Бях на плажа, ожаднях...

— И естествено, си прескочила до най-близкия бар. — Още едно невярващо поклащане на глава, ново свиване на юмруци.

— Бях там само няколко минути.

— Но достатъчно, че да се омешаш с местния „див живот“.

— Тя работи там.

— Тя е сервитьорка?

— Барманка.

— Станала си приятелка с някаква барманка — изумено повтори той.

— Просто поговорихме няколко минути. Тя изглежда мила.

— За какво говорихте?

— Какво?
— Попитах те за какво говорихте.
— Не си спомням.
— Със сигурност си спомняш, Сузи. Освен, ако не искаш да ти припомня. — Той вдигна дясната си ръка.
— Не!
— Каж ми за какво си говорихте, Сузи.
— Помолих я за едно мартини с нар. Тя каза, че е чувала, че е полезно.
— Пила си мартинита посред бял ден?
— Минаваше пет часа.
— И за какво друго си говорихте двете?
— Говорихме за времето — каза Сузи, мъчейки се да си спомни точните думи от разговора им с Уил.
— За времето?
— Тя ме попита, дали навън е още толкова горещо, а аз отговорих, че що се отнася до мен, никога не е прекалено горещо, тя попита откъде съм, Казах й, че току-що съм се преместила от форт Майърс.
— Казала си й, че си се преместила току-що?
— Имах предвид „ние“.
— Но не си го казала, нали?
— Не зная. Вероятно съм го казала. Сигурна съм, че така трябва да е било.
— Каж ми какво каза.
— Че току-що сме се преместили от форт Майърс.
— Говорила ли си за мен?
— Какво? Не.
— Какво й каза?
— Нищо. Нищо не съм й казала за теб.
— Не си споменала и дума за отрудения си съпруг, когото се закле, че ще обичаш и ще му се подчиняваш? За скорошното ми назначение в „Маями дженерал“? Че съм на конференция по рентгенология в Тампа и няма да се върна до събота вечерта? Нищо от това ли не си споменала?
— Не.
— Защо не?

— Какво?

— Тя не пита ли?

— Не.

— Питала е само за времето — констатира той.

— Да. И откъде съм.

— А после? Тя просто така спомена, че е свободна да ходи на кино посред нощ с теб в петък вечер, една от най-натоварените нощи в седмицата, както си представям, за място, наречено „Дивата зона“?

— Не си спомням какво каза.

Сузи не видя юмрука на Дейв, докато не се стовари на страната ѝ. Тя се препъна назад в тъмната всекидневна, хвана се за масичката до дивана, за да не падне, и се стовари върху лампата.

— Вдигни я — изкомандва той, пристъпвайки към нея.

Сузи се помъчи да върне лампата на старото ѝ място върху малката, детелинообразна масичка.

— Какво, наистина ли ме мислиш за толкова глупав? Мислиш, че не разбирам кога ме лъжеш? — произнесе с яд той, блъсна отново лампата на пода и нежният абажур с цвят на слонова кост, се изхлузи.

— Вдигни я.

Сузи отново върна лампата на масата. Той отново я събори.

— Намести проклетия абажур.

Тя заопипва с треперещи пръсти вече жестоко смачкания абажур и най-накрая успя да го закрепил на място.

— А сега я вдигни — заповяда отново той.

Сузи побърза да я премести, но ръката му вече се спускаше. Лампата се изтръгна от дланта ѝ, абажурът се изхлузи и полетя към тавана, а овалната основа в коралов цвят се размина с тъкания в бежово и зелено килим и се разби в студения мраморен под.

— О, Господи — проплака Сузи, когато той се спусна към нея, издърпа я на краката и я хвърли към отсрещната стена. До главата, ѝ известната черно-бяла фотография на моряк, прегърнал жена наред Таймс Скуеър в края на Втората световна война се разклати несигурно за няколко секунди, преди да падне на пода.

Сега вече нищо не може да го спре, знаеше си Сузи, затова затвори очи, остави се на юмруците му и зачака всичко да свърши.

[1] She's my Tallahassee lassie — Песен на американския рокендрол изпълнител Фреди Кенън. — Б.пр. ↑

6.

Четирийсет минути по-късно Том най-накрая зави по тяхната алея на „Северозападна петдесет и шеста“ улица в толкова порутения, че бе почти моден, квартал на „Морнингсайд“. Дяволите да го вземат този „Корал Гейбълс“, впрочем, изруга мълком той. Да намери обратния път оттам бе почти толкова невъзможно, колкото да се ориентира из онези проклетни пещери в Афганистан. Пътища, които ни в клин, ни в ръкав, завиваха насам–натам, задънени краища, изникващи от нищото като снайперисти, улици, оплетени като змии. Истинско чудо бе, че някой изобщо можеше да се измъкне оттам. На три пъти си бе помислил, че е излязъл, само за да открие, че отново е на същия проклет път. Беше изпитал едва ли не унизителна благодарност, когато масивният огромен бетонен скелет на комплекса от жилища и магазини, известен като среден Маями, внезапно лумна пред погледа му.

Изгаси фаровете и лапна дъвка „Джуси фрут“ в случай че, колкото и малко вероятно да бе, Лейни стоеше още будна и той успееше да я убеди да му направи някакъв чай. Паркира бавно под навеса, изключи двигателя, колата потръпна и напълно притихна. Дали Лейни не го наблюдаваше от прозореца на горния етаж? — зачуди се, отвори вратата на колата и обходи с поглед простата бяла двуетажна къща. Родителите ѝ бяха купили къщата уж като сватбен подарък, но тя бе записана само на нейно име. Том знаеше, че в случай на развод, той щеше да остане на улицата.

Нямаше да е първият път, когато щеше да му се случи, мина му през ума и си спомни как собствените му родители го бяха изритали от къщи, след като бе хванат да преписва на матурата и му бе казано, че няма да завърши гимназията с Джеф и останалите си приятели. Джеф незабавно се бе отправил на юг към Университета на Маями, а Том остана заклещен в досадния стар Бъфало.

Без Джеф до него, всичко се бе променило. Вече не се навъртаха хубави момичета; не му казваха, че има страстни кафяви очи и готин

задник; ръцете им не се докосваха случайно до неговите, когато се разхождаха; вече не се кискаха и не се дръпваха от приятелките си, когато им направеше знак. Във всеки случай, напълно го избягваха, освен ако не искаха да го питат за Джеф. Какво правел той напоследък? Вярно ли било, че напуснал колежа и мислел да се засели за постоянно в Маями? Възнамерявал ли да се върне в скоро време и дали Том не знае случайно кога по-точно?

Том си намери работа в „Макдоналдс“, но напусна веднага, щом събра достатъчно пари да се присъедини към Джеф в Южна Флорида. Бе срещнал Лейни само няколко дни, след пристигането си и тя веднага се лепна за него като дъвка за подметка. Няколко месеца покъсно, все още замаян след една пиянска и развратна нощ, в която Джеф го дразнеше, залагайки сто долара, че не му стиска да го стори, Том бе влязъл в наборния офис и се бе записал в армията. После се бе върнал и бе заложил същите сто долара, че на Джеф няма да му стиска да направи същото. Какво толкова, по дяволите, разсъждаваха те, подписвайки се на пунктирания ред. Това беше приключение, възможност да видят свят, шанс да погърмят с големите пушки. Пък и войната щеше да трае само няколко месеца, не е ли така?

— Оттук, господа — бе казал с усмивка отговарящият офицер.

— Следваща спирка, чистилището — изрече сега Том, отправяйки се през влагата към входната врата, боядисана в болезненолилав цвят. Умът му се върна към изисканата кафява вила в „Корал Гейбълс“, докато тършуваше в джоба си за ключовете. Кой си боядисва вратата лилава, запита се, отключвайки.

„Предполага се, че лилавото носи късмет“, спомни си думите на Лейни и се подготви, прекрачвайки прага. Лейни бе способна да се нахвърли върху него от тъмното, обсипвайки главата му с обвинения като куршуми, да го преследва от стая в стая, с глас, който подобно на самонасочваща се ракета, безмилостно следва целта си.

Когато обаче пристъпи в миниатюрното антре, там не се криеше никой, никой не дебнеше да му откъсне главата и когато си я подаде като костенурка в тъмната всекидневна. Той се отпусна на най-близкия стол, втренчен в празното място, където преди стоеше плазменият телевизор. Няколко секунди се опитва, но не успя да се намести удобно на прекалено тесния стол с дамаска на цветя и стана. Никога не

бе харесвал тази стая, така и не свикна с изхвърлените от родителите на Лейни стари мебели.

Тръгна нагоре по стълбите, трепвайки при всяко поскърцване на дървото.

Нещо не беше наред, осъзна, когато стигна горния етаж. Остана неподвижен няколко секунди, почти не дишащ и с напрегнати до краен предел мускули се помъчи да разбере какво бе то.

И тогава разбра — бе твърде тихо.

Погледът му се стрелна към тавана, едва ли не в очакване от небето внезапно да падне бомба. Пресегна се за пистолета, измъкна го от колана, насочи го напред и тръгна по тесния коридор, заобикаляйки невидимите сухопътни мини, докато зад гърба му беззвучно избухваха снаряди.

Вратите на детските стаи бяха отворени, което бе необичайно. Нали Лейни предпочиташе те да са затворени? Влезе на пръсти в стаята на Коуди, бавно приближи кошарата му, ослушвайки се за утешителния звук от дишането на сина си.

Не чу нищо.

Не видя нищо.

Дори и в тъмното можеше да види, че синът му го няма.

Какво става, почуди се Том, втурна се в съседната стая и очите му тутакси възприеха празното легло на дъщеря му, отпечатъкът от малкото ѝ телце ясно личеше върху раираните в розово чаршафи, сякаш някой я бе събудил посред нощ и я бе отвлякъл.

Том хукна по коридора към спалнята, втурна се вътре, светна лампата и дъхът му се смрази при вида на изрядно оправеното легло. Той стовари юмрук върху бледолилавата стена, принуден най-накрая да признае онова, което инстинктивно бе разбрал още в самото начало.

Лейни бе взела децата и го бе напуснала. Беше си отишла.

И ако не беше изгубил почти два часа да следи оная тъпа кучка от бара, можеше да се прибере навреме, за да възпре жена си. Проклетата да е тази Сузи, каза си като си спомни как бавно се приближава до мъжа, зловецът застанал на прага.

За всичко беше виновна тя.

— Ела тук — нежно произнесе Дейв, усмихна се на Сузи и потупа мястото до себе си върху широката им спалня, повдигнал кристалнобелите чаршафи, за да се мушне тя под тях. Беше гол от кръста нагоре, загорелите му гърди се повдигаха и спускаха в ритъм с дишането му. Сузи се поколеба на прага, влажната ѝ коса падаше по раменете на бледорозовия хавлиен халат, пръстите на краката ѝ се забиваха в дебелия бял килим, без желание да се придвижат.

— Хайде — подкани я той с мек и окуражителен глас, изпълнен с опрощение, сякаш тя бе тази, която бе извършила нещо лошо.

Направи няколко предпазливи стъпки напред.

— Донесе ли леда? — попита той.

Сузи протегна насинената си дясна ръка и показа найлоновата торбичка, пълна с кубчета лед, която той бе поръчал да вземе от фризера.

— Добре. А сега идвай в леглото. Дай да видим какво имаме тук.

Сякаш не знае, помисли си Сузи и изпълзя до него. Сякаш не е виновен. Тя трепна, когато той хвана брадичката ѝ и я размърда нагоре-надолу и наляво-надясно, за да види сътвореното от своите ръце.

— Не е толкова зле — отбеляза безстрастно. — С малко лед подутините ще спаднат. Гримът ще има грижа за останалото. Но все пак, не ти препоръчвам да излизаш следващите няколко дни.

Тя кимна.

— Всъщност, мислех да си взема няколко дни почивка, да си остана вкъщи и да се грижа за моето момиче.

— Можеш ли да го направиш? — смирено попита Сузи.

Отговорът му я смрази повече от леда в ръката ѝ.

— Мога да направя всичко — каза той.

— Имах предвид само, че си нов в „Маями дженерал“...

— Те си мислят, че съм на онази тъпа конференция — напомни ѝ. — Освен това, питам те, кое е по-важно — работата ми или жена ми?

Сузи не каза нищо.

— Зададох ти въпрос.

— Извинявай. Не мислех...

— Не си мислеше, че въпросът ми заслужава отговор?

— Помислих си, че е... реторичен.

— Риторичен — повтори той и повдигна вежди. — Хубава думичка, Сузи. Впечатлен съм. Следващият път, когато хората ми зададат въпроса, как така един успешен, добре изглеждащ доктор се е оженил за мършава ученичка, излочена от гимназията, просто ще ги попитам, дали въпросът не е риторичен. Това би трябвало да им затвори устите. Ето, ДРЪЖ леда до бузата си. Добро момиче. — Той наведе глава към нейната и зарови уста в косата ѝ.

— М-м-м. Толкова хубаво миришеш.

— Благодаря.

— На хубаво и чисто. Какво е това? Сапун „Айвъри“?

Тя кимна.

— Как беше ваната?

— Добре.

— Не беше ли твърде гореща?

— Не.

— Добре. Не трябва да вземаш прекалено горещи вани. Не е здравословно.

— Не беше прекалено гореща.

— Аз оправих бъркотията във всекидневната.

Бъркотията във всекидневната, помисли си Сузи. Сякаш се е появила от само себе си. Сякаш той нямаше нищо общо.

— Благодаря.

— Ще трябва да си купим нова лампа.

Тя кимна.

— Ще трябва да я удържа от джобните ти.

— Разбира се.

— Струва ми се, че и без това ти давам прекалено много. Щом можеш да си позволиш да ги харчиш за среднощни кина и места като „Дивата зона“.

Сузи почувства как тялото ѝ се сковава. Последното нещо, което искаше да преговарят, бе „Дивата зона“. Размърда се в ръцете му, склони глава към него и вдигна устни към неговите, надявайки се да го разсее.

Помисли си за Уил, за сладката нерешителност на целувката му, докато устата на мъжа ѝ силно притисна нейната. Разбира се, и целувките на Дейв отначало бяха такива сладки и нерешителни,

спомни си тя. Такива меки. Меки и отпускащи, както и гласът му, първия път, когато се запознаха.

— Това е доктор Бигълоу — бе казала сестрата. — Той изследва рентгеновите снимки на майка ви. Би искал да говори с вас, ако разполагате с минутка.

— Насаме — спокойно и авторитетно бе добавил доктор Бигълоу. — Преди да дойде баща ви.

— Нещо не е наред ли? — бе попитала тя, мислейки си, че той е красив по един литературен начин. Тъмна къдрава коса. Високо чело. Силен нос. Хубава уста. Удивително дълги мигли, обрамчващи бледосини очи. Мили очи, бе си помислила тогава.

Беше я хванал за лакътя, внимателно я бе извел от болничната стая на майка ѝ в коридора.

— Предполагам, че вие ще ми кажете.

— Не разбирам — бе отговорила тя, въпреки че разбираше всичко много добре.

— Как получи тези наранявания майка ви?

— Вече казах на другите лекари. Разхождаше кучето. Кракът ѝ се оплел в каишката. Паднала по лице на земята и си ударила главата в бордюра.

— Вие видяхте ли я да пада?

— Не. Тя ни разказа какво се е случило, когато се прибра вкъщи.

— На вас?

— Аз и баща ми.

— На мен и баща ми — бе я поправил той, после смутено се бе позасмял. — Извинете. Мой досаден навик. Не казвате „Тя каза на аз, когато се прибра вкъщи.“ Казвате: „Тя каза на мен“. Това не се променя, само защото добавяте и друго лице. Мислех, че баща ви е бил на работа — продължил бе на един дъх.

— Какво?

— Казали сте на приемащите лекари, че по време на инцидента с майка ви, баща ви е бил на работа и че не е знаел нищо за това.

— Точно така. На работа беше. Не знаеше. Нямаше нищо общо с това.

— Не съм казал, че е имал. Вие това ли казвате?

— Какво? Не. Обърквате ме.

— Съжалявам... Госпожица Карсън, нали? — бе попитал, поглеждайки в картона на майка ѝ. — Сузи? — бе добавил нежно, с глас, мек като захарен памук. — Защо не ми разкажете какво всъщност се е случило?

Тя бе поклатила глава.

— Не мога.

— Кажете ми, Сузи. Можете да ми се доверите.

— Нищо не се е случило. Краката ѝ са се оплели в каишката на кучето. Паднала.

— Нараняванията ѝ не съвпадат с вида падане, който описвате.

— Е, може и да не съм разбрала правилно. Казах ви, че не бях там. Не съм видяла какво точно се е случило.

— Мисля, че сте видяла.

— Не съм — възрази Сузи. — Не бях там.

— А вие как получихте тези наранявания, Сузи? Още един инцидент с кучето?

— Това не е нищо. Дори не си спомням как съм ги получила.

— Ами това? — И той посочи един червен белег на бузата ѝ. — Вижда ми се доста прясно.

— Не зная за какво говорите.

— Баща ви е направил това, нали? Той е причинил контузиите на майка ви? Както и вашите — добави меко.

— Не, не е. Не знаете какво говорите. Свършихме ли?

— Не е нужно да го защитавате, Сузи. Можете да ми кажете какво действително се е случило. Ще отидем заедно в полицията. Ще го арестуват.

— А после? — гневно бе попитала Сузи. — Искате ли да ви кажа какво ще стане после, доктор Бигълоу? Защото мога съвсем точно да ви кажа какво ще последва. Майка ми ще се оправи, раните ѝ ще зараснат, ще се върне въкъщи от болницата, ще оттегли всичките си обвинения срещу баща ми, както прави винаги. Тогава ще се преместим в друг град и всичко ще е наред за няколко седмици, а може би даже за няколко месеца и после, бинго — изненада! Всичко започва отначало.

— Не е нужно да става така, Сузи.

— Доктор Бигълоу, аз съм на двацет и две. Това продължава откакто се помня, а може би даже отпреди да се родя. Мислите ли, че

можете просто да се появите, да размахате магическата си слушалка и да оправите нещата?

— Бих искал да опитам — бе казал той.

И тя му бе повярвала.

Бе го оставила да я склони да отидат в полицията, да я убеди да свидетелства срещу баща си, въпреки нежеланието и страстните отричания на майка си. Стоял бе до нея, когато баща ѝ бе осъден и пратен за шест месеца в затвора. Той, разбира се, в крайна сметка лежа по-малко от четири, след което го освободиха и се завърна вкъщи, приласкан от любящите ръце на съпругата си. Три седмици по-късно същите тези ръце бяха счупени на шест места, както и ключицата ѝ и тя отново се бе озовала в болницата. Две седмици, след като лекарите я изписаха, баща ѝ реши да премести семейството в Мемфис, осмото им преместване за толкова години. Този път Сузи не бе заминала с тях. Беше останала във форт Майърс, за да е близо до защитника си, милия д-р Бигълоу.

Двамата с Дейв се ожениха десет месеца по-късно. Девет седмици след това той я удари за първи път. Беше объркала „аз“ с „мен“. Разбира се, беше се скъсал да се извинява и Сузи бе обвинила себе си. Следващият месец не се бе извинявал чак толкова, когато я цапардоса, заради друга колосална граматическа грешка. Не се мина дълго до пълната програма на побоя. През последните пет години имаше много такива: бавела се твърде дълго, докато се оправя да си легне; приготвените от нея макарони не били достатъчно „ал денте“; „флиртувала“ с продавача в книжарницата. Прекалено много побоища, за да ги помни, помисли си сега Сузи, без да си дава труда да се съпротивлява, когато ръцете на Дейв натиснаха главата ѝ към слабините му.

Мина ѝ през ума да го ухапе, но бързо прогони тази мисъл. Със сигурност щеше да я убие.

Пък и не беше достатъчно да го осакати. Вече не.

Сега вече тя го искаше мъртъв.

Мислеше, че може и да е намерила мъжа, който да ѝ помогне.

7.

Джеф бе на осем години, когато се опита да убие брат си за първи път.

Не че имаше нещо лично против Уил. Не, че му мислеше някакво конкретно зло. Просто искаше да го няма. Уил беше винаги там, винаги в центъра на вниманието, при всяко негово проплакване скачаха, на всяко негово желание откликваха. Избраникът. Той заемаше цялото пространство, в което и помещение да влезеше, поглъщаше всички кислород, а Джеф оставаше изтикан встрани, жаден за въздух.

Като бебе Уил имаше колики и често плачеше. Джеф обичаше да си лежи нощем в леглото и да слуша ревовете му, от които се чувстваше странно добре, понеже изглеждаше, че въпреки цялото внимание, с което щедро го обграждаха, брат му се чувстваше доста зле.

Само с една решаваща разлика: когато Уил плачеше, всички се заслушваха, но когато Джеф плачеше, му казваха да престане да се държи като бебе. Караха го да пази тишина, да лежи мирно и да не става, дори ако му се ходи до тоалетната посред нощ, защото може да събуди бебето.

И така, той лежеше в тъмното и коремът му се свиваше, заобиколен от прецизно изтъканите на ръка от мащехата му завивки, надвиснали над него като враждебни духове от всички ъгли на стаята. А после, една нощ той не можа да се стиска повече и подмокри леглото. На сутринта мащехата му, с пищящото и гърчещо се бебе на ръце, откри още мокрите чаршафи и му се накара, а Уил внезапно спря да реве и почна да гука, почти сякаш разбираше какво става и се радва.

Точно в този момент Джеф реши да го убие.

Изчака всички да си легнат и се промъкна в бебешката стая. Ръчно боядисаната дървена кошарка на Уил стоеше до бледосинята стена, а над главата му мързеливо се въртеше играчка от нежни парцалени самолетчета в ярки цветове. Играчки във всички форми и

размери изпълваха лавиците на отсрещната стена. Пухени животинчета — гигантски панди и горди понита, плюшени кученца и мъхести риби — бяха разпръснати навсякъде по мекия син килим. Беше си истинска стая, това Джеф го разбираше дори и тогава. Не просто някакво пригодено пространство в стая, която първоначално е имала друго предназначение. Като неговата стая, с малката кушетка, избутана до простата бяла стена. Преди мащехата му я използваше като ателие за шиене. Разбира се, предполагаше се, че той ще е там само временно. Докато собствената му майка си оправи нещата и се върне да го вземе. Кое не можеше да стане достатъчно скоро. Поне това чу мащехата му да споделя със своя приятелка един следобед, докато двете щастливо гукаха на Уил. Джеф застана над кошарката на брат си, погледа го как спи, после грабна най-голямото плюшено животно — ухилен тревистозелен алигатор, — и похлупи лицето на Уил с мъхестия му лимоновожълт корем. Няколко секунди крачката на Уил риташа френетично във въздуха, после спряха. Малкото му телце внезапно замря съвършено неподвижно и Джеф изхвърча от стаята. Прекара нощта скрит под кушетката си, ужасен, че юрганените духове ще дойдат за него и ще го удушат, докато спи.

На сутринта, когато Джеф влезе в кухнята, Уил бе там, гордо седнал във високото си столче, блъскаше по подноса с лъжица и реवेशе за кашата си. Джеф се вторачи в него с безмълвен ужас, чудейки се дали не е сънувал цялата случка.

Все още се чудеше.

Дори и сега, повече от две десетилетия по-късно, легнал в двойното легло с Кристин, в нещо средно между сънно и будно състояние, Джеф недоумяваше. Не дали е способен да убие. Знаеше отговора на това. В Афганистан бе убил поне шестима души, включително един от упор. Но онова бе различно. Там беше война. Прилагаха се други правила. Там се налага да действаш бързо. Не можеш да си позволиш и секунда колебание. Всеки един бе възможен камикадзе. А Джеф бе убеден, че онзи мъж бе посегнал за оръжие, не си бе вдигнал ръцете, за да се предаде, както по-късно твърдеше съсипаната му жена.

Джеф още чувстваше пясъка в очите си и тежестта на пушката в ръцете си. Чуваше изщракването на спусъка, последван от истерични женски писъци, виждаше удивлението в тъмните очи на мъжа, когато

експлодирани червени кръгове внезапно се пръснаха върху предницата на бялата му роба, подобно на шарките върху завивките на мащехата му.

Да, способен бе да убие.

Обаче умишлено, хладнокръвно убийство?

Наистина ли се бе опитал да удуши Уил?

И по-късно, когато Уил беше на три години и Джеф го люлееше толкова силно на люлката в задния двор, че мащехата му бе изхвърчала тичешком от къщата и беше грабнала сина си, пицейки: „Какво се опитваш да направиш? Да го убиеш ли?“ Такова ли беше намерението му?

Или пък просто се е опитвал да привлече вниманието ѝ?

Каквато и да му е била целта, не беше проработила. Уил продължаваше да оцелява, независимо колко гаден бе Джеф към него. Баща му продължаваше да го пренебрегва, независимо какви усилия полагаше Джеф да му се хареса. Майка му никога не си оправи нещата, нито се върна да го вземе. Мащехата му продължаваше да го гони от пътя си.

А после, когато стана на четиринайсет, се запозна с дългурестата топка гняв на име Том Уитман, роден последовател, търсец някой, който да му сочи пътя, и така се роди една доживотна дружба.

Докато Джеф стане на осемнайсет, неуморни ежедневни тренировки бяха добавили десет килограма изваяни мускули към почти сто осемдесет и три сантиметровата му фигура. Красивото лице, което бе наследил от баща си, гарантираше, че момичетата ще са толкова много, колкото и лесни. Изглеждаше, сякаш Джеф трябва само мързеливо да се усмихне неопределено в тяхната посока и те хукваха към него.

Джеф се ухили при спомена за тези първи завоевания и отвори очи към топлото слънце, проникващо през тежките сини завеси на прозореца в спалнята.

— Криси? — произнесе въпросително, когато почувства празното място до себе си на леглото. Погледна към часовника на нощната масичка. *Два часа? Следобед?* Възможно ли бе да е вярно? — Криси? — провикна се отново, този път по-силно.

Вратата на спалнята се отвори. Показа се мъжки силует.

— Тя излезе — съобщи Уил.

Джеф се надигна и седна. Отмахна един рус кичур от очите си.

— Къде отиде?

— До супермаркета. Явно ни е свършила тоалетната хартия.

— Лайняна работа — каза Джеф и се засмя на собствената си шега.

Уил също се засмя, макар в интерес на истината, шегата да не му се бе сторила особено смешна.

— Добре ли си? — попита той.

— Че защо да не съм?

— Не зная. Снощи беше доста пиан. А вече мина обяд.

— Събота е — напомни му сопнато Джеф. — Мога да се успя.

— Хората не се ли нуждаят от личен треньор в събота? — Уил се постара гласът му да е небрежен. Не искаше да звучи осъдително.

— Аз не се нуждая от тях. — Джеф стана от леглото, без да си дава труда да прикрие голотата си, и се отправи към банята. Уил отклони поглед и Джеф се изкикоти. Облекчи се, изми си ръцете, хвърли няколко шепи вода на лицето си и след минута се върна. — Предполагам, че няма кафе — заяви той, застанал до леглото, изви гръб назад и протегна мускулестите си ръце над главата. Ако Уил се притесняваше от привидно неумишлената демонстрация на голота, толкова по-зле, помисли си той. Никога не вреди да покажеш на конкуренцията с какво си има работа. Един лек уплах може да стигне далеч. Джеф грабна дънките си от ръба на леглото и ги нахлузи върху голите си хълбоци.

— Мисля, че Кристин свари един чайник, преди да излезе — каза Уил с твърдо приковани в пода очи. Не искаше Джеф да си помисли, че се е вторачил в тялото му.

Джеф мина покрай него през всекидневната и влезе в кухнята. Наля си малко кафе в чаша с формата на фламинго, прибави мляко и внимателно отпи.

— Кога излезе?

— Преди около двацет минути. Каза, че ще се върне след час.

— Тя прави хубаво кафе.

— Тя всичко прави добре.

— Така е — съгласи се Джеф, мислейки си за изминалата нощ.

— Наистина си късметлия.

— Да, такъв съм. — Джеф забеляза колебание по лицето на брат си.

— Какво? — подозрително попита той.

— Какво? — повтори Уил.

— Изглеждаш, сякаш искаш да кажеш нещо.

— Не. Всъщност, не.

— Всъщност, да — настоя Джеф.

Уил погледна настрана, покашля се и отново погледна към него.

— Просто...

— Изплюй камъчето, братле.

— Ами... просто... снощи...

— Снощи?

— Тя няма ли нищо против?

— Против какво?

— Сецаш се — каза Уил. — За Сузи. — Името ѝ прозвуча като молитва в устата му. Почувства се добре, само от споменаването ѝ.

— Нищо не се е случило с мен и Сузи.

— Няма ли нищо против, че ти искаше нещо да се случи, че нещо би могло да се случи, ако... — Какви ги върша, по дяволите, запита се Уил. Обикновено любопитство ли беше или се опитваше нарочно да е враждебен към брат си?

— ... ако тя беше избрала мен? — попита Джеф, довършвайки изречението на Уил. — Повярвай ми, нещо определено щеше да се случи. Но тя не избра мен, нали? Тя избра теб. — Избраникът, помисли си Джеф, отпи от кафето, което внезапно му загорча на езика.

— Не е точно там въпросът.

— А къде точно е въпросът? — раздразнено попита Джеф. Господи, нищо чудно, че брат му се бе провалил предната нощ. Винаги ли бе толкова нерешителен? — Какво се опитваш да кажеш, Уил?

— Просто ми е трудно да повярвам, че Кристин наистина приема това.

— Тя е удивителна жена.

— Тогава защо я мамиш? — Въпросът се изплъзна от устните му, преди да може да го спре.

— Едва ли може да се нарече мамене, щом другият човек казва, че всичко е наред, не е ли така? — попита Джеф.

— Предполагам. Просто...

— Какво?

— Не разбирам защо ти би го желал.

— Хей, човече. Нали знаеш какво казват хората: „Нищо не мирише по-хубаво от нова путка“. — Джеф се ухили. — И като стана дума, какво точно се случи снощи? — Той издърпа един от кухненските столове и го яхна, наслаждавайки се на неудобството на брат си.

Уил остана прав.

— Знаеш какво се случи.

— Зная какво не се е случило. Ти не си...

— Може ли да не водим този разговор отново? — попита Уил.

— Опипа ли я поне? Моля те, кажи ми, че си получил нещо снощи, освен махмурлук.

— Целунахме се — призна Уил след дълга пауза. Не искаше да омърсява спомена, като говори за него.

— Целунали сте се? Това ли е всичко?

Уил не отговори нищо.

— Поне поиграхте ли с езиците?

— Беше хубава целувка — каза Уил, обърна се и отиде във всекидневната.

Джеф го следваше по петите.

— О, хайде, братле. Трябва да ми кажеш нещо повече.

— Боя се, че е само това. — Уил се отпусна на дивана. — Съжалявам, че те разочаровах.

— Кой казва, че съм разочарован? Спестих си сто долара.

Уил сви рамене.

— Състезанието не е свършило още — тихо произнесе той.

Смехът на Джеф изпълни стаята.

— Така те искам. Май, в крайна сметка ще се окаже, че в теб тече повечко от татковата кръв.

За миг настана мълчание, преди Уил да проговори.

— Говорил ли си напоследък с него?

— С кого?

— Знаеш с кого. С нашия баща.

— С нашия баща, находящ се в Бъфало? И защо да го правя? — попита Джеф и се върна в кухнята да си досипе кафе.

— Просто, за да се обадиш, предполагам. Да кажеш здрасти. Да видиш как е.

— Жив е, нали?

— Да. Разбира се.

— Е, какво остава да се каже? Сигурен съм, че някой ще ме уведоми, когато пукне. — Джеф се обърна към всекидневната навреме, за да види как брат му трепва. — Не че очаквам да ме спомене в завещанието си или нещо такова.

— Повярвай ми, няма много за наследяване — каза Уил.

Джеф кимна разбиращо.

— Предполагам, че всичките тези години в „Принстън“ доста са поокастрили семейните спестявания.

— Тези пари дохода от дядо ми и баба ми — оправдателно изрече Уил. — От страна на майка ми — добави ненужно.

— Блазе ти.

— Наистина ми стана мъчно, когато научих за майка ти — обади се Уил след нова пауза.

— Не е нужно.

— Ели казва, че ракът е много агресивен и в най-добрия случай й остават само няколко месеца.

— Е, да. Случват се такива работи. Не можеш да направиш нищо.

— Би могъл да си отидеш у дома — настоя Уил — и да я видиш, преди да умре.

— Не. Не мога да го направя.

— Ели казва, че тя питала за теб.

— Сестра ми е голяма бърборана. Не знаех, че вие двамата сте си толкова близки.

— Тя е и моя сестра — заяви Уил.

— Полусестра — остро го поправи Джеф. — Тя ли те накара да говориш с мен? За това ли си дошъл?

— Помоли ме да го спомена, да. Но не, не съм тук заради това.

— А защо точно си тук?

— Ти ми липсваше — простичко отговори Уил. — Ти си мой брат.

— Полубрат — за втори път го поправи Джеф. Този път гласът му бе равен като тъпо острие.

— Имах трудности — продължи Уил, решил да изостави предпазливостта. Може би, ако той му се довереше, Джеф би бил по-склонен да направи същото. — В „Принстън“ имаше едно момиче, на което бях наставник. Ейми...

— Ейми? — Джеф се настани удобно на огромния бежов кожен фотьойл и се приведе напред с лакти върху коленете. Парата, надигаща се от чашата му само частично скриваше играещата на устните му усмивка.

— Беше първокурсничка. Бях ѝ наставник по логика. Разбрахме се добре. Едното доведе до друго...

— Чукал си я — констатира Джеф.

— Господи, Джеф. Само за това ли мислиш?

— Почти.

— В една връзка има и нещо повече.

— Не си я чукал.

— Не съм казал такова нещо.

— Чука ли я или не?

— Да, аз... да.

— Е, слава Богу. Тогава, какъв беше проблемът?

— Нямаше. Поне аз не зная да е имало. Бяхме много близки почти цялата година, но тя изведнъж скъса с мен. Не ми даде причина. Продължих да ѝ звъня, опитвах се да поговоря с нея, сещаш се, да разбере къде съм сгрешил.

— Какво му беше името? — попита Джеф.

— Какво?

— Оня приятел, заради когото те е зарязала. Как се казваше?

— Откъде знаеш, че ме е зарязала заради друг?

— Не е съвсем като ядрена физика, братле. Ти кога най-накрая разбра?

— Една сутрин излязох от час и я видях да се целува с него в коридора и направо откачих. Нахвърлих се отгоре му като някакъв побъркан супергерой. Следващият момент, който си спомням, е, че навсякъде имаше кръв.

— И това е начин, братле.

— Начин да бъда изритан от „Принстън“.

— Изритаха ли те?

— Родителите на момчето заплашиха, че ще ме съдят. Явно съм му счупил носа и два зъба. Затова ме отстраниха до края на семестъра. Не е голяма работа, наистина. Така или иначе почти съм си завършил темата.

— Виж ти, виж ти — каза през смях Джеф. — Нямах представа, че вие, философите, сте били такива куражлии.

— И ние си имаме своите моменти.

— Гордея се с теб, братле.

Уил изпита прилив на неочаквана гордост. Брат му се гордееше с него.

Внезапно силно тропане по вратата изтри момента.

— Май Криси си е забравила ключа — каза Джеф, но не мръдна от стола си. Уил прекоси стаята и отвори. През нея нахлу Том.

— Какво, по дяволите, става тук? — викна той, устремен към центъра на помещението. — Вече не си ли вдигаш проклетия телефон?

Джеф взе да тършува в джобовете на дънките си.

— Този ли е? — попита Уил и вдигна телефона от синята кушетка. Метна го към Джеф и той го улови с лявата си ръка.

— Мамка му. Звънях ти поне петдесет пъти — ядосано каза Том, крачейки напред-назад пред стола на Джеф.

Уил забеляза, че Том продължаваше да е със същите дрехи като предишната нощ и че дъхът му смърди на бира и безсъние.

— Съжалявам, човече — каза Джеф. — Бях абсолютно пиян.

— Да ти донеса ли чаша кафе? — предложи Уил.

— Да ти изглежда, че ми се пие кафе? — ядосано се сопна Том.

— Изглеждаш така, сякаш ще ти дойде добре — каза Джеф. — С двойна сметана и двойна захар — обясни на Уил. — Проблем ли има? — попита той Том, след като Уил излезе.

— Лейни си е отишла — отговори Том. — Взела е децата и ме е напуснала.

— Ще се върне.

— Не. Не и този път.

— Говори ли с нея?

— Опитах се. Тя е в къщата на родителите си. Тази сутрин отидох там, но не искаше да ме вижда. Наистина ѝ е дошло до гуша.

— Дай ѝ няколко дни да ѝ мине. Ще си промени решението.

— Техните казаха, че имам няколко дни да си изнеса нещата от къщата. Да ти звучи, сякаш ще си промени решението?

— Звучи ми, сякаш имаш нужда от добър адвокат — каза Уил, който влезе във всекидневната с кафето на Том.

— А на мен ми звучи, че ти трябва да си гледаш своята проклета работа — изрепчи се Том.

— Може и да е прав — обади се Джеф.

— Да бе? Сякаш разбира от всякакви лайна.

— Дали да не се махна отук за известно време? — предложи Уил, остави чашата с кафе на канапето и се отправи към вратата. Нямахше желание да влиза в разправии с Том, който очевидно си търсеше кавгата.

— Дали да не идеш да посетиш приятелката си в „Корал Гейбълс“? — провикна се след него Том. — Тя е женена, между другото. Знаеше ли това, господин Всезнайко?

— Какво? — Какви ги говореше Том?

— За какво говориш? — попита Джеф, вместо него.

— Говоря за факта, че Сузи Нара е женена жена.

— Ти си луд — каза Уил.

— Забрави ли да ти спомене за това по време на романтичната ви разходка по плажа?

— Проследил си ни?

— На плажа, в киното, обратно до колата й. Сребристо БМВ, в случай, че се чудиш — каза на Джеф и отново се обърна към Уил. — Видях те как си изпусна чорапа на пясъка, видях те как си изпусна и късмета до колата й. — Том се ухили. — Това си беше целувка за сбогом, впрочем. Каза ли ти, че никаква не я свърши? — попита той Джеф.

— Каза ми.

— Не ти вярвам — заяви Уил, въпреки че свитият стомах му подсказваше обратното.

— Колко залагаш? Сто кинта? Какво ще кажеш за хиляда?

— Звучиш ужасно сигурен — отбеляза Джеф.

— Би трябвало да съм. Проследих дамата по целия път до „Корал Гейбълс“. „Талахаси драйв“ сто двайсет и едно. Хубава къща. Гараж за две коли. Мъжлето й я чака на прага. Мога да ви покажа, ако искате доказателство.

Джеф моментално скочи на крака и се отправи към вратата.

— Води — нареди той на Том и махна към Уил. — Идваш ли, братле?

Какво? Няма начин. Абсолютно никакъв, помисли си Уил.

— След вас — каза обаче той.

8.

— Това е смешно — каза двајсет минути по-късно Уил. Още се мъчеше да се намести удобно върху разхвърляната задна седалка в ръждясалата Импала на Том. Колата бе стара и миришеше по-лошо и от Том, въпреки че всички прозорци бяха отворени. Плюс това Том бе ужасен шофьор, кракът му неуморно натискаше ту газта, ту спирачката, без никаква видима причина, така че колата постоянно подскачаше напред-назад, сякаш хълцаше. Уил се страхуваше, че ще повърне, ако не спрат скоро. — Къде, по дяволите, е това място?

— Търпение, нашия, търпение — каза Том. Присмехулният му тон показваше, че се забавлява неимоверно.

Копеле, помисли си Уил и в същия миг си даде сметка колко много ненавижда Том, как винаги го е ненавиждал. Това ти харесва, нали? Харесва ти чувството на контрол над нас, непознатото усещане за власт.

— Сигурен ли си, че знаеш къде отиваш? — попита Джеф от предната седалка.

— Отпусни се, човече. Нали снощи бях тук.

— Не минахме ли покрай този ъгъл преди пет минути? — настоя Джеф.

— Всички тези улици си приличат. Повярвай ми. Зная къде отивам.

— Как си там, отзад, братле? — подвижна през рамо Джеф.

— Не съм съвсем сигурен какво, по дяволите, правим — честно отговори Уил.

— Търсим си къща — изкикоти се Том.

— А когато стигнем там? — попита Уил.

— Предполагам, че ще зависи от теб, братле — отговори Том.

От небрежното заимстване на думата Уил настръхна.

— Не съм ти брат — изрече по-силно, отколкото имаше намерение.

— Правилно си схванал — съгласи се Том и отново се изкикоти лукаво.

— Как са те, впрочем? — попита Джеф.

— Кои?

— Алън и Вик. Какво правят?

— Откъде, по дяволите, да зная? — отбранително попита Том, но кикотът замря в гърлото му.

Уил се поизправи на мястото си с внезапно събуден интерес.

— Алън не е ли някакъв знаменит компютърен гений в Калифорния?

— Не зная. Такъв ли е?

— Съвсем сигурен съм, че майка ми го спомена. Каза, че и двамата ти братя са се оправили изключително добре.

— Да ти го начукам — изръмжа Том.

— Е, все някой трябва да го направи — отбеляза Джеф. — Понеже не ми се струва, че Сузи Нара ще го чука в скоро време. — Той се захили, Том също — с дразнеция си кикот, който сякаш раздра тъмнозелената изкуствена тапицерия като нащърбен нож. Джеф се извъртя на мястото си и намигна на брат си. Намигането казваше: „Спокойно. Всички сме заедно в тази игра“. Макар че очевидно, помисли си Уил, всеки бе сам за себе си.

Колата на Том рязко спря.

— Та-дам! — триумфално обяви той и с две ръце посочи отсреща на улицата. — Ето ни, момчета. Представям ви „Талахаси драйв“ сто двамайсет и едно.

Тримата се вторачиха в изисканата кафява вила с белите плочки на покрива.

— Хубава къща — отбеляза Джеф. — Сигурен ли си, че тя живее тук?

— Абсолютно.

— И защо да ти вярваме? — попита Уил.

— Хей, човече. През оная ми работа е, дали ми вярваш или не. Казвам ти, че това е нейното място. Зави по тази алея, влезе в този гараж, изкачи тези стъпала до тази врата, където я чакаше някакъв тип. Който, при това, не изглеждаше твърде доволен.

— Може да е бил баща ѝ — допусна Уил, мислейки, че възможно Сузи още да живее с родителите си. Може да се е върнала в тяхната

къща, след като бракът ѝ се е разпаднал. Макар тя всъщност да не бе казала, че бракът и се е разпаднал, помисли си той, полагайки усилие да си спомни.

„Бил ли си женен някога, Уил?“ — беше го попитала.

„Не. А ти?“

„Да. Но нека да не говорим за това, става ли?“

Значи, в действителност, тя изобщо не бе казвала, че бракът ѝ е приключил. Което означаваше, че поне технически, не бе излъгала.

— Баща ѝ? — подигравателно повтори Том. — Ти будалкаш ли ме?

— Как изглеждаше тоя пич? — попита Джеф.

— Към метър и осемдесет и два, осемдесет и пет-шест килограма. Над трийсет и петгодишен, към четирийсетте. Не изглежда зле. Добре облечен. Със сако и вратовръзка в два часа сутринта, ако щете вярвайте.

— Звучи по-скоро като посетител, не като съпруг — каза Уил, мъчейки се да убеди сам себе си.

— Сигурно, приятелче. Мечтай си.

— Има ли значение кой е пичът? — попита след малко Джеф. — На някой тук пука ли му изобщо дали тя е женена? Искам да кажа, колкото до мене, това само опростява нещата. Без притеснения да не се привърже много, без обещания, които трябва да се нарушат, никой няма да бъде наранен. Момичето просто е излязло да се позабавлява. Също като нас. На мен ми звучи перфектно.

— Но ако си е търсила само това, тогава защо не...?

— Защо не си уцелил десетката ли? — прекъсна го Том, щастлив да довърши изречението вместо него.

— Може би, просто не си я възбудил, братле.

— Може да е разбрала, че е избрала неподходящия пич — добави Том.

— Аз викам, да я питаме — каза Джеф.

— Какво?

— Сто долара на който почука на вратата ѝ и попита съпруга ѝ, дали може малката Сузи да излезе да си поиграе.

— Дадено — каза Том и отвори своята врата.

— Почакай. Не. — Уил се пресегна и го сграбчи за рамото, задържайки го на място. — Това е нелепо. Моля ви, не може ли просто

да се махнем оттук?

— Пусни ме, човече.

— Няма да ти позволя да направиш това.

— Мислиш ли, че можеш да ме спреш?

— Стига, стига, момчета — намеси се Джеф. — Дръжте се прилично. — Той се ухили. — Само се бъзикаме с теб, братле. Том никъде няма да ходи, нали, Том?

Кикотейки се, Том затвори вратата.

— Наистина се хвана, че ще отида, нали? Мамка му, звучеше като малко момиченце. „Моля ви, не може ли просто да се махнем оттук?“ — имитира го той.

— Хей — обади се Джеф, зърнал завесите на предния прозорец на номер сто дваисет и едно да се раздвижват.

— Видяхте ли това?

— Какво да видим?

— Някой ни наблюдава.

— Какво? — Том моментално се сниши на мястото си. — Наведете се. Ще ни видят.

— Мамка му — изруга Уил и направи, каквото му бе казано.

Само Джеф остана изправен.

— Входната врата се отваря — съобщи той, а Уил затвори и мълком изрече молитва.

Моля те, нека това да е сън, пожела той. Моля те, нека се окаже, че спя на дивана във всекидневната на Джеф, унесен в сладки сънища за романтични разходки покрай океана и меки целувки на улицата. Моля те, не допускай нищо от това да се случва.

— Кой е? — чу се да пита.

— Сузи.

— Какво прави?

— Просто стои там и се оглежда — отговори Джеф. — Чакай. Сега идва насам.

— Какво? Мамка му.

Уил надникна през отворения страничен прозорец, когато Сузи притича по алеята пред къщата, пресече улицата, без да се оглежда и се отправи по права линия към колата на Том. Носеше панталон и синя риза с дълъг ръкав, въпреки смазващата горещина. Големи тъмни

очила скриваха по-голямата част от лицето ѝ. Но дори и с очилата, Уил позна, че бе уплашена.

— Какво правите тук? — попита направо, въртейки глава между Том и Джеф на предната седалка и Уил на задната.

— И ние можем да те питаме същото — отговори Том, вече изправен.

— Трябва да си вървите — каза Сузи, многозначително втренчена в Уил. — Веднага.

Погледна обратно към Джеф.

— Моля ви.

— Проблем ли има? — попита Джеф.

— Моля ви, преди да ви е видял...

— Ти си женена — по-скоро констатира, отколкото попита Уил. Сузи наведе глава и не каза нищо.

— Казах ти — подчерта Том.

— Моля ви, просто си вървете — не му обърна внимание Сузи.

— Сузи? — долетя нехаен мъжки глас откъм „Талахаси Драйв“ номер сто дващест и едно. — Какво става там?

Брадичката на Сузи увисна към гърдите ѝ, рамене ѝ се сринаха.

— Той идва насам — съобщи Том.

— Бързо — каза Сузи. — Имате ли карта?

— Какво?

— Карта на улиците. Моля ви, кажете ми, че имате в жабката.

Джеф отвори жабката и почна да тършува из бъркотията вътре. Пръстите му докоснаха разкъсано пакетче дъвки, смачкани на топка стари салфетки и нещо лепкаво, което дори не искаше да знае какво е.

— Проблем ли има? — попита мъжът, докато се приближаваше. Беше облечен всекидневно, в панталони с цвят каки и риза за голф на сини и златни райета, но иначе изглеждаше почти, както го бе описал Том, помисли си Уил, забелязвайки широките рамене и големите ръце на мъжа.

— Изгубили са се — каза Сузи малко по-бодро от необходимото.

— Просто помолихме дамата да ни упъти. — Джеф демонстративно разгъна голямата неудобна карта, която по някакво чудо бе успял да намери в дъното на жабката. — Опитваме се да разберем къде, по дяволите, сме.

Мъжът се приведе и загорялото му лице изпълни страничното стъкло до шофьора, докато избутваше Сузи настрани. Тя отстъпи няколко крачки назад, по-близо до мястото на Уил. Нужна му бе цялата воля, за да не се пресегне да я хване за ръката.

— Боя се, че жена ми не е много добре с ориентирането. Нали така, миличка?

— Боя се, че да.

Боиш се от нещо, помисли си Уил.

— Не ви ли познавам? — мъжът попита неочаквано Джеф.

Уил установи, че е затаил дъх.

— Не мисля — небрежно отговори Джеф.

— Напълно сигурен съм, че сме се срещали някъде. Наблизо ли работите?

— М-не. Работя в Уинууд. Фитнес „Елит“ на „Североизточна Четирийсета“ Знаете ли го?

— Не бих казал. Персонален треньор ли сте?

— Джеф Райдъл, на вашите услуги.

— Може пак да си поговорим за това някой ден. Коя улица търсите? — попита, свивайки пръстите на ръцете си.

На Уил му се стори, че забелязва синини по кокалчетата му. Той стрелна с поглед лицето на Сузи.

— Опитват се да намерят „Миракъл Майл“ — каза тя, избягвайки пронизателния поглед на Уил. Беше се вторачила в краката си и използваше очилата си като щит срещу любопитните му очи.

— „Миракъл Майл“? Всеки знае как да намери „Миракъл Майл“.

— Всеки, освен приятеля ми тук — каза Джеф, извивайки очи към Том.

— Вече можеш да се прибиращ, миличка — меко каза мъжът, макар да бе ясно, че това не е предложение. — Аз ще се погрижа за това.

Сузи отстъпи назад от колата.

— Успех — изрече право към Уил. После се обърна и забърза по алеята към къщата, без да се обръща.

— Благодаря ви за помощта — подвикна след нея Джеф.

— „Миракъл Майл“ — изрече мъжът, сякаш мислеше съсредоточено. — Я да видим. Кой е най-добрият начин да се стигне

оттук? Навярно, по Андерсън роуд.

— Андерсън роуд ли? — попита Том.

— Идете до края на тази улица, завийте наляво и карайте две пресечки направо, после пак наляво и на следващия светофар вдясно. Това е Андерсън. Карайте по него, докато не стигнете до „Миракъл Майл“.

— Звучи доста лесно — каза Джеф.

— Сигурен ли сте, че не ви познавам отнякъде? — многозначително попита мъжът. — Убеден съм, че съм ви виждал наоколо. В „Дивата зона“ може би?

Уил усети как гърлото му тутакси пресъхна. Какво ставаше? Не може да подхвърлиш име като „Дивата зона“ просто ей така. Какво знаеше мъжът на Сузи? Колко ли бе казала?

— „Дивата зона“ ли? — повтори Джеф, предъвквайки думите. Физиономията му не изразяваше нищо. — Това да не е магазин за дрехи?

Мъжът се разсмя, но смехът му прозвуча кухо.

— Бар в Саут Бийч. Никога ли не сте били там?

— Не мисля.

— Нито пък аз — обади се Том. — Ами ти, Уил? Някога да си отскачал до „Дивата зона“?

— Нов съм в града, забрави ли? — едва успя да изрече Уил.

— Е, приятно прекарване на „Миракъл Майл“ — обърна се мъжът към Джеф, сякаш другите не съществуваха. Явно, ако подозираше нещо — а той съвсем очевидно подозираше нещо, — подозренията му падаха категорично върху Джеф. Мъжът се изправи и взе да се оттегля.

— Благодаря още веднъж — помахна му Том.

Вече палеше, когато лицето на мъжа внезапно се показа отново на стъклото.

— О — поде той, сякаш ненадейно му бе хрумнало нещо. — И гледайте друг път да не ви хващам в този квартал, момчета. — Намигна, обърна се и решително пое към дома си.

— Какво, по дяволите? — разпеняви се Том, точно когато входната врата на къщата се затръшна. — За какъв се мисли този задник? — Пресегна се под седалката си, измъкна един малък пистолет

и го размаха във въздуха. — Малко ми трябва да гръмна това шибано лайно.

— Уау! — възкликна Джеф и хвана ръката на Том в мига, в който размаха пистолета. — Малко ти трябва, ясно. Какво, по дяволите, правиш с това нещо?

— Той има пистолет? — викна Уил. — Луд ли е? Да не искаш да ни убият?

— Ха, не се напикавай. Не е кой знае какво.

— Не сме в Кандахар, откачалко — смъмри го Джеф. — Махни проклетото нещо.

— Мамка му — процеди Том, но върна пистолета на старото му място.

— Пистолет. Не мога да повярвам. — Уил дишаше накъсано и с усилие. Нещо го задушаваше. — Зареден ли е?

— Разбира се, че е зареден. Да не ме мислиш за някакъв пътьо, дете се разхожда с незареден пистолет?

— Мисля те за ненормален. Ето за какъв те мисля.

— Добре. Достатъчно. — Джеф се пресегна през Том и включи двигателя. — Да се махаме оттук.

— Какво, по дяволите, се случи току-що? — попита Том, докато се отдалечаваше от тротоара.

Уил не каза нищо. Том му бе взел думите от устата.

— Е, Сузи, искаш ли да ми обясниш какво бе всичко това? — нежно попита мъжът ѝ.

Тя седеше на дивана, Дейв стоеше точно отсреща, извисен над нея като кралска кобра.

— Не разбирам.

— Разкажи ми за мъжете в колата, Сузи.

— Няма нищо за разказване — почна да обяснява тя. — Гледах навън и видях тази странна кола да стои там...

— Просто случайно си гледала навън? — прекъсна я той.

— Да. — Беше гледала навън, защото в главата ѝ се въртяха мисли за бягство. Можеше ли да излезе през вратата, без той да забележи? Колко ли време щеше да мине, преди да разбере, че е

заминала? След колко часа щеше да открие следите ѝ, да я погне и да изпълни заканата си, че ще я убие, ако някога се опита да го напусне?

— Видяла си странна кола с трима непознати мъже вътре и естествено си излязла да им кажеш здрасти?

Тя незабавно бе разпознала колата — същата, която я бе проследила предишната нощ и за която бе допуснала, че е на детектив, нает от мъжа ѝ. После разпозна мъжете от бара и видя Уил на задната седалка.

— Видях, че се мъчат с картата — каза на Дейв. — Очевидно се бяха загубили. Просто се опитах да им помогна. — Просто се мъчех да избягам, помисли си. Бе изтичала през улицата само с това наум. Не можеше да си позволи да губи повече време. „Вземете ме с вас“ — се канеше да извика. Но вместо това бе излязло: „Какво правите тук? Трябва да се махнете. Веднага.“

Дейв се усмихна, седна до нея и взе ръката ѝ в своя.

— Ръцете ти са леденостудени — отбеляза той.

— Така ли?

— Да не ти е студено, миличка? — Той я обгърна с ръка и я придърпа плътно до себе си.

— Малко.

Почна да разтрива ръката ѝ по дължина. Тя трепна, когато натисна силно едно от местата, където имаше синина.

— О, съжалявам, скъпа. Нараних ли те?

— Не. Няма нищо.

— Защото, знаеш колко мразя да те наранявам. Нали?

— Да.

— Да, какво?

— Зная колко мразиш да ме нараняваш.

— Почти колкото мразя да ме лъжат. Ти не ме лъжеш, нали, скъпа?

— Не.

— Наистина ли никога не си виждала никого от онези мъже преди?

— Не. Разбира се, че не.

— Дори не и в „Дивата зона“?

— „Дивата зона“? — Мили Боже, какво му бяха казали?

— Красавецът с русата коса? Персоналният треньор? — уточни Дейв. — Не си ли се занасяла с него?

— Какво? Не.

— Не ми казвай, че е било с тъпанаря на шофьорското място. Моля те, кажи ми, че имаш по-добър вкус.

— Не разбирам за какво говориш. Не съм виждала никого от тези мъже преди.

— Значи съвсем случайно са минали през „Корал Гейбълс“ и са спрели пред нашата къща, търсейки „Миракъл Майл“?

— Така казаха.

— Която всеки идиот може да намери, и сляп да е.

Сузи не каза нищо. Дори и на нея ѝ звучеше кухо.

Ръката на Дейв като змия се усуква около врата ѝ, масажирайки горната част на гръбнака.

— Знаеш ли кое е едно от най-хубавите неща да си доктор, Сузи? — попита той. — Хората те уважават. Мислят си, че понеже си лекар, следователно си достоен човек. Затова са склонни да вярват, каквото и да им кажеш.

Сузи кимна, макар ръката му да не ѝ позволяваше много.

— Например, ако аз кажа на някого, да речем на полицията, че жена ми е била потисната и мрачна напоследък, навярно няма да се изненадат особено, че е посегнала на живота си. Кое е едно от другите хубави неща да си доктор — едва ли не жизнерадостно продължи той. — Зная как функционира човешкото тяло. И какво се иска, за да го накараш да спре да функционира. Разбираш ли какво ти казвам, миличка?

— Дейв, моля те...

— Разбираш ли? Простичко „да“ или „не“ е всичко, което се иска от теб.

— Да.

— Добре. — Той отпусна хватката си. — Защото сърцето ми наистина ще се разбие, ако нещо ти се случи. Знаеш това, нали? Отново е достатъчно просто „да“ или „не“.

Сузи затвори очи и избута думата от устата си.

— Да.

— Добре. А сега, защо не си нахлузиш нещо секси? Съпругът ти май се чувства леко възбуден.

Сузи с усилие се надигна от дивана и мълчаливо пое към спалнята.

— Побързай — чу го да казва.

9.

— Джеф, на телефона — провикна се Мелиса от рецепцията, сбутана близо до входа на малкия бутиков салон.

— Моля да ме извините — каза Джеф на жената на средна възраст в черно-тюркоазеното трико. — Защо не изпълните няколко минути на пътечката? Веднага се връщам.

— Казах му, че имаш клиентка — извини се Мелиса, — но той твърди, че било спешно.

Едва бе поел старомодния черен телефон с циферблат от ръката на Мелиса, когато гласът на Том изгърмя в ухото му.

— Тя е с някакъв проклет адвокат — крещеше той.

Джеф притеснено погледна през рамо да види, дали шефът му не е наоколо. Лари обаче бе зает с една млада жена с конска опашка на крос-тренажора. Все пак трябваше да внимава. На работа не се позволяваха лични разговори. Лари може и да беше само няколко години по-възрастен от него и доста уравновесен като за шеф, но все пак му бе началник, а Джеф не искаше да изгуби тази работа. Фитнес „Елит“, разположен над една пекарна, се намираще недалеч от апартамента му и клиентелата бе добра. Не бяха и наполовина толкова превзети, колкото на предишното място.

— Кой е с адвокат? — попита с нисък глас, едва долавящ се през силната рап музика, бумтяща от тонколониите наблизко.

— Кой мислиш? Лейни, ето кой. За кого друг ще говоря, по дяволите?

Джеф реши да не напомня на Том за уикенда.

— Моля те, кажи ми, че не я следиш — прошепна той, прикрил с ръка слушалката, местейки поглед от големите уреди в единия край на помещението към пейките и тежестите в другия. Промени си позата, мъчейки се да избегне едновременно прякото обедно слънце, нахлуващо през широкия преден прозорец и огледалата, които бяха почти навсякъде. Въпреки климатика, в дългия правоъгълен салон бе доста топло, но пък приятният аромат на прясно изпечен хляб,

достигащ през вентилаторите, успешно маскираше миризмата на пот, просмукваща се в дървения паркет.

— Разбира се, че я следя — раздражено каза Том. — Как иначе ще знам къде е? Едва понеделник сутрин е, а тя вече говори с някакъв проклет адвокат.

— Кажи ми, че не носиш пистолет.

— Не нося пистолет.

Джеф моментално разбра, че Том лъже.

— Господи, Том, не можеш да продължаваш да правиш това. Накрая ще те убият.

— Ако някой тук бъде убит, това няма да съм аз.

— Ами работата ти? — попита Джеф, решил да пробва по друг начин.

— Няма страшно. Обадох се, че съм болен.

Джеф усети тъпото пулсиране на начално главоболие в основата на врата си. Точно сега нямаше нерви за Том.

— Виж, не мога да говоря сега. С клиентка съм.

— Към девет часа тази сутрин отивам в къщата на родителите й — продължи Том, сякаш Джеф не бе казал нищо. — Мислех си, че е любезно от моя страна, нали разбираш, да не ходя прекалено рано. А Лейни тъкмо напуска къщата, издокарана от горе до долу и аз схващам, че нещо става. Искам да кажа, защо ще се издокарва така толкова рано в понеделник? Къде отива? Затова решавам да я проследя и да разбера какво става. Тя отива с кола до западен „Флеглър“ и влиза в една яркорозова сграда, като някаква гигантска бутилка сироп за кашлица. Проверявам указателя. Само адвокати, човече.

— Ами значи е говорила с адвокат. Това не означава...

— Означава, че иска развод. Означава, че ще се опита да ми вземе децата. Тези деца означават всичко за мен, човече. Знаеш го.

Джеф реши, че едва ли е моментът да изтъква, че Том рядко прекарваше някакво време с децата си.

— Виж, поemi си няколко пъти дълбоко дъх и се опитай, да се успокоиш. После се обади на шефа си, кажи му, че се чувстваш по-добре и се върни на работа. Това ще отклони ума ти от Лейни.

— Няма да позволя на тази кучка да ми вземе децата.

— Просто се стегни. Не прави нищо глупаво. Почакай да видиш какво ще стане до няколко дни.

— Зная какво ще стане до няколко дни. Ще ми връчат формулярите за развода, ето какво ще стане.

— А може би не. Може би, ако не побесняваш и останеш спокоен... — Джеф млъкна. Говоря с Том, напомни си той.

— Може ти да поговориш с нея — заяви Том.

— Какво? Няма начин.

— Моля те, Джеф. Трябва да ми помогнеш. По твоя вина се забърках в тази каша.

— Какво? — Какви ги дрънка Том, зачуди се Джеф и видя как Керълайн Хоугън намали скоростта на пътеката, мислейки си, че за жена почти на шейсет, тя бе в забележително добра форма.

— И как, по дяволите, ти хрумна това?

— Ако не беше ти и онзи глупав бас в бара...

— Хей, твоя беше идеята да хукнеш след Сузи.

Рецепционистката се покашля и посочи с очи надясно.

— И така, по кое време ви е най-удобно? — попита на висок глас Джеф, докато Лари минаваше покрай него, последван от младата си клиентка, чиято конска опашка се поклащаше насам-натам.

— Здравей, Джеф — каза момичето, на име Кели, с широка усмивка на симпатичното си сърцевидно лице.

Джеф ѝ се усмихна и в същия миг гласът на Том изригна в ухото му.

— За какво говориш? — попита той.

— Разбира се. Защо не си проверите програмата и не ми се обадите пак? Сигурен съм, че ще измислим нещо.

— Какво, по дяволите, става?

— Боя се, че нямам никакви дупки до седем часа.

— Ебаваш ли се с мен или какво?

— Виж — прошепна Джеф, когато Лари и момичето се отдалечиха на достатъчно разстояние. — Казах ти, че не мога да говоря. Шефът ми гледа.

— На кой му пука? Не мислиш ли, че това е по-важно?

— Ще ти се обадя по-късно. Междувременно си иди вкъщи, успокой се и престани да я следиш. Чуваш ли ме, Том? Слушаш ли ме?

— Няма да я следя.

— Добре, хубаво. Аз ще поговоря с нея по-късно. — Джеф затвори телефона, въодушевен от факта, че човек, който лъжеше така

често, като Том, все пак не го биваше в това. Върна слушалката на Мелиса.

— Благодаря за помощта.

— Винаги. О, часът ти в единайсет отпада.

— Наред ли е всичко? — попита Керълайн Хоугън, която бе слязла от пътеката и вървеше към него. Предницата на тюркоазеното ѝ трико бе нашарена от потни петна с големината на монета, ноктите ѝ с червен маникюр чешеха влажната горна устна.

— Часът ми в единайсет отпадна — сухо каза Джеф. — А жената на един мой приятел току-що го е напуснала.

Тя изви прецизно оскубаната си вежда и челото ѝ леко се набръчка.

Май ботоксът е пропуснал някои места, помисли си Джеф и я поведе към една пейка, където я накара да легне по гръб.

Керълайн Хоугън легна и намести къдравата си, руса, дълга до раменете коса върху бялата хавлия под главата си. Все още красиво оформените ѝ крака се провесиха в края на тясната пейка и маратонките ѝ „Адидас“ стъпиха на светлия дървен под.

— С каква скорост тичахте на пътеката?

— Шест и половина.

— Никак не е зле за стара чанта. — Думите се изплъзнаха от устата му, преди да има време да ги редактира и бе благодарен да чуе, че Керълайн се смее. Имаше толкова хубав смях. Нито прекалено дрезгав, нито прекалено момичешки. Истински. Неподправен. Не като Кристин, чийто смях бе изненадващо плах, или Лейни, която сякаш винаги се смееше насила, като и двете като че ли винаги се смееха против желанието си. По-добре му е без нея — каза си Джеф и сложи в протегнатите ръце на Керълайн петкилограмова щанга.

— Предполагам, че говориш за приятеля си, чиято жена го е напуснала — констатира Керълайн, сви лакти да приближи щангата към челото си, после я вдигна отново, без да чака да ѝ кажат. Тя идваше по два пъти седмично през последните три години, загряваше на пътеката, после в продължение на един час се занимаваше с персонален треньор. Предишният ѝ треньор бе заминал за Ню Йорк преди два месеца и Джеф бе нает на неговото място. Керълайн знаеше точно какво се иска от нея — качество, което Джеф харесваше в жените.

Качество, което за жалост липсваше на Лейни Уитман.

Макар че тя със сигурност знаеше в какво се въвлича, когато се ожени за Том.

— Изпъни ръцете — напомни той на Керълайн. — Вдигни ги малко по-високо. Така е добре, Керълайн. Хайде още осем пъти.

— И защо го е напуснала? — попита Керълайн.

— Кой знае? — сви рамене Джеф. — Ти защо напусна твоя съпруг?

— Кой по-точно?

— Колко си имала?

— Само двама. Напуснах първия, когато го хванах в леглото с гувернантката — банално, но вярно; вторият умря от рак преди четири години, така че предполагам, технически погледнато, той ме напусна.

— Мислиш ли, че някога ще се омъжиш отново?

— О, надявам се — каза Керълайн и прозвуча като тийнейджърка. Джеф взе щангата от ръцете ѝ. — Винаги ми е харесвало да бъда омъжена. Ами ти?

— Никога не съм имал удоволствието. — Думата „удоволствие“ заседна в гърлото на Джеф. Понякога, най-често, когато най-малко го очакваше, все още можеше да чуе майка си и баща си да крещят иззад затворената врата на спалнята им. В това нямаше кой знае какво удоволствие. Посочи пода.

— Серия лицеви опори.

— Толкова ви е лесно на вас, мъжете — каза Керълайн, легна на пода, протегна крака назад и почна да се оттласква нагоре-надолу върху длани.

— По-бавно — предупреди я Джеф. — Мислиш, че ни е лесно?

— А не е ли?

— В какъв смисъл?

— С жените — изсумтя Керълайн.

Джеф погледна към Мелиса, чиято леко засрамена усмивка показваше, че го е наблюдавала, а после към Кели, която дискретно му помахаше с пръстите на лявата си ръка, докато се готвеше да издигне два петкилограмови дъмбела над гърдите си.

— Предполагам — каза той и си представи майка си, отразена в голямото огледало отзад.

„С коя си бил този път?“ — питаше гневно и обвинително тя.

„С никоя“ — сприхаво отговаряше баща му. — „Бях в офиса.“

„Да бе, как не. Както си бил в офиса и миналия четвъртък през нощта и в предния четвъртък също.“

„Щом казваш.“

„Казвам, че си гаден кучи син, ето какво казвам.“

„Кой го казва.“

— Добре, Керълайн, наведи още малко — изрече на глас Джеф, опитвайки се да блокира със собствения си глас кавгата на родителите си, както правеше, когато беше малък. — Така е по-добре. Направи още десет.

— Защо викаш? — попита Керълайн.

— Извинявай. Не се усетих.

— Всичко наред ли е? — попита Лари, минавайки наблизо. Бялата тениска без ръкави излагаше на показ мускулестите му ръце. Кели послушно вървеше след него, но очите ѝ следваха Джеф.

— Музиката е малко силна — каза Джеф.

— Нали? — съгласи се Лари. Отиде до отсрещната стена и я намали. — Сега как е?

— Много по-добре — излъга Джеф. В интерес на истината, той обичаше силната музика. Особено рап и хип-хоп, музиката, която не само ти влиза в главата, но и под ноктите и между пръстите на краката. Музиката, която обикновено заглушава всякакви мисли.

Когато беше малък и се мъчеше да не слуша скандалите на родителите си, крещящи един срещу друг в съседната стая, си пускаше радиото колкото се може по-силно и пееше заедно с „Аеросмит“ или Ричард Маркс, а ако не знаеше думите, си ги измисляше. По дяволите, пееше дори с „Абба“. „Ти си танцуващата кралица“.

Ели обожаваше тази песен. Сестра му бе с три години по-голяма от него и понякога, когато родителите му отново се нахвърляха един върху друг, той се втурваше в стаята ѝ, пускаха радиото, той пееше, тя танцуваше, понякога го грабваше и го завърташе многократно, докато, изтощени и треперещи, не се сриваха на пода, а стаята продължаваше щастливо да се върти наоколо.

„Ти си танцуващата кралица“.

Но това бе, преди една мразовита нощ, в която майка им ги измъкна от топлите им легла, нахлузи им палтата върху пижамите, после ги натика в колата сред суровия студ и потегли по магистралата,

без дори да провери, дали коланите им са закопчани. Тя плачеше и плюеше думи, които той не разбираше, но познаваше, че са лоши, само по начина, по който ги изстрелваше срещу предното стъкло. След това кара твърде дълго, накрая паркира пред един мотел в предградията, измъкна ги от колата, накара ги да газят в снега без ботуши, долниците на пижамите им подгизнаха от леденостудените локви и двамата вече плачеха, докато стигнат до врата номер седемнайсет.

— Направи още седемнайсет — каза сега Джеф.

— Какво? — Керълайн се надигна на колене. — Още седемнайсет? Майтапиш ли се?

— Извинявай. Искях само да проверя, дали внимаваш.

— О, внимавам много добре.

— Седни на края на пейката. — Джеф се пресегна за единайсеткилограмовата щанга и Керълайн протегна длани. Той постави щангата в тях, дългите ѝ, червени нокти я обхванаха. — Протегни ръцете още малко настрани. Така е добре. Хайде, издишваш, когато повдигаш. Опитай се да задържиш ръцете изпънати.

Детето Джеф си пое дълбоко дъх, когато видя как майка му блъска с ръце по вратата на мотелската стая.

— Пусни ме да вляза, копеле — крещеше тя в студения нощен въздух. — Зная, че си вътре.

След което вратата на стая 17 бавно се отваря, баща му застава там, само по боксерки и невменяема усмивка, а в леглото зад него седи някаква жена, със събран под брадичката си чаршаф.

Преди обаче Джеф да има време да разсъди какво прави баща му с тази непозната жена на това непознато място посред нощ, майка му вече го е избутала от пътя си, заедно със сестра му, крещи на жената, че е мръсна курва, издърпва чаршафа ѝ, така че голите ѝ гърди лъсват изцяло, а после се нахвърля върху нея и издира лицето ѝ с дългите си червени нокти.

Точно като на Керълайн, осъзна сега той, наблюдавайки щангата в ръцете ѝ да се вдига и спуска. Това ли бе отключило нежеланите спомени за майка му? Или може би разговорът в събота с Уил.

Наистина ли на майка му ѝ оставаха само няколко месеца живот?

„Гъпи кучки“ — чуваше баща си да мърмори, развеселен и безразличен едновременно, докато гледаше как двете жени се бият върху мотелското легло.

— Много добре, Керълайн — каза Джеф, стараяйки се гласът му да е нисък и тих. — Ти си много силна.

— Е, нали казват, че жените са по-силния пол.

— Мислиш ли, че е вярно? — Подаде ѝ въженцето за скачане. — Една минута.

— Мисля, че в някои отношения, да.

— В какви отношения?

— Емоционални. — Почна да скача на място. — Вие, мъжете, сте доста по-крехки, отколкото си мислите.

— Нима не каза току-що, че на нас ни е много по-лесно?

— Да ви е по-лесно, не означава, че не сте по-крехки — загадъчно произнесе Керълайн.

За какво, по дяволите, говори — запита се Джеф, все по-изнервен от разговора. Не му харесваше, когато жените го караха да се чувства глупав.

— Пийни малко вода — предложи той, когато тя приключи със скачането.

Тъпи кучки, чу да казва баща му.

За известно време ще поживееш с баща си, говореше в следващия момент майка му.

Детето Джеф стоеше като истукан, мъчейки се отчаяно да сдържи сълзите, които чувстваше, че се събират в очите му, докато гледаше как майка му си мятя дрехите в едно малко кафяво куфарче на леглото.

„Но аз не искам да живея с него.“ Той беше само на седем години. Десетгодишната Ели бе застанала на прага, с очи като чинии, и гледаше.

„Боя се, че нямаш избор. Баща ти не ми дава достатъчно пари, за да се грижа и за двама ви, а на мен ми писна да се карам с него за всяка стотинка. Така че, нека той да се грижи за теб известно време. Това ще отнеме малко от блясъка на госпожица Кларабел.“

Госпожица Кларабел бе името, с което майка му бе кръстила новата съпруга на баща му, въпреки че тя фактически се казваше Клеър. Джеф всъщност никога не я бе харесвал. Беше тънка и кокалеста и вечно притеснена за нещо. А сега, когато имаше и новородено бебе, когато и да се покажеше той, сякаш вечно ѝ пречеше.

„Имам нужда просто от малко време за себе си“ — бе продължила майка му и бе затръшна капака на куфара си. „Да си дам сметка кое е най-добро за мен. За всички нас“ — бе добавила тя, в най-добрия случай гузно, това Джеф го бе разбрал, дори и тогава.

„Ами Ели? И тя ли остава с татко?“

„Не. Ели остава с мен.“

„Защо да не мога и аз да остана?“ — заплакал бе Джеф. — „Обещавам, няма да ти създавам никакви проблеми. Честна дума, ще съм добро момче.“

„Работата е там, че той много ми напомня за баща си“ — чу майка си да казва по-късно по телефона, без да се старае да понижи глас, докато самият той подсмърчаше на стълбите, в очакване баща му да го вземе. — „Кълна се, имат абсолютно еднакви проклети лица. И нищо не мога да направя, но всеки път, когато го погледна, ми се иска да го удуша. Зная, че е ненормално. Зная, че не е негова вината. Но просто не мога да го гледам.“

„Това е само временно“ — бе казал по-късно баща му, въвеждайки го в пълната с одеяла шивачница на мащехата му. Бе сложил куфара му на тясната кушетка, набързо бутната до стената.

„Веднага, щом майка ти си оправи нещата, ще се върне за теб.“

Тя не се върна никога. С изключение на някое и друго случайно посещение, по време на което сякаш гледаше в някаква точка, точно до главата му. В крайна сметка, дори и тези посещения престанаха, макар в следващите години Ели да не се отказваше да поддържа контакти както с баща си, така и с брат си.

Ели казва, че тя питала за теб — Джеф чу Уил да казва.

— Джеф? Джеф? — казваше Керълайн сега. — Земята до Джеф. Тук ли си?

Джеф рязко се върна в настоящето, а образът на по-младата му същност изчезна в потока отразена слънчева светлина.

— Съжалявам.

— Според мен, някой е дошъл да те види — и Керълайн посочи към рецепцията. Главата на Джеф рязко се извърна и за един налудничав момент си представи сестра си или може би майка си, застанали на прага. Вместо това видя една крехка млада жена с тъмна коса и големи слънчеви очила.

— Извинете ме за момент — каза Джеф и бързо се приближи до нея. Какво, по дяволите, правеше тя тук?

Сузи свали слънчевите си очила и откри насинената си и подута страна.

— Трябва да говоря с теб — каза тя.

10.

Трийсет минути по-късно Джеф се плъзна на неудобния дървен стол в дъното на пекарната, разположена точно под фитнес „Елит“. Пекарната се славеше с продълговат екзотичен кафе-бар и шест миниатюрни кръгли масички, струпани в края на тясното, изпълнено със сладък аромат, пространство.

— Радвам се, че можа да ме изчакаш — каза той и се почуди какво точно прави тук и какво правеше тя.

— Благодаря, че успя да ме вмъкнеш — отговори Сузи и разбърка капучиното с канела, което си бе поръчала, докато чакаше Джеф да приключи с клиентката си.

— Часът ми в единайсет отпадна.

— За мой късмет — отбеляза Сузи.

— Не ми се виждаш голяма късметлийка. — Джеф погледна през дългия страничен прозорец и видя шефа си да изпраца Керълайн Хоугън през улицата към шоколадовокафевия Мерцедес, паркиран точно пред един противопожарен стълб. По време на заниманието им тя повече от веднъж бе коментирала, че умът му май е другаде — особено след неочакваната поява на Сузи, — и сега той се надяваше, че не се оплаква на Лари.

Сузи намести слънчевите очила, които продължаваше да носи, въпреки сумрака в помещението, и отпи от кафето си. Когато вдигна глава, на горната ѝ устна бе полепнала пяна. Тя притисна устните си една в друга и предпазливо изтри пяната с опакото на пръстите си, сякаш и най-лекият натиск би ѝ причинил силна болка.

— Съпругът ти ли направи това? — попита Джеф и посочи към лицето ѝ.

— Какво? Не. Разбира се, че не.

— Сега ще ми кажеш, че си налетяла на някоя врата ли?

Сузи смутено се засмя.

— Всъщност, налетях на съседското куче. — Познатата лъжа се изплъзна с изненадваща лекота. — Пухи. Една много сладка малка

померанска лисица. Цялата бяла и... пухкава. Както и да е, тя има от онези каишки, дето ги щракваш, когато искаш кучето да спре. Сещаш ли се кои?

— Не бих казал.

— Е, както и да е. Пухи хукна, аз се опитах да щракна, но явно не съм го направила както трябва, пък и сигурно не съм внимавала достатъчно, та краката ми се оплетоха в каишката и се превъртах през глава, през крака, както се казва.

— Кой го казва? — Джеф разтри челото си. Бе почнало да му писва да го лъжат.

— Ами... майката на мъжа ми, например — отговори Сузи — или поне преди го казваше. Напоследък е доста болна. Рак.

— И майка ми има рак — каза Джеф, после поклати глава. Защо ли ѝ го бе казал?

— Съжалявам.

— Не е нужно. — Джеф се размърда на прекалено тесния стол и вдиша аромата на прясно изпечен хляб. — Какво правиш, тук? — попита той.

— И аз щях да те питам същото — отговори Сузи. — За събота — поясни тя.

Джеф сви рамене. Тази игра се играе от двама, помисли си, макар честно казано, да не бе съвсем сигурен каква точно игра играеха.

— Какво да ти кажа? Просто трима приятели излязохме следобеда да се повозим.

— И съвсем случайно се оказахте пред моята къща?

— Ти се препъваш в кучешки каишки — многозначително произнесе той. — Ние пък излизаме на следобедни разходки.

Сузи кимна и погледна надолу към капучиното си.

— Приятелят ти ме проследи онази нощ. Познах колата му.

Джеф се засмя.

— Том никога не е бил особено добър в разузнаването.

— Защо ме е проследил?

— Защо не питаш него?

— Предпочитам да питам теб.

— И защо така?

— Не съм сигурна. Може би, защото имаш отзивчива физиономия — каза тя и замълча. — А приятелят ти — не.

— Ами брат ми? Какво е неговото лице?

Нова пауза и пак поглед към кафето.

— Какво искаш да чуеш?

— Защо избра Уил? — попита Джеф, неспособен да се възпре. Защо беше дошла да го види? Какво всъщност правеше тук?

Сузи се усмихна, макар ъгълчетата на устните и да се извиха надолу, а не нагоре.

— Помислих си, че изглежда мил.

— Мил?

— Безопасен.

— Мил и безопасен — отбеляза Джеф. — Явно печеливша комбинация.

Сузи се размърда на стола и погледна към тезгяха вляво.

— Тук имат чудесни на вид пасти.

— Колебаеш се, дали да не занесеш на мъжлето си малко гевречета?

— Мислиш ли, че можем да минем и без сарказъм?

— Мислиш ли, че можем да минем и без лъжи? — контрира Джеф.

— Извинявай. Просто, в момента животът ми е малко сложен.

— Животът проявява такава склонност, когато женени жени отиват в места като „Дивата зона“ на лов за мъже.

— Не ходих там, за да си хвана мъж.

— Просто не можа да устоиш на милия и безопасния.

— Не зная какво съм си мислила. Наистина не зная. Барманката ми донесе питието, каза ми за вашия бас. И изведнъж цялото нещо заживя свой живот. Действах импулсивно и очевидно съм направила грешка.

— Грешката ти беше, че избра погрешния човек.

— Така ли?

— Мисля, че знаеш това.

Сузи поклати глава, при което се видя изобилие от синини.

— Вече не зная какво зная.

— Мисля, че знаеш. Според мен, затова си тук. — Какви ги върша, учуди се Джеф сам на себе си. Наистина ли сваляше тази жена? Защо? Защото искрено се интересуваше от нея? Или защото брат му се интересуваше?

Сузи бавно свали очилата си. Под дясното ѝ око се разкри жълт полумесец.

— Мислиш, че съм тук заради теб?

— А не си ли? — По-полека, каза си Джеф. Не го прави. Не стига, че мъжът ѝ бе луд, ами биеше и жени. Кой знае на какво още бе способен? Макар, че мъже, които бият жени, обикновено са страхливци, помисли си той, и се боят да скочат на някой от своя калибър. А Джеф определено бе от неговия калибър.

— Мислех, че имаш приятелка — каза Сузи, отбягвайки въпроса му. — Кристин. Вярно ли е?

— Вярно е — съгласи се Джеф. — Кристин.

— Тя е много красива.

— Да, така е. — Не само беше красива, тя бе всичко, което искаше от една жена — авантюристична, разбираща, неосъдителна, страхотна в леглото. В действителност, Джеф не изпитваше желание да ѝ изневерява и го правеше много по-рядко, отколкото си даваше вид. Но все пак, човек трябва да си поддържа имиджа, затова не е добра идея да оставяш някоя жена да се чувства прекалено сигурна. А в този случай бяха заложени и няколкостотин долара. Но по-важно и от парите бе, че по право той трябваше да спечели баса.

— Е, за какво тогава е всичко това? — попита Сузи.

— Ти ми кажи. Това бе твоя идея, забрави ли? — Джеф се облегна назад, праметна едната си ръка над високата облегалка, при което, и бездруго издутият му бицепс, изпъкна още повече.

— Противно на това, което си мислиш — бавно поде тя, — дойдох тук днес, понеже не знаех как по друг начин да се свържа с Уил и си спомних, че каза на мъжа ми къде работиш.

Джеф усети как цялото му тяло се стегна.

— Има ни в телефонния указател. Можеше да се обадиш. — Наистина ли бе изминала целия този път, за да говори за Уил?

— Искам да му предадеш едно съобщение — продължи тя, без да обръща внимание на забележката му.

— Не съм вестonosец — наежи се Джеф.

— Той ти е брат.

— Кое не ме прави негов настойник.

— Моля те. Искам просто да се извиня. Зная, че го нараних. Прочетох го по лицето му.

— Мисля, че се надценяваш.

— Може. Но наистина ще го оценя, ако му предадеш, че съжалявам.

— Сама му го кажи.

— Не мога.

— Разбира се, че можеш.

— Ясно е, че скоро няма да ходя в „Дивата зона“.

Джеф стана.

— Няма да ти се наложи. Хайде. С колата ли си? Ще те заведе при него.

— Сега? Наистина ли мислиш, че това е разумно?

— Не зная. Никога не съм бил особено добър с „разумните“ неща.

— Нито пък аз.

— Идваш ли?

Сузи се изправи, поспря за миг да вдиша приятния аромат на прясно разтопен шоколад, после неохотно последва Джеф навън от пекарната, в жарката горещина на нахлуващото обедно слънце.

— Говори ли ти се за това? — питаше Кристин. Застанала бе до отворената врата на хладилника, облечена в ниско изрязана лимоненозелена тениска и къси, прилепнали дънкови панталонки. Дългата ѝ руса коса бе събрана на хлабав кок на върха на главата. Дълги кичури се увиваха надолу покрай ушите ѝ. Босите ѝ крака, с лакирани в яркочервен цвят нокти, шляпаха по евтиния линолеум.

Уил се взираше в нея от мястото си до кухненската маса. Той бе с дънки и бяла тениска. Неговите крака също бяха боси.

— Какво имаш предвид?

— През последния един час седиш и се взираш в тази купа с каша. Това ми подсказва, че нещо ти се върти в ума.

— Значи, не само красива, но и проникателна.

Кристин извади кутия пресен портокалов сок от хладилника и си наля една чаша.

— Харесва ми, когато говориш мръсотии. — Тя протегна кутията към него. — Искаш ли?

— Добре.

Кристин му наля и постави чашата на масата, после издърпа един стол и седна до него.

— Е, ще ми кажеш ли?

— Тя е женена — простичко каза той.

Нямаше нужда да го пита кого има предвид.

— Да, зная. Джеф ми разказа за малката ви екскурзия до „Корал Гейбълс“.

— Защо съм такъв идиот?

— Как може да си идиот? Ти имаш докторска степен от „Принстън“.

— Още не съм си довършил дисертацията — напомни ѝ той. — И повярвай ми, когато опре до жени, аз съм идиот.

— Е, не го преживявай. Това е част от твоя чар.

— Мислиш, че съм чаровен?

Кристин се засмя.

— Не мисля, че си идиот. — Тя вдигна чашата си и я чукна в неговата. — За по-добрите дни.

— Ще пия за това. — Те изпразниха съдържанието на чашите си.

— В колко часа почваш работа? — попита той.

— Не и преди пет. Ами ти? Имаш ли някакви планове?

— Не съм решил.

— Може да се помотаем, или да отидем на кино — предложи тя.

— Струва ми се, че се нагледах на достатъчно филми засега.

— О, вярно. Предполагам това означава, че и плажът отпада, а?

Уил се засмя.

— Господи, колко съм жалък.

— Само мъничко. Харесал си я; какво можеш да направиш?

— Как може да харесаш някого, когото дори не познаваш? — попита Уил.

— Струва ми се, че така всъщност е по-лесно — отговори Кристин. — Понякога, колкото повече познаваш някого, толкова по-трудно е да го харесаш. Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре.

— Мисля, че ти си тази, която трябва да защити докторска дисертация.

— Ето, пак говориш мръсотии. — Тя въздъхна. — Извинявай. Всичко стана по моя вина, нали?

— Как може да си виновна за каквото и да е?

— Аз съм тази, която каза на Сузи за вашия бас и я помолих да избере теб.

— Не си знаела, че е женена.

Кристин сви рамене.

— Разбрах, че съпругът ѝ бил доста зловец.

— Зловец е подценяване. Пичът е психопат.

— По-лош и от Том?

— По-умен от Том — обясни Уил. — Не съм сигурен кое е по-лошо. Мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Малко е лично.

— Колко малко?

Уил се засмя.

— Какво щеше да направиш, ако тя беше избрала Джеф?

Кристин отново сви рамене и не каза нищо.

— Наистина ли нямаше да ти пука?

Трето свиване на рамене.

— Не е кой знае какво.

— Не е ли?

— Виж. Преди да стана барманка, работих във всички долнопробни стриптийз клубове в Маями Бийч. От време на време получавах по някой ангажимент като модел на бански костюми и бельо. По-често припечелвах допълнително като се явях на ергенски партита. На едно такова се запознах с Джеф. Бяха доста дива компания, всичките пияни и по едно време изглеждаше сякаш нещата можеха леко да излязат от контрол. Брат ти обаче се намеси, успокои ги и ме изведе оттам. Дори направи необходимото да ми платят. Попита за телефонния ми номер. Накрая се озовахме в апартамента му. Разбира се, по-късно разбрах, че цялата работа е била постановка, той се хванал на бас за сто долара, че може да ми влезе в гащите. Дотогава обаче вече нямаше значение. Ние живеехме заедно. Престанах да правя стриптийзи, изкарах курс за бармани, „Дивата зона“ бе открита и ме назначиха. Това е цялата история. С Джеф е лесно. Няма драми, разправии, недоразумения, нито нереални очаквания. Той ме оставя да правя, каквото си искам и аз го оставям да си прави каквото си иска.

— Което включва и други жени — констатира Уил.

— Ако той иска...

— А ти какво искаш?

— Понякога ме кара да се присъединя.

— Нямах предвид това и ти го знаеш.

— Какво всъщност ме питаш?

— Правилото същото ли е? — попита след малко Уил. — Ти понякога...?

— Понякога какво? — подпита тя с лукава усмивчица.

— Е, нали казват, че което е добро за гъската, е добро и за гъсока.

— Наистина ли? Така ли казват в „Принстън“?

— Мисля, че Ницше го е казал пръв.

Кристин се разсмя — сладък, неочаквано деликатен звук, който се стори много трогателен на Уил.

Той се покашля, мъчейки се да си проясни мозъка.

— Какво е чувството — да правиш любов с друга жена?

— Нормално.

— Просто нормално?

— Различно е — каза Кристин, спомняйки си първия път, когато бе с жена. Момиче, по-точно. И двете бяха толкова млади.

Случи се, след като майка ѝ я бе изгонила от къщи. Заряза училище, след няколко седмици я хванаха като бегълка и я дадоха на социалните служби, после я пратиха в приют, където остана почти три години. Тъкмо там, в тези мизерни условия, по осем момичета в стая, срещна някой, също толкова увреден, но по свой си начин. В продължение на месеци те се заглеждаха предпазливо една в друга, рядко говореха, внимателно се преценяваха. Най-накрая Кристин бе нарушила мълчанието: „Не мога да си намеря портмонето. Имаш ли нещо общо с това?“

Въпреки това провокативно начало или може би точно заради него, двете момичета скоро станаха неразделни, а дружбата им постепенно прерасна в нещо повече, нещо, което никоя от тях не бе очаквала.

Случи се естествено, без усилие. Една нощ другото момиче просто бе слязло от горното легло и се бе мушнало в тесния креват на Кристин отдолу. Кристин се отмести да ѝ направи място, прегърна младата жена в тъмното, дивейки се на нейната мекота и невероятната нежност на докосването ѝ. През следващите осемнайсет месеца

прекарвах всяка възможна минута заедно. Любовта на живота ми — това Кристин го бе разбрала още тогава.

Един ден обаче, неочаквано и без предупреждение, тя изчезна. Отговорничката обясни, че родителите ѝ я взели у дома. По-късно дойде новината, че семейството се е преместило в Уайоминг и тя няма да се върне.

И не се върна. Нито дойде да я види. Нито писа. Нито се обади.

Два месеца по-късно, на осемнайсетия си рожден ден, Кристин също напусна дома и изчезна във влажните долнопробни улички на Маями.

— Мислиш ли, че Джеф ще се разстрои, ако спиш с друг мъж? — питаше сега Уил, рязко връщайки Кристин в настоящето.

— Само, ако не е имал възможност да гледа. — Смехът на Кристин този път бе по-дрезгав и принуден. — Божичко, Уил. Трябва да си видиш физиономията. — Тя внезапно спря да се смее, лицето ѝ помръкна и стана по-сериозно. — Да не би току-що да ми направи предложение?

— Какво? Не. Просто имах предвид...

— Споко. Зная какво имаше предвид. — Кристин се приведе напред, така че коленете им се докоснаха. — Няма други мъже, Уил.

— Обичаш ли го?

— Дали го обичам? — повтори Кристин. — Ама че тежък въпрос.

— Бих казал, че е съвсем прост.

— Нищо не е просто.

— Или го обичаш, или не.

— Не съм мислила за това наистина. Предполагам, че да. По мой си начин.

— И какъв е твоят начин?

— Единственият, който познавам. — Тя стана. — Както и да е, достатъчно сърцеизлияния за един ден.

— Извинявай — тутакси каза Уил. — Не исках да те разстройвам.

— Не си. — Тя се пресегна и го погали по бузата. — Боже, колко си сладък. Наистина съжалявам, че си наранен, Уил. Бих желала да можех да целуна болното място и да ти мине.

— Внимавай какво си пожелаваш — засмя се Уил. Той стана и двамата се озоваха на две педи един от друг.

Няколко секунди останаха така, без никой да помръдва, с вперени един в друг очи, с тела, които бавно се полюшнаха едно към друго.

Ще ме целуне ли — запита се Уил. Можеше ли да причини това на Джеф?

Ще ме целуне ли — запита се Кристин. Мога ли да позволя това да се случи?

До тях достигна звук от превъртане на ключ в бравата на входната врата.

— Хей? — провикна се Джеф. — Има ли някой вкъщи?

Кристин бързо се отдръпна настрана.

— Джеф? — Тя излезе от кухнята, поемайки си няколко пъти дълбоко дъх. — Всичко наред ли е? Мислех, че цял ден ще си с клиенти.

— Часът ми в единайсет отпадна. Имам само няколко минути. Брат ми тук ли е?

Уил се показва на прага между кухнята и всекидневната. Джеф още стоеше до вратата.

— Случило ли се е нещо? — попита Уил.

— Някой иска да говори с теб.

В следващия миг, осветена в гръб от слънцето, Сузи застана на прага на къщата, като дух, излязъл от бутилка. Мекият ѝ глас се разнесе от сенките.

— Здравей, Уил — каза тя.

11.

Том стоеше в остъкленото фоайе на розовата триетажна сграда на „Западен Флеглър“ и поне за петнайсети път разглеждаше указателя на офисите. Толкова много пъти го бе чел през последните шейсет минути, че го знаеше наизуст. Първи етаж: „Лаш, Картър и Крофт“, адвокати, апартамент 100; „Блейк, Фелдър и синове“, адвокати, апартамент 101; „Ланг, Кънингам“, адвокати, апартамент 102; „Торес, Салдана и Мендоза“, адвокати, апартамент 103. Втори етаж: „Уилямс, Сийфърт и Келър“, адвокати, апартамент 200; „Маркус Бренър, Скот и Локаш“, адвокати, апартамент 201; „Леви Аргирис, Кетълуърт“, адвокати, апартамент 202; „Сам Брайсън“, адвокат, апартамент 203. Трети етаж: „Тайсън, Родригес“, адвокати, апартамент 300; „Мишу, Брънтън, Бърнбаум“, адвокати, апартамент 301; „Абрамович, Леви и Кармишел“, адвокати, апартамент 302; и накрая „Полак, Шпитцър, Уолтън, Теперман и Роуи“, адвокати, апартамент 303.

— Как ще наречеш сто адвокати на дъното на океана? — попита на глас Том, крачейки напред-назад из тясното пространство. — Начало! — провикна се той, ухили се на собствената си шега и се зачуди, дали някой го е чул. Мястото изглеждаше пусто. Вляво от него имаше асансьор, а отзад стълба, но никой не ги бе ползвал, откакто бе пристигнал. — Бизнесът явно процъфтява — измърмори Том, мислейки си, че би могъл да почне от най-горния етаж и да върви надолу. — Здравейте господа Полак, Шпитцър, Уолтън, Теперман и Роуи. Поздравления госпожи Лаш, Картър и Крофт. Някой от вас, юридически копои, да е виждал бъдещата ми бивша жена? — Отново се ухили. Чудеше се колко ли време щеше да му отнеме да я открие. Със сигурност не повече от единия час, който вече бе изгубил да я чака долу.

Защо никой от тези големи клечки, адвокатите, не си бе споменал специалността, мамицата им? Със сигурност имаха такава. Толкова ли щяха да се счупят, ако дадяха малко пояснение? Например „Ланг, Кънингам“, Семейно право? Или „Сам Брайсън“, Специалист по

разводи? Нещо — какво да е, — което да му даде ключ, да го упъти в правилната посока. Не, така би било твърде лесно.

А Лейни нямаше намерение да го облекчава.

Не че някога го е правила.

— Изобщо не трябваше да се забърквам с нея, на първо място — измърмори Том. Джеф го бе предупреждавал, казал бе, че е пиявица, а той заслужава нещо по-добро. Само че „по-доброто“ обикновено се свеждаше до някоя от изоставените любовници на Джеф, а Том се бе уморил цял живот да получава само втора употреба — първо от гардеробите на братята си, после от леглото на най-добрия си приятел. Искаше жена, която да не му се дава с предварителния печат за качество на Джеф и едно от нещата, които най-много харесваше в Лейни бе, че тя като че ли изобщо не се бе подала на неговия чар. „Просто не разбирам за какво е цялата тази суетня“ — бе казала една нощ, скоро след като бяха тръгнали заедно, и Том моментално се бе влюбил.

Разбира се, беше я разлюбил още по-бързо. Просто като я видя през очите на Джеф — „Господи, човече, тя дори не е хубава. Очичките ѝ са малки като зрънца, а носът твърде голям за лицето ѝ. Плюс това, човече, краката ѝ са като кегли. Заслужаваш нещо по-добро.“ — и това бе достатъчно да угаси напълно и бездруго охладнелите му страсти. Само че дотогава вече беше твърде късно. Лейни бе забременяла и го притискаше да се оженят. Беше я оставил да го убеди, че след Афганистан ще има нужда от малко стабилност. Позволи ми да се грижа за теб, настояваше тя. Защо не, бе решил той. Заслужаваше някой да го погледа малко. По-късно винаги можеше да се разведе.

В такъв случай, защо сега, когато това изглежда се случваше, бе толкова разстроен?

Защото никой не напуска Том Уитман, отговори си сам.

— Аз решавам кой ще си ходи и кога — обяви пред указателя на адвокатите. Спомни си за „Коръл Гейбълс“. Този задник, мъжът на Сузи. „И гледайте друг път да не Ви хващам в този квартал, момчета“ — беше ги предупредил. На кого, по дяволите, си мислеше, че говори? — Аз решавам кой какво ще прави — изрече Том. — Аз решавам как. Аз решавам кога. — Питайте само оная малка кучка в Афганистан.

Разбира се, заради тая курва едва не го хвърлиха в затвора. Том си припомни обвиненията, разследването в продължение на седмици, съвсем реалната опасност да го затворят. Най-накрая армията реши да не се стига до съд, а вместо това предпочете да го качи на кораба за вкъщи. След като почти две години си бе рискувал живота на предната линия, две години, през които яде пясък и гледа как умират негови приятели, а молитвите му се бяха свели до едно простичко желание — *Моля те, нека се върна у дома с крака*, — най-безцеремонно го бяха изритали по задника. Уволнен и разжалван. Това бе благодарността, която получи.

Точно, както стана с Лейни.

Още едно уволнение и разжалване. Постъпи с нея, както трябва, а сега тя се опитваше да гепи онова, което по право бе негово — децата му, къщата му, начинът му на живот. Това ли искаше? След почти пет години заедно, наистина ли очакваше той просто така да си отиде? Е и, какво ако родителите ѝ притежаваха къщата? Това бе просто техническа подробност. Тя си оставаше съпружеският им дом. Неговият дом. И Канди и Коуди си бяха неговите деца. Лейни наистина ли си мислеше, че може просто да си тръгне от него и той ще се предаде без бой? По дяволите, ако тя искаше бой, той щеше да ѝ покаже битката на живота ѝ.

Вратите на асансьора внезапно се отвориха и отвътре излезе някаква жена. Беше руса, на средна възраст и с костюм, въпреки жегата. В едната си ръка държеше цигара, в другата запалка, готова да запали веднага, щом се покаже навън.

— Извинете, мадам — каза Том и толкова рязко се втурна напред, че жената едва не изпусна цигарата си. — Вие адвокат ли сте?

Жената го погледна предпазливо.

— Да. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Търся Лейни Уитман.

— Лейни...?

— Уитман.

— Не мисля, че зная това име. В коя фирма работи?

— Не работи. Тук е, за да се срещне с някого.

Сега жената изглеждаше обърквана.

— Съжалявам. Няма как да зная...

— Можете ли да ми кажете кои фирми са специализирани по разводите? — попита Том, докато жената отстъпваше към вратата.

— Мисля, че Алекс Торес се занимава с разводи, а „Мишу, Брънтън, Бърнбаум“ имат отдел по семейно право. Може и Стюарт Локаш да поема бракоразводни дела. Не съм сигурна, наистина. — Тя бутна вратата и излезе на улицата, погълната от ослепителната светлина.

Вълна горещ въздух обля лицето на Том.

— Алекс Торес от „Торес, Салдана и Мендоза“, предполагам. Апартамент 103. — Реши, че може да почне оттам, втурна се по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж и след няколко секунди отвори вратата към първия етаж.

Коридорът, който го посрещна, бе широк, застлан със сребристосин килим. Тръгна по него, подмина офисите на „Лаш, Картър и Крофт“; „Блейк, Фелдър и синове“ и „Ланг, Кънингам“, и спря пред затворената двойна врата на апартамент 103. Може би трябваше да си сложа вратовръзка, мина му през ума, напъха ризата си в дънките и потупа пистолета, втъкнат под катарамата, за да се увери, че е скрит добре. После сграбчи месинговата топка на тежката дървена врата и я отвори.

Не бе сигурен какво очакваше да види, но каквото и да бе, не беше това. Нали уж адвокатите трябва да са богати? Не се ли очакваше да работят в просторни помещения с впечатляващи гледки? Не се ли предполагаше, че имат красиви мебели и добре облечени секретарки, както и убийствено красиви рецепционистки, чакащи да му предложат толкова нужното кафе? Вместо това, Том видя възрастна испаноезична жена зад най-обикновено бюро до банална бежова стена, а зад нея се простираше редица затворени врати на кабинети.

— Мога ли да ви помогна? — учтиво попита тя.

— Тук съм, за да се видя с Алекс Торес. — Тя сигурно му е майка, помисли си Том.

— Боя се, че господин Торес днес не е тук. Имате ли уговорена среща?

— Не. — Том не помръдна.

— О. Ами, добре тогава, може би ще намеря друг да ви услужи.

— Може би — повтори Том с прекомерно любезничене. Тя пък откъде се бе научила да говори по този начин? — Търся Лейни Уитман.

— Лейн Уитман?

— Лейни. Илейн — поправи се Том. Типично за Лейни бе да се прави на официална.

— Боя се, че тук нямаме никого с това име.

— Тя не работи тук — рязко поясни Том. — Тук е, за да се срещне с някого относно развод.

— Сигурен ли сте, че сте на правилното място?

— Видях я да влиза в тази сграда преди около час.

Жената доби смутен вид. Пресегна се, попипа прошарената си черна коса, вдигната в стегнат кок.

— Нали разбирате, че в тази сграда има много юридически кантори?

— Дванайсет, за да сме по-точни — каза Том. — По четири на етаж. Искате ли да ви ги изброя по имена?

Рецепционистката се пресегна към телефона.

— Ако обичате, седнете, ще видя дали не мога да намеря някого, който да ви помогне.

Тъпа кучка, помисли си Том, изкушен да ѝ гръмне главата само заради едното удоволствие. Но вместо това смънка:

— Не си правете труда — и излезе от офиса. — Къде си, Лейни? — измърмори той, решавайки да се върне във фоайето, вместо да рискува да се сблъска с някоя друга надменна адвокатска майка и да чака там. Със сигурност, където и да беше, тя нямаше да се забави още много.

Мина обаче половин час, а нея още я нямаше. Какво толкова правеше там горе? Какво разправяше на ония тъпоглави адвокати? „Той пие, кръшка, има ужасен нрав, децата се боят от него“ — представяше си рецитацията ѝ.

— Не бих имал нищо против едно питие точно сега — изрече на глас и се вторачи в долнопробната кръчма на отсрещния тротоар. Почуди се дали сервират алкохол и си погледна часовника. Едва единайсет и нещо. Малко рано за пиене, дори и за него. Какво пък, по дяволите? Както се пее в песента, все някъде вече е пет часа.

— Имате ли бира? — попита той младото момиче зад тезгяха няколко минути по-късно. Плъсна се на едно столче в старомодната закувалня, без да откъсва очи от розовата сграда насреща.

— Само безалкохолна — каза момичето. Табелката на оранжевата ѝ униформа я идентифицираше като Вики Лин. Беше може би на осемнайсет, с дълга до брадичката кафява къдрава коса и лоша кожа, която се бе опитала да прикрие с прекалено много фон дьо тен. Усмихна му се и Том се запита, дали не го сваля.

— Ще пия кока-кола — заяви той.

— Имаме само „Пепси“.

— Тогава ще пия „Пепси“.

— Диетична или обикновена?

— Диетичната не е полезна. Съдържа нещо, което ти обърква мозъчните вълни — каза Том. Лейни му бе съобщила това.

Вики Лин тъпо се взираше в него.

— Обикновена — каза той.

— Малка, средна или голяма?

— Ебаваш ли се с мен?

Вики Лин примигна веднъж, два пъти, три пъти.

— Малка, средна или голяма искате? — повтори тя, примигвайки по веднъж на всяка опция.

— Голяма.

— Това ли е всичко?

— Така мисля. — Том надзърна през рамо към почти празното помещение. Сепарета с найлонова тапицерия — само едно, от които заето, — ограждаха двете стени, отгоре на всяка от пластмасовите масички имаше по един малък джубокс. Стените бяха украсени със стари рокендрол сувенири: нотни листа, афиши за концерти, древни снимки на „Бийтълс“, Джанис и Грейтфул Дед. Два плаката на Елвис се взираха един в друг от двата срещуположни края. На единия той бе млад, красив и облечен от глава до пети в черна кожа. На другия беше по-стар, подпухнал и носеше бяло сако, обсипано с мъниста и допълнено с подобна наметка.

Мъртъв на четирийсет и две, помисли си Том.

— Да живее кралят — вдигна наздравица той, щом Вики Лин се върна с напитката му.

Тъкмо се канеше да отпие, когато забеляза Лейни да излиза от розовата сграда. Скочи от стола си, преобърна си чашата и сладката кафява течност се разля по тезгяха и покапа по пода.

— Мамка му — изруга и се втурна към изхода.

— Хей, почакай — викна след него Вики Лин. — Дължиш ми четири долара.

— Четири долара за кока-кола, която дори не съм пил?

— „Пепси“ — поправи го Вики Лин.

— Четири долара — ядосано измърмори Том и затършува в джоба си за дребни. — За едно проклето „Пепси“.

— Вие поискахте голямо.

— Мамка му — изруга отново, като не намери банкнота по-малка от десет долара. Бутна я към Вики Лин, без да откъсва поглед от Лейни, която вървеше към паркинга в края на улицата, с високо вдигната глава и твърда походка. От какво, по дяволите, бе толкова въодушевена? Той потупа с пръсти по тезгяха, чудейки се, дали Лейни ще забележи колата му, паркирана две редици зад нейната. — Не можеш ли да побързаш с това ресто?

Вики Лин се носеше към касовия апарат, сякаш газеше в меласа.

— Виж, бързам. — Мина му през ума да стреля в краката ѝ, както правеха в старите уестърни, които понякога гледаше по телевизията. Това щеше да я накара да затанцува. Да се поразмърда, помисли си, докато я гледаше как отваря касата и педантично брои рестото.

— Остави — викна, изгубил търпение, изскочи от закусвалнята и хукна надолу по улицата към паркинга, проправяйки си път в горещината, сякаш бе твърда стоманена врата. Лейни сигурно вече бе преполовила щата.

Типично за Лейни, каза си той. Беше я чакал, колко време? Цял проклет час и половина? И тогава, точно когато решава да си почине няколко минути и да пийне „кола“ — „Пепси“ — тя решава да си покаже физиономията. Сякаш знаеше, че той е там. Сякаш бе програмирала цялата проклета работа.

Той стигна до паркинга. Раираната синя риза на гърба му бе просмукана от пот. Белият Сивик на Лейни бе втори на опашката пред кабинката на пазача. Някаква жена в червен Мерцедес тършуваше в чантата си и жестикулираше, сякаш си бе изгубила билета. Каквато и да бе причината за забавянето, Том бе благодарен за него. То му даде възможност да се прокрадне до колата си, без да изпуска Лейни от очи. След няколко минути вече бе по следите ѝ, като внимаваше да стои на

няколко коли разстояние зад нея. Ставам все по-добър в това, помисли си.

Коремът му изкурка, напомняйки му, че бе почти обяд, а той не бе ял от рано сутринта. Навярно щеше да убеди Лейни да му позволи да я заведе на обяд, на някое хубаво място, може даже и скъпо. Нещо като „Лилавият делфин“. Лейни обожаваше морска храна и макар на него да не му бе любима, там вероятно правеха и хамбургери. А Кристин казваше, че приготвяли и най-хубавата „Пина колада“ в града, макар да не мислеше да казва това на Лейни. Тя никога не е била голям фен на Кристин. „В нея просто има нещо, на което не вярвам“ — казваше.

В нея със сигурност има нещо, помисли си Том, но побърза да избута Кристин от съзнанието си. Не е време да мисля за други жени, напомни си той. Трябваше да се съсредоточи върху Лейни.

Може следващият път, когато тя спре на червено, той да спре зад нея и да ѝ предложи обяд. Тя все се оплакваше, че не ходят никъде, че не я води на хубави места. Сега бе неговият шанс да ѝ демонстрира обратното, да ѝ докаже, че може да бъде толкова романтичен и загрижен, колкото и всеки друг.

Само че светофарите не му съдействаха и на всяко кръстовище светваха в зелено, сякаш го правеха нарочно. Зелени светофари цели двайсет минути, удивено поклати глава той. Кога изобщо се бе случвало това? Трябваше да я спре, преди да се е прибрала. Иначе щеше да е твърде късно. Родителите ѝ нямаше да му позволят да говори с нея дори по телефона. И със сигурност нямаше да го поканят на обяд.

Движеха се на запад по „Югозападна осма“ улица, когато Лейни внезапно спря по средата на пътя и майсторски се вмъкна в празното място между две коли.

— Не е зле — отбеляза Том, чудейки се какво си бе наумила пък сега. Той продължи до следващия ъгъл, после спря до бордюра и видя как Лейни излезе от колата, взе си талон за паркиране и изчезна в някакъв магазин. В кой от всички? Бе твърде далеч, за да види.

Остави колата си на забранено място и пресече улицата, надничайки във всяка витрина, покрай която минаваше. Подмина няколко ресторанта, една пералня и магазин за обувки. Да не би Лейни да искаше да си купи още един чифт? Имаше само — колко? —

трийсетина чифта? И всичките с плоски подметки. Бабешки обувки, така ги наричаше той и я караше — колко пъти? — да си вземе нещо секси, с високи токове и съблазнителни каишки на глезените. Каквито носеше Кристин. Или Сузи, помисли си и почувства нов прилив на ярост като се сети за самодоволната физиономия на мъжа ѝ, надвесена над прозореца на колата му.

— Тъпанар — процеди през зъби, отвори вратата и влезе в обувния магазин с климатик.

— Мога ли да ви помогна? — тутаки попита една продавачка. Усмихна му се и Том се запита, дали не флиртува с него.

— Само разглеждам — отговори ѝ, усетил инстинктивно, че Лейни не е там, но въпреки това отиде до дъното на магазина, за да провери, дали не се е навела да разглежда между кутиите.

Никак не му се искаше да смени приятния арктически въздух на магазина със задушавашите тропици на улицата, но не можеше да си позволи да губи повече време. Отсреща имаше приятен на вид ресторант. Възможно ли бе Лейни да е отишла там, за да се срещне с някого за обяд? С кого? Друг мъж? Да не би през цялото време да се е виждала с някого? Тази ли бе причината за внезапното ѝ желание да прекрати брака им? По дяволите, по-скоро щеше да я убие, отколкото да позволи на друг мъж да влезе в къщата му, да бъде баща на децата му.

И тогава го видя: фризьорски салон „Донатело“.

Лейни ходеше там на всеки шест седмици да ѝ подстригват косата и да ѝ правят прическа. Все бърбореше за оня, дето ѝ правел косата, наричаше го гений и магьосник. Тогава защо косата ти прилича на плява, изкушаваше се да я пита неведнъж.

Приближи се до витрината и надникна през черните извити букви на името на Донатело към вътрешността на салона. С изненада установи, че мястото е претъпкано. Много жени търсят чудесата, помисли си и отвори вратата.

— Мога ли да ви помогна? — попита една брюнетка с остри кичури иззад високия тезгях на рецепцията. Отправи му широка усмивка, която му показва, че иска да спи с него.

— Лейни Уитман тук ли е? — попита той тихо, обхождайки с поглед салона. Точно сега нямаше време да се занимава с нея.

— Отзад е, мият ѝ косата. — Момичето посочи към извитата аквамаринова стена в дъното на салона.

Том заобиколи и влезе в главното помещение. Там, на въртящите се столове пред огледалата, загърнати със сини найлонови наметала, седяха пет-шест жени, обслужвани от мъже с остри предмети в ръце и сешоари като пистолети, насочени към главите на клиентките.

— Вече не зная какво да правя с нея — една жена на средна възраст доверяваше на фризьора си, закръглен младеж с розови кичури в късата си черна коса. — Яде само фъстъчено масло и суши. Здравословно ли е това?

Жените наистина ли разправят всичко на фризьорите си, зачуди се Том и продължи към самото дъно на салона. Лейни всичко ли споделяше с Донатело? И какво точно му бе казала?

Отначало не я позна. Видя само редица аквамаринови на цвят мивки и един отегчен млад мъж, с потънали в пяна ръце и стъклен поглед, втрещен в отсрещната стена, сякаш изпаднал в транс. Той масажираше главата на някаква жена, седнала и облегната назад, със затворени очи и извит над ръба на мивката врат. Шията ѝ бе напълно оголена, все едно че очаква острието на гилотината. Том позна, че жената бе Лейни по кеглоподобните крака, подаващи се изпод аквамариновата пелерина. Спря се на около метър разстояние.

— Мога ли да ви помогна? — попита младият мъж, извърнал очи. През английските думи се долавяше испански акцент.

— Лейни — изрече Том като команда.

Лейни подскочи на мястото си, дългата ѝ мокра коса падна върху очите, а по раменете на найлоновото покривало покапа пяна.

— Какво правиш тук? — Тя се озърна притеснено, с уплашени очи.

Това изражение ѝ отива, помисли си Том.

— Трябва да поговорим.

— Не тук. Не сега.

— Да — натърти Том и застана разкочено, давайки ясно да се разбере, че никъде няма да ходи. — Точно тук. Точно сега.

12.

Уил стоеше на прага между кухнята и всекидневната и местеше поглед от Сузи към брат си.

— Какво става? — попита Кристин, застанала по средата между двамата.

Джеф сви рамене, без да мръдне от мястото си до вратата.

— Дамата явно има желание да каже нещо на Уил.

— Дължа ти извинение — започна Сузи.

— Нищо не ми дължиш — побърза да я прекъсне Уил.

— Напротив.

— Никога не спори, когато една жена ти се извинява — посъветва го Джеф. — Това може никога повече да не се случи.

— Умник — обади се Кристин.

— Което предполагам, е сигнал да се връщам на работа — каза Джеф. — Хайде, Криси. Можеш да ме закараш.

— Чакай да се обуя. — Кристин изчезна в спалнята, но продължи да се ослушва към стаята, от която току-що бе излязла. Какво възнамеряваше Сузи да каже на Уил? И по-важното, какво правеше тя с Джеф? Потършува из дъното на гардероба за сандалите си, нахлузи ги, без да си дава труда да ги разкопчава, грабна чантата си от тоалетката и се върна във всекидневната. Всички стояха замръзнали по местата си и сезираха един в друг нервно и очаквателно, като участници в дуел. — Добре, готова съм — погледна от Джеф към Сузи, после към Уил. — Добре, приятели. Не се притеснявайте. Не бързайте. Няма де се върна няколко часа.

— Съжалявам. Не исках да те изритам от апартамента ти...

— Нищо такова. Честно. Имам цял куп задачи за вършене. — Кристин се отправи към вратата. — Идваш ли? — попита тя Джеф, щом пристъпи в коридора.

— Веднага, бибчо.

— Джеф — внезапно го спря Сузи.

Той се обърна.

— Благодаря ти — каза тя.

— Всичко за една дама в беда. — Очите на Джеф се задържаха върху нейните, прониквайки право през тъмните ѝ очила. Знаеш къде да ме намериш, казваха очите му. После напусна апартамента, затваряйки вратата след себе си.

— Беда? — попита Уил.

— Фигуративно казано — отговори след миг Сузи. — Как си?

— Аз? Добре съм. — Чувствам се като лайно, поправи се мълком. Да не говорим, че съм и адски объркан. А ти?

— Добре съм.

— Просто добре?

Тя кимна.

— Днес наистина е горещо.

— Това е Флорида.

— Предполагам.

— Да ти предложи ли нещо студено за пиене? — Уил предпочиташе тя да си свали очилата. Разсейваше се, ако трябваше да води разговор, без да ѝ вижда очите. Какво правеше тук?

Наистина ли бе дошла да се извини? Какво правеше с Джеф?

— Вода? Сок? Сода?

— Нищо. Благодаря.

— Сигурна ли си?

— Може малко вода.

С препускащо сърце Уил отиде до мивката в кухнята. *Какво искаше от него? Какво очакваше? Очакваше ли нещо? Какво правеше с Джеф?*

Наля ѝ чаша студена вода от чешмата и преди да се върне в стаята почака ръцете му да спрат да треперят. Сузи не бе помръднала от предишната си позиция, очилата ѝ продължаваха да си стоят плътно на мястото, от лявата ѝ ръка висеше огромната платнена чанта, сякаш всеки момент щеше да хукне. Уил се приближи и ѝ подаде чашата.

— Благодаря.

— Заповядай, седни. — Той посочи към дивана.

— Благодаря — повтори тя и приседна на ръба, сякаш се боеше да се настани прекалено удобно, после отпи от чашата. — Водата е хубава и студена.

— Сам съм я направил — пошегува се той. И добави: — Хвана ме неподготвен. Не мислех, че ще те видя отново.

— Не бях сигурна, дали би искал — призна тя и наклони глава към него. — Няма ли да седнеш?

Уил потъна в противоположния край на дивана и зачака тя да продължи.

— Сигурна съм, че искаш да ми зададеш много въпроси.

— Не — отрече той. Какво правиш с Джеф, помисли си обаче.

— Онзи ден брат ти спомена къде работи — отговори тя, сякаш той бе изрекъл въпроса си на глас. — Отидох там да го попитам, дали не би ти предал съобщение.

— Не е нужно да обясняваш.

— Моля те. Искам.

— Виж, имам да ти обяснявам също толкова, колкото и ти. Аз съм този, който се появи пред къщата ти, неочакван и неканен...

— Женен ли си? — прекъсна го Сузи.

— Какво? Не.

— В такъв случай, бих казала, че задължението е мое.

— За какво?

— Трябваше да ти кажа.

— Защо?

— Защото трябваше. Дължах ти поне това.

— Нищо не ми дължеше. Беше просто любезна.

— Любезна? В какъв смисъл?

— В смисъл, че се съгласи с Кристин, че откликна на нашия бас.

— Видя ми се забавно. — Сузи се усмихна, угълчетата на устните ѝ се извиха надолу, вместо нагоре. — Прекарахме приятно, нали?

— Да — съгласи се Уил.

— Знаеше ли, че приятелят ти ще ме проследи до вкъщи?

— Какво? Не — бързо отговори Уил. — И не ми е приятел.

— Радвам се.

— Той е идиот — каза Уил. — Истински откачалник. Явно ни е следил цялата нощ.

— Много лошо, че не му показахме нещо повече.

Очите на Уил се стрелнаха към нейните, въпреки че не можеше да види зад тъмните очила. Какво говореше тя? Че съжالياва, задето се

е отдръпнал само след една целувка? Че е искала нещо повече и това е истинската причина да дойде тук: не да се извинява, задето не му бе казала, че е женена, а понеже съжالياва, че не са продължили? Само да можех да видя очите ѝ, помисли си той и му се прииска да познаваше жените по-добре. Ако някой вълшебен дух внезапно се появи и ми предложи да ми изпълни едно желание, това ще си поискам, каза си, като си спомни вица, разказан от Джеф в бара.

— Защо не ги свалиш? — попита накрая и се пресегна за очилата ѝ.

Тя се дръпна назад.

— Може би е по-добре да остана с тях.

— Защо? — Уил нежно ги издърпа от лицето ѝ. — О, Господи — възкликна той и очилата паднаха в скута му, а погледът му обходи многобройните синини по иначе бледото лице на Сузи. Те пулсираха насреща му като диско светлини — тук завяхващо лилаво, там тъмножълто. — Той ти е причинил това — заяви, без да е нужно да му се казва.

— Не. Паднах.

— Не си паднала.

— Стана инцидент с кучето на съседите. Краката ми се оплетоха в каишката.

— И на Джеф ли каза това?

Тя наведе глава.

— Той също не ми повярва.

Пръстите на Уил трепереха, когато се пресегна да докосне страната ѝ.

— Как може някой да направи това?

— Няма нищо. Добре съм.

— Вината е моя — каза той.

— Няма нищо общо с теб.

— Ако не се бяхме появили пред прага ти като някакви тъпийнейджъри...

— Не би имало значение.

— Какво говориш?

— Нищо.

— Да не би да искаш да кажеш, че ти е причинявал това и преди?

— Аз съм си виновна — настоя Сузи.

— Как така?

— Аз го предизвиках.

— Ти си го предизвикала — невярващо повтори Уил.

— Изобщо не трябваше да идвам в „Дивата зона“. Знаех колко е рисковано.

— В какъв смисъл „рисковано“?

— Баровете са абсолютно забранени, когато Дейв го няма.

— Какво?

— Обикновено, когато Дейв е на конференция извън града, аз ходя с него — обясни тя, говорейки повече на себе си, отколкото на Уил, сякаш се опитваше да разбере какво се бе случило. — Но този път той каза, че щял да бъде много зает цялата седмица със срещи и лекции — той е лекар, — и нямало смисъл цяла седмица да стоя съвсем сама в хотелската стая, че било по-добре да си остана вкъщи и да се погрижа за някои неща в дома ни. Пък и аз винаги толкова се отегчавам на тези медицински събирания. Наистина чаках с нетърпение да ми остане време за самата мен, да се разхождам по плажа, да обиколя онези симпатични магазинчета покрай океана. Изобщо не трябваше да ходя в „Дивата зона“. Със сигурност поне, не трябваше да ходя повече от веднъж. Не зная какво съм си мислела. Предполагам — че Дейв няма да разбере. Не се очакваше да се върне до събота. Но той си тръгнал веднага след последната среща в петък вечер, карал по целия път от Тампа, без да спира, само за да бъде с мен. Само че, аз не бях там.

— Беше с мен — констатира Уил, чувствайки как му прималява. След като я бе оставил, той се бе върнал вкъщи. Беше спал на същия този диван и бе сънувал дълги, меки, нежни целувки, докато тя е била пребивана до кръв.

— Не съм се забавлявала така от не знам колко време.

— Не разбирам. Защо си с него? Нямате деца. Нали? — смутено попита Уил, осъзнавайки колко малко знае за нея.

Тя се засмя. Усмивката ѝ подчерта една малка драскотина в ъгълчето на горната устна, която той дори не бе забелязал досега.

— Не, нямам деца. Също така нямам и избор.

— Разбира се, че имаш избор — възрази Уил. — Можеш да го напуснеш, да съобщиш в полицията, можеш...

— Не мога — каза простичко тя.

— Защо не?

— Той ще ме убие — отговори с ще по-голяма простота.

— Не, няма. Той е просто един побойник, един...

— Ще ме убие — повтори тя. — Моля те. Не мога да остана още дълго. Може ли да поговорим за нещо друго?

— Искаш да говорим за нещо друго? — безпомощно попита Уил. Виеше му се свят.

— Как намираш Маями? — бодро попита тя, сякаш това бе най-естественият въпрос.

— Какво?

— Моля те, Уил. Не може ли просто да се престорим, че сме обикновена двойка? Момче и момиче на среща. Нещо такова. За няколко минути, преди да трябва да си тръгна?

Очите ѝ се напълниха със сълзи, Уил почувства, че и неговите се навлажняват. Той отклони поглед. Защо нещата винаги трябва да са толкова сложни, помисли си. Може би, в крайна сметка, Кристин и Джеф са прави. Гледай всичко да е колкото се може по-просто. Никакви очаквания, никакви обвинения.

— Мисля, че в Маями е страхотно — каза той. — Малко е горещо, но...

— Това е Флорида — довърши мисълта му тя със срамежливо хихикане. — Предполагам, че е много по-различно от Ню Джърси.

— Всъщност, аз съм от Бъфало. Само ходех на училище в Ню Джърси.

— И на двете места не съм била никога.

— Бъфало го бива — продължи с преструвката им той. — Искам да кажа, зная, че е прието да плюят града, но на мен там ми харесваше. Беше доста готино място, в което да пораснеш.

— Имал си щастливо детство — по-скоро констатира, отколкото попита тя.

— А ти нямаше ли?

— Постоянно се местехме, така че всъщност никъде не се заседяха за по-дълго. Трудно беше да си създам приятели. Винаги бях новото момиче. Тъкмо да се почувствам удобно, и пак тръгнахме. — Надигна чашата с вода до устните си, но отново я върна в скута си, без да отпие. — Е, какъв искаше да станеш като малък? — внезапно смени

посоката на разговора тя. — Не ми казвай, че си искал да станеш философ.

Той се засмя.

— Не. Исках да стана пожарникар. Не искат ли всички малки момчета да станат пожарникари като пораснат?

— Не зная. Така ли е?

— Аз исках. И Джеф искаше — добави Уил и си спомни как Джеф умоляваше да му вземат пожарникарски костюм за Хелоуин — молба, която бе отхвърлена.

— А ти си искал да бъдеш Джеф — каза Сузи.

— Предполагам, че да. — И все още искам, помисли си той. — Ами ти?

— Никога не съм искала да бъда Джеф.

Уил се засмя.

— А каква искаше да станеш?

— Когато бях малка, исках да стана балерина.

— Разбира се.

— Когато малко поотраснах, си промених мнението и реших, че искам да стана моден дизайнер.

— Кое те накара да си промениш решението?

Юмруците на баща ми, помисли си Сузи.

— Липсата на талант — изрече на глас.

— Когато бях тийнейджър, исках да стана рок звезда — призна Уил.

— Певец или китарист?

— Барабанист.

Сузи се засмя.

— Я стига.

— Сериозно. Бях много щур и по всичко се палех в ония дни. Много, много силно. Действително убедих родителите си да ми купят един невероятно скъп комплект барабани и блъсках по тях сутрин, обед и вечер, подлудявах всички...

— И?

— И тогава, един ден някой взел палките ми и пробил дупки в мембраните на всичките ми барабани. Бяха напълно съсипани.

— Джеф?

— Не — каза Уил. — Макар, че всички си помислиха така. Но не беше Джеф.

— Кой беше?

Уил си пое дълбоко дъх и бавно го издиша. Усети болезнено дращене в гърлото.

— Аз бях — призна той.

— Съсипал си собствените си барабани?

— Не издържах повече. И ти ми говориш за липса на талант! — Той се засмя. — Беше ми писнало от уроци, упражнения, от това, че изобщо не ставах по-добър, от преструвките, че ми е приятно. Но родителите ми бяха похарчили толкова пари, нали разбираш? Не можех просто да се откажа. А после, един следобед си дойдох от училище, родителите ми ги нямаше, а Джеф седеше в стаята ми и блъскаше по моите барабани. Беше страхотен. Идеален. Удаваше му се без всякакво усилие. Както всичко останало. И, не зная. Просто изтрещях. Креснах му да се маха от стаята ми, никога повече да не докосва нещата ми, обичайните лайна от страна на по-малкия брат и в следващия миг вече порех онези барабани като някое чудовище от филм на ужасите. Родителите ми, естествено, обвиниха Джеф. А аз бях прекалено гузен задник, за да си призная.

— И Джеф не каза нищо?

— Защо да го прави? Знаеше, че никога няма да му повярват.

— Значи, просто си го оставил да опере пешкира?

Уил овеси глава. Изведнъж пак бе на дванайсет години и плачеше сам-самичък в стаята си. Защо ли й бе разказал тази история? Никога преди не си бе признавал срама пред никого.

— Знаеш ли, те никога нищо не му разрешаваха. За разлика от мен. „Избраникът“, така ме наричаше Джеф. И беше прав. Аз бях златното момче на родителите ми. Гордостта и радостта на майка ми. Каквото и да поисках, тя имаше грижата да го получа. Комплект барабани, баскетболни топки, частни училища, пари за „Принстън“. — Той потри чело. — Джеф беше като Пепеляшка, детето, което никой не искаше. Трябваше да моли за всяка дреболия, а бе прекалено горд, за да го прави. Нямаше да се примирява с това по-дълго, отколкото бе необходимо.

— Какво стана?

— Той замина за Маями, след два семестъра напусна колежа, записа се в армията, после стана персонален треньор. Поддържа връзка със сестра си Ели — обясни Уил, отговаряйки на въпроса, изобразен на лицето на Сузи. — Благодарение на нея разбрах къде да го намеря.

— Затова ли си дошъл тук? За да получиш опрощение?

— Не съм сигурен защо дойдох.

— Говорил ли си за това с Джеф?

— Какво има да се казва, което той вече да не знае?

— Че съжаляваш — отговори Сузи.

— Знаеш ли, аз го боготворях — продължи Уил, сякаш в паметта му се бе отворила някаква клапа и бе безсилен да я затвори. — За мен беше като бог. Той бе всичко, което исках да бъда. И всичко, което не бях. Красив, харизматичен, атлетичен, талантлив. Момичетата не можеха да се отлепят от него. Само да си мръднеш малкия пръст и те се втурваха. Аз също. Като малък все тичах след него, което напълно го подлудяваше. Крещеше ми да изчезвам, наричаше ме нещастник и загубеняк, а аз само се радвах на всичката тази ярост. Защото все пак бях привлякъл вниманието му. Колкото той ме мразеше, толкова аз го обичах. Само дето и аз го мразех. Мразех го, задето бе всичко онова, което знаех, че аз никога няма да бъда, мразех го, защото не ме обичаше. Мамка му — изруга Уил, почувствал как очите му неочаквано се изпълват със сълзи.

Сузи протегна ръка към неговата.

— Мисля, че трябва да му кажеш.

От докосването ѝ по цялата му ръка до рамото преминаха тръпки.

— Аз мисля, че ти трябва да напуснеш съпруга си.

Тя се засмя. И отново угълчетата на устните ѝ се извиха надолу, вместо нагоре.

Усмихни се, скапаняко, сякаш му казваше и в същия миг в чантата ѝ зазвуча мелодията на „Ода на радостта“.

— О, Боже! Това е Дейв. — Тя бързо извади мобилния си телефон от платнената чанта. — Трябва да вдигна.

— Искаш ли да ида в кухнята?

Тя поклати глава и положи телефона в скута си.

— Искам да ме целунеш — каза. — Като онази нощ.

В следващия миг вече бе в ръцете му, устните му нежно докосваха нейните, бойки се да окаже какъвто и да е натиск върху наранената ѝ уста.

— Не се безпокой — прошепна тя. — Няма да се счупя.

Уил я целуна отново, този път по-силно и по-дълбоко. Но встъпителните тонове на „Ода на радостта“ пак си пробиха път между тях.

Сузи неохотно се откъсна от обятията на Уил, въпреки че той продължаваше да я държи здраво. Тя се усмихна с тъжната си усмивка и вдигна телефона.

— Здравей — каза.

— Къде си? — Уил чу властния въпрос на Дейв. — Защо толкова се забави да вдигнеш?

— Тъкмо влизам в супермаркета — излъга Сузи. — Не успях веднага да си намеря телефона.

— Сигурна ли си, че си именно там?

Очите ѝ се стрелнаха към прозореца, сякаш Дейв можеше да е застанал отвън и да се вира вътре. Уил скочи на крака, отиде до вратата, отвори я, направи няколко крачки по външния коридор и се върна, клатейки глава, уверявайки я, че там няма никой.

— Разбира се, че съм сигурна. Мислех да наготвя пиле със сос „Къмбърленд“ за вечеря, а нямахме боровинково сладко, затова...

— Днес може малко да закъснея — прекъсна я той.

— Някакъв проблем ли има?

— Вечерята да е готова за седем часа.

Телефонът замлъкна в ръцете ѝ.

Сузи го върна в чантата си. Няколко секунди остана съвършено неподвижна, с наведена глава и дъх, застинал в дробовете. Когато отново вдигна глава, погледът ѝ бе ясен и някак предизвикателен.

Тя погледна Уил.

— Имам време до седем часа — каза тя.

13.

— Моля те, Том — говореше Лейни, протегнала ръце пред гърдите си, сякаш искаше да го задържи на разстояние. — Не прави сцени.

— Кой прави сцени? — попита Том и обходи с поглед задната част на салона, като че ли там можеше да има някой, който създаваше безредици. Обърна се към младия мъж, чиито ръце още бяха целите в пяна. Черните му очи бяха толкова разтворени, че сякаш щяха да изхвъркнат от орбитите си. — Ти трябва да си Донатело. Аз съм Том, съпругът на Лейни. — И му протегна ръка.

Младежът предпазливо я стисна, без да казва нищо.

— Това е Карлос — обясни Лейни. — Той мие косите. Не говори много добре английски.

— В такъв случай, *vamos*, Карлос — презрително каза Том.

Карлос погледна към Лейни.

— Всичко е наред — успокои го тя и кимна.

— Какво — трябва ми разрешението му, за да говоря с жена си ли?

— Какво искаш, Том? — попита Лейни с тих и презрителен глас. В това време Карлос изчезна покрай извитата стена предната част на салона.

Том забеляза, че страхът бе почнал да се изпарява от тъмните ѝ очи, и сви юмруци от разочарование. За каква се мислеше, по дяволите? Забеляза мократа ѝ коса, полепнала по скалпа като шапка за баня, подчертавайки широкия нос. Едва ли може да се нарече красавица, мислеше си той, докато тя отмяташе косата от лицето си и обираше стичащата се сапунена вода от страните си, сякаш разбрала мълчаливата му оценка. Кое ѝ даваше правото и куража, да се държи толкова високомерно и властно, да си мисли, че е много по-добра от него?

— Знаеш какво искам — каза той.

— Не, не зная. И никога не съм знаела.

— И какво би трябвало да означава това?

— Означава, че не зная какво искаш и се уморих да се мъча да разбера.

— Уморила си се да се мъчиш да разбереш какво?

— Какво искаш — сопна се Лейни, явно по-силно, отколкото бе възнамерявала, защото гласът ѝ рикошира в стените и отекна в салона. Тя сведе брадичка и се втрени в ореховия паркет. — Виж, дай да не правим това. Прекалено съм уморена да се въртя в кръг.

— Искаш да кажеш, че си се уморила да бъдеш женена?

— Уморена съм от отношението ти.

— И какво е отношението ми? — попита гневно Том.

— Използваш дома ни като хотел, посещаваш го, когато нямаш по-добро място, на което да отидеш или нещо по-хубаво, което да правиш. Не уважаваш нито времето, нито чувствата ми. И пукната пара не даваш какво искам аз.

— Това са пълни глупости.

— Не са глупости.

— Казвам ти, глупости са — гневно повтори Том.

— Добре. Наречи го, както искаш. На мен ми писна.

— Тогава... какво? Тръгваш си просто така?

— Не си тръгвам просто така.

— Прибирам се онази нощ, тебе те няма, децата ги няма. Това как ще го наречеш?

— Пропускаш същественото.

— И какво е шибаното съществено?

— Моля те, Том, може ли да говорим по-тихо? — Лейни притеснено погледна към предната част на салона. — Не е нужно всички да узнават за нашите неща.

— Само адвокатите — сопна се той.

— Какво?

— Зная, че си говорила с адвокат, Лейни.

— Откъде знаеш?

Том забеляза, че страхът се бе върнал в очите ѝ. Не можа да се сдържи да не се разхили.

— Следил ли си ме? — попита тя.

— Мислиш ли, че ще ти позволя просто да ме разделиш от децата ми?

— Никой не се опитва да те разделя от децата ти. Щом нещата се подредят, щом се преместиш в собствен апартамент...

— Собствен апартамент? За какво, по дяволите, говориш? Аз си имам къща. Никъде няма да се местя.

— ... и постигнем споразумение — продължи тя, сякаш той не бе казал нищо, — ще можеш да виждаш децата си.

— Току-що ти казах, че няма да се местя никъде.

— Нямах избор, Том. Ти официално се отказа от правата си, когато родителите ми се съгласиха да поемат ипотеката ни.

Том поклати глава.

— Не знаех какво подписвам.

— В такъв случай, може би е добре да се консултираш със свой собствен адвокат.

— О, може би е добре да се консултирам с мой собствен адвокат — имитира я той. — И откъде се очаква да намеря пари за това? Кажете ми, кучко, понеже явно имаш отговор на всички въпроси.

— Добре, Том. Достатъчно. Мисля, че трябва да си вървиш.

— О, така ли мислиш?

— Очевидно, тук няма да уредим никакви сметки.

— Ти си правиш сметката да вземеш нещо, така ли? — тросна се той, умишлено изопачавайки думите ѝ. — Мислиш си, че просто така ще ти дам пари, задето ме изритваш от собствената ми къща?

— Не искам издръжка за себе си — отговори Лейни с леко треперещ глас.

— О, щедрата тя, няма що — изсумтя Том.

— Само за децата.

— Издръжка за децата? — Какви ги говореше, по дяволите? Той едва печелеше, колкото да покрива собствените си проклети разходи. — Откъде?

— Процент от доходите ти. Съдът ще реши кое е справедливо.

— Нищо от това не е справедливо и ти го знаеш. Не ми пука какво ще реши съдът. Няма да получиш нито една шибана стотинка.

— Не е за мен, Том. За децата ти е, които твърдиш, че обичаш.

— Ти да не би да твърдиш обратното?

— Твърдя, че те имат определени нужди...

— Аз ще ти кажа от какво имат нужда. Имат нужда от баща си — изкрещя той.

— Може би е трябвало да помислиш за това по-рано.

Издад извитата стена се подаде някакъв мъж. Черната му коса бе оформена във висок перчем, носеше бяла тениска, втъкната в прилепнали черни кожени панталони.

— Тук отзад всичко наред ли е? — попита той.

— Кой си ти, мамка ти?

— Аз съм Донатело. Това е моят салон — учтиво обясни мъжът. И добави не дотам учтиво: — А кой, си ти, мамка ти?

— Аз съм съпругът на дамата. Бихме оценили, ако ни оставите за малко насаме.

— В такъв случай, може би ще помислите, дали да не понижите леко тона си.

— Съжалявам за това, Дони, момчето ми — каза Том. — Ще се опитаме да не викаме.

— Не мисля, че жена ви иска да говорите повече — каза Донатело и погледна за потвърждение към Лейни.

Тя кимна.

— Боя се, че ще се наложи да ви помоля да напуснете — добави Донатело.

— А аз се боя, че ще се наложи да наричам тлъстия ти малък гъз.

При тези думи Донатело се обърна на петите на черните си кожени ботуши и се върна в предната част на салона.

— Тъп педал — измърмори Том и се обърна към Лейни, но забеляза в очите ѝ отново да се надига решителност.

— Искам да си вървиш — каза тя.

— А аз искам ти да се прибереш у дома.

— Това няма да стане.

— Виж. Съжалявам. Ясно? — попита Том, бесен от хленченето си. — Не исках да правя сцени. Просто си нямаш представа колко ме разстройва цялата тази работа.

— Повярвай ми. Разбирам точно колко е разстройващо.

— Не разбираш нито едно шибано нещо — сопна се Том.

— Чудесно — заяви Лейни.

— Чудесно — повтори той. — Мислиш си, че знаеш всичко, нали? Мислиш си, че ти караш влака. Че можеш просто да ми заповядаш „Скачай“ и аз ще питам „От колко високо?“

— Мисля, че не сме били щастливи от много дълго време.

— Кой не е бил щастлив? Аз съм бил щастлив.

— Е, в такъв случай, предполагам, че само това има значение, нали?

— Да не искаш да ми кажеш, че ти не си била щастлива?

Лейни го погледна така, сякаш току-що му бе пораснала втора глава.

— Къде си бил през последните няколко години, Том?

— За какво говориш, по дяволите?

— Повтарях ти до посиняване, че не съм щастлива. Но все едно говорех на стената.

— Ти само знаеш да говориш, мамка му — каза Том. — Да говориш и да се оплакваш. Никога нищо не е както трябва. Нищо, което направя, не е достатъчно добро.

— Това е, защото ти никога нищо не правиш! — изстреля в отговор Лейни.

— Ти пък да не си толкова шибано перфектна?

— Никога не съм казвала, че съм перфектна.

— О, много си далеч от перфектността, миличка. Аз мога да ти го кажа. Погледни се в огледалото, ако искаш да разбереш колко си далеч. — Той я сграбчи за лакътя, завъртя ѝ обратно и насила насочи лицето ѝ към огледалата срещу мивките. — Да не се имаш за някое готино парче? Мислиш си, че като ме зарежеш, и ще се редят на опашка за теб ли? В случай, че не си забелязала, приличаш на лайно. Още си с теглото на бременна, а Коуди е на две шибани години. И от мен се очаква да искам да се прибирам вкъщи? Как ще искам да прекарвам времето си с теб или да те извеждам — да се фукам с теб пред приятелите си ли? Смъкни някое и друго кило, оперирай си носа и си сложи цици, и може и да ми се прииска да прекарвам повече време вкъщи.

Очите на Лейни се изпълниха със сълзи. Страните ѝ се зачервиха, сякаш я бяха цапардосали.

— Знаеш ли, мисля, че винаги съм знаела, че не ме обичаш — тихо промълви тя.

— Правилно си разбрала — отсече Том.

— Но чак сега си дадох сметка, колко много ме мразиш всъщност.

— Отново си права, скъпа.

Лейни си пое дълбоко дъх, раменете ѝ увиснаха и тя се извърна от отражението си в огледалото.

— Тогава, какво правиш тук, Том?

— Искам ти и децата да се върнете вкъщи — отговори така, сякаш бе най-логичното нещо.

— Съжалявам. Не можем да направим това.

— Значи аз въобще нямам думата?

— Мисля, че каза повече от достатъчно.

— О, аз едва сега започвам.

— А аз бих казал, че в голяма степен приключихте — обяви Донатело, завърнал се при тях, макар да спазваше удобна дистанция.

— Изчезвай, чекиджия.

— Информирал съм полицията. Ще пристигнат всеки момент.

Том изръмжа.

— Мамка му. Ебаваш се с мен.

— Препоръчвам ви да си вървите, преди да са дошли.

Том се обърна към Лейни.

— Предупреждавам те, кучко. Няма да ме изриташ от собствената ми къща. Няма да отведеш децата ми.

Лейни не каза нищо.

— Това не е краят — добави той. После се устреми към Донатело, блъсна го в извитата стена и изхвърча от салона.

Държаха се в обятията си в продължение на почти час, разговаряха, кискаха се, разменяха си меки целувки и нежни ласки, като нервни тийнейджъри, които се боят да предприемат нещо повече. Изведнъж чуха тичащи стъпки по външния коридор. Пред тяхната врата стъпките рязко спряха. Тутакси последва гръмко хлопане.

— О, не — прошепна Сузи, дръпна се от обятията на Уил и ужасено се втренчи във вратата.

— Отворете — заповяда някакъв глас и продължи да блъска.

— Том? — каза Уил и скочи на крака.

— Отворете проклетата врата! — Още блъскане. — Уил, ти ли си там? Отвори шибаната врата, мама му стара!

По дяволите, помисли си Уил и направи знак на Сузи да се скрие в спалнята.

— Ще се отърва от него, колкото се може по-бързо — произнесе тихо, сграбчи я, както се канеше да излезе и я целуна отново.

— Може ли просто да ме целуваш известно време? — бе го попитала и той с радост се бе подчинил. По дяволите, мога да прекарам цял ден да я целувам, мислеше си сега, докато я гледаше как изчезва зад ъгъла. Какво, за Бога, търсеше Том тук?

— Винаги ли нахлуваш така? — попита, щом отвори вратата.

Том диво размахваше ръце във всички посоки едновременно.

— Къде е Джеф?

— Във фитнеса.

— Мамка му. Разбира се, че е във фитнеса. Къде другаде да бъде? Мамка му — повтори той.

— Проблем ли има? — с нежелание попита Уил.

— Кристин вкъщи ли е? — Том погледна към спалнята.

— Тича по задачи — побърза да отговори Уил, готов да се метне между Том и спалнята, ако той бе направил и една стъпка в тази посока.

— Значи, тук си само ти. Това се опитваш да ми кажеш.

— Не се опитвам да ти кажа нищо.

— О, човече. Не и ти — силно изръмжа Том. — Днес чух достатъчно такива лайна от Лейни.

— Не разбирам за какво говориш.

— Тази сутрин Лейни отиде да се види с адвокат.

— Съжалявам — каза Уил, макар изобщо да не му пукаше. Искаше просто Том да се махне от апартамента, така че да може отново да се целува със Сузи.

Том се плъосна в кожения фотьойл срещу дивана, протегна дългите си крака пред себе си, сякаш нямаше намерение да ходи никъде. Посочи чашата на пода.

— Какво пиеш?

— Вода.

— Имаш ли нещо по-силно?

— Не е ли малко рано?

— Ти кой си — майка ми ли?

— Мисля, че в хладилника има някаква бира.

— Звучи добре — заяви Том, без да мръдне.

Уил отиде в кухнята, мислейки си за Сузи в спалнята. Колко ли щеше да чака? Кога ще да изгуби търпение и ще хукне към къщи при доктор Дейв? Отвори вратата на хладилника, намери бутилка „Милър“ светло, отвори я и я отнесе във всекидневната.

— Какво? Без чаша? — възкликна Том.

— Наздраве.

Том надигна бутилката до устните си.

— И така става. — Той отметна глава назад и отпи голяма глътка.
— Така е по-добре. Ама че сутрин беше.

— Виж, имам малко работа.

— И какво те спира?

Уил се отпусна на дивана, без да каже нищо. Допивай си бирата и се махай, по дяволите, говореха очите му.

— Знаеш ли какво ми каза тая кучка? — попита Том. — Каза, че трябвало да плащам издръжка за децата. Тя взима децата, обаче аз трябва да плащам за издръжката им.

— Те са твои деца — напомни му Уил.

— По-скоро ще гния в затвора до края на дните си, но няма да й дам и една шибана стотинка.

Направи го, мълком каза Уил.

— Не трябва ли да си на работа? — попита на глас.

— Ще напусна шибаната работа. Ако Лейни си мисли, че ще получава половината от заплатата ми, ще трябва пак да си помисли.

— Това звучи малко като да си отрежеш носа, за да подразниш лицето си, а? — каза Уил, за което моментално съжали.

— Какво?

— Нищо.

— За какво говориш — да си отрежа носа, за да... какво?

— Да си отрежеш носа, за да подразниш лицето си — повтори Уил. — Майка ми обичаше да казва това.

— Вярно? Наистина звучи като от устата на Злата вещица. Така я наричахме двамата с Джеф, да ти кажа. Злата вещица от Западно Бъфало.

— Зная само, че и тя никога не ви е била голям фен.

Том сви рамене и отпи наново от бирата си.

— Сякаш ми пука. Кога се връщаш, впрочем? Сигурен съм, че на Злата вещица й липсва златното момче.

— Не съм решил още.

— Не бива да злоупотребяваш с гостоприемството, братле. Нали знаеш какво казват за гостите? — Уил не отговори, затова Том продължи: — Те са като рибата. Минат ли три дена и почват да смърдят.

Уил отново премълча. Чудеше се какво ли прави Сузи, дали слуша този разговор. Мислеше си колко е мека кожата ѝ, как чисто ухаеше косата ѝ на плодове, какъв лек ментов вкус имаха устните ѝ.

— Трябваше да я видиш, човече — смееше се сега Том. — Както си беше там, с глава в мивката и мокра коса...

— За какво говориш? — нетърпеливо попита Уил.

— Говоря за Лейни. Във фризьорския салон. Тази сутрин — ядосано отговори Том, сякаш Уил бе длъжен да знае това.

— Мислех, че е ходила при адвокат.

— Първо беше при адвокат, после отиде във фризьорския салон — видимо се наежи Том. — Не ѝ хареса, че се появи там, казвам ти. Изнерви се, предупреди ме да не правя сцени, сякаш е моя вината, че всичко това се случва, като че ли не е тя тази, която взе децата и ме напусна. Така че, малко се посдърпахме и изведнъж се явява Дони Озмънд и ми казва, че трябва да си вървя.

— Дони Озмънд?

— Да бе, тъпанар. Все едно Дони Озмънд ще отиде във фризьорския салон на Лейни. Ти да не си малоумен? Казах го фигуративно.

Фигуративно, помисли си Уил, мъчейки се да намери смисъл в разговора.

— Добре, значи не е минало добре.

— Тъпият педал извика ченгетата.

— И ти, естествено, дойде тук — заключи Уил.

— Първо пообикалях с колата и се помъчих да се поуспокоя. Маями, човече. Като нищо, можеше да е и центърът на Хавана. Казвам ти, чужденците ни превземат. Сто на сто, кубинките носят минижупи, вместо бурки, а паелята със сигурност измества, каквото там ядат в Афганистан, обаче в крайна сметка всичко се свежда до едно. Съвсем скоро тази страна няма да е нищо повече от море кафяви лица. Лейни ми каза веднъж, че чела, как до края на следващото десетилетие белите хора ще са малцинство. Мамка му — каза той и довърши бирата си. —

Трябваше просто да я застрелям, човече. Трябваше да ѝ забия един между свинските очички. Да ѝ пръсна тъпия мозък по грозните сини мивки и въртящите се кожени столове. — Той се разкикоти и измъкна пистолета изпод ризата си.

— Какво, по дяволите? — възкликна Уил и скочи от мястото си.

— Мислиш ли, че старото приятелче Дони я чука?

— Махни това проклето нещо оттук.

— Трябваше и него да го гръмна. За всеки случай.

— Махни пистолета, Том.

— И какво ще ми направиш?

— Махни пистолета, Том — чу се глас от около метър разстояние.

Том се извърна по посока на гласа, а Уил затаи дъх.

Сузи пристъпи в центъра на стаята.

— Махни пистолета — каза тя.

14.

Том отстъпи крачка назад.

— Ти какво правиш тук? — гневно произнесе той и погледна от Уил към Сузи, после отново към Уил. — Мамка му, човече. Вкарал си гол?

— Ти май изгуби сто кинта — обади се Сузи.

— Мамка му. Трябваше да те застрелям само заради това.

— Споко — каза му Уил. — Парите ти са в безопасност.

— Не си ли вкарал гол?

— Вкара — каза Сузи.

— Не съм — възрази Уил.

Том отпусна пистолета, но не направи опит да го прибере.

— Не ми казвайте, че съм прекъснал нещо.

— Както винаги, безупречно си преценил кога да се появиш.

— Всъщност, тъкмо си тръгнах — каза Сузи.

— Не — бързо каза Уил. — Остани още малко. Том е този, който си тръгва. Нали Том?

Том тутакси зае предишното си място на бежовия кожен фотьойл.

— Не ми изглежда като да отивам някъде.

— Наистина трябва да тръгнам — повтори Сузи.

— Тя си има съпруг, забрави ли?

Сузи се упъти към вратата.

— Мъжът ти ли ти направи това на лицето?

— Какво? — Ръката ѝ се стрелна към бузата и прикри синината на брадичката. — Не, разбира се, че не. Той е лекар. Никога не би... Спънах се...

— А-ха. Ти повярва ли на тези глупости, братле?

— Моля те, не си отивай — прошепна Уил, но Сузи вече се протягаше към бравата.

— Не се моли — обади се Том. — Жалък си.

— Върви по дяволите.

— Защо всички да не идем? — Том надигна пистолета и го насочи право към Сузи.

— За Бога, Том...

— Мога да я прострелям в крака, ако предпочиташ. Това ще я спре.

Уил пристъпи към Том, питайки се, дали бе достатъчно силен — достатъчно смел, достатъчно куражлия, — да се опита да избие пистолета от ръцете му, но гласът на Сузи го спря.

— Вместо това, би могъл да застреляш мъжа ми — каза тя.

— Какво? — Уил се извъртя обратно към нея.

Очите ѝ се изпълниха с паника.

— Много съжалявам — извини се тя. — Не мога да повярвам, че го казах. Знаеш, че нямах предвид това.

— Зная — отзова се Уил.

— На мен ми прозвуча, сякаш го имаше предвид — възрази Том.

— Беше глупаво да го казвам.

— За това не знам — изкикоти се Том. — В смисъл, ако това искаш наистина, убеден съм, че можем да измислим някаква сделка...

— Моля ви, просто забравете, че съм казвала каквото и да било.

— Сузи отвори вратата и пристъпи в коридора, а Уил плътно я следваше.

Том помахаше с ръка.

— Прати поздрав на добрия доктор.

Сузи спря.

— Моля те, кажи ми, че вярваш, че не го мислех — прошепна тя на Уил.

— Всичко е наред. Разбирам.

— Зная, че е така. — Тя се наведе да го целуне по устата с очи, приковани в неговите. „Не ме оставяй да си тръгна“, казаха те. — Не тръгвай след мен — каза вместо това. А после, в следващия миг вече тичаше по външния коридор и надолу по стълбите.

— Преоба се, приятелче — заяви Том, когато Уил се върна в апартамента и затвори вратата.

— Голяма работа си ти — измърмори Уил.

— Голяма работа с пистолет — напомни му Том и го размаха като мъничък флаг. — Истински пистолет. С истински патрони. — Той насочи пистолета към гърдите на Уил.

— Искаш да ме застреляш ли? — Уил направи две гигантски стъпки към центъра на стаята. Сърцето му биеше до пръсване. Главата му се въртеше. — Хайде. Застреляй ме.

Ухилен, Том втъкна пистолета в колана си, но го остави да се вижда ясно.

— Някой ден може и да те послушам — каза той.

Сузи чу стъпки зад себе си, когато наближи паркинга за посетители. Бързо погледна през рамо, но не видя никого. След няколко секунди обаче стъпките се чуха отново. Те следваха нейния ритъм, имитираха походката ѝ, приближаваха се. Възможно ли бе Дейв да я е проследил до фитнеса, да е видял как пие кафе с Джеф, а после да ги е последвал дотук? Дали е останал озадачен, когато е видял скоро след това Джеф и Кристин да излизат без нея? И дали не бе чакал търпеливо с поглед, насочен право към апартамента, предугаждайки следващия ѝ ход?

Видял ли бе неочакваната поява на Том, последвана от паническото ѝ тръгване? Дали бе свил ръце в смъртоносни юмруци, докато я бе наблюдавал да се навежда и нежно да целува Уил по устата? Дали тези юмруци сега не я очакваха?

Сузи бръкна в чантата си, извади ключовете и ги насочи напред, без да спира отривисто да крачи към колата си. Дишането ѝ бе накъсано, очите ѝ нервно се озъртаха във всички посоки да зърнат червения Корвет на Дейв. Не го видя, но това не означаваше, че не бе там. По дяволите, защо бе паркирала толкова надалеч?

Чу как стъпките зад гърба ѝ внезапно се ускориха. Раменете ѝ се сковаха, подготвяйки се автоматично за яростните удари на Дейв по гърба ѝ. Дали щеше да дръзне да я нападне тук, посред бял ден, на публично място? Или щеше просто да я хване за ръката, да се усмихне и да промълви: „Здравей, скъпа“, докато я избутва към колата ѝ, да почака да стигнат на безопасно място в дома им и чак тогава да я пребие до кръв?

Тя едва не се разсмя. Кога ли изобщо домът ѝ е бил безопасно място? Почувства лек вихър в гърба си, някакво потрепване във въздуха, после тежестта на длан, поставена на рамото ѝ.

— Не, моля те — проплака тя и докато се обърне, очите ѝ се бяха налели със сълзи.

— Извинете — побърза да каже жената. — Не исках да ви стряскам. Мисля, че изпуснахте това.

— Какво? — Сузи трябваше да премигне няколко пъти, преди чертите на Дейв да се изтрият от лицето на ниската възрастна жена, застанала пред нея.

— Не бихте искали да я изгубите — каза жената и сложи в ръката ѝ нещо. — Не и с всичките тези кражби на самоличност напоследък. Ваша е, нали? Сигурна съм, че я видях да пада от чантата ви.

Сузи се втренчи в малката снимка. Беше нейната снимка върху шофьорската ѝ книжка, която навярно бе изпаднала от чантата ѝ, докато ровеше за ключовете.

— Аз съм — потвърди тя, макар че трудно разпозна лицето без синини и със самоуверен поглед. — Благодаря ви.

— Приятен ден — пожела ѝ жената, отпрати се към един черен Акорд, паркиран през няколко места от нейната кола и несръчно се качи.

— И на вас също — тихо рече Сузи и върна книжката в чантата си. Огледа бетонния под на паркинга за още нещо, което може да бе загубила по пътя си. — Коя си ти, впрочем? — попита отражението си в огледалото на колата след няколко секунди. — Сигурна ли си, че знаеш какво правиш?

Включи двигателя, огледа се във всички посоки за някакви следи от Дейв, не видя никакви и излезе на заден ход от тясното пространство.

Което нищо не означава, даде си сметка, щом се измъкна на улицата. Би могла да види Дейв само ако и когато той пожелае това. За разлика от Том, Сузи знаеше, че ако Дейв я следи, тя нямаше да разбере, докато не станеше прекалено късно.

Погледна часовника си. Почти два часа. Какво ли целеше Дейв с това, че нямало да се прибере преди седем? Дали не планираше някаква изненада? Нещо, с което да се компенсира за свирепия побой, нещо, с което да я увери в любовта си? Когато току-що се бяха оженили, когато тя все още бе достатъчно наивна да си мисли, че извиненията му значат нещо, когато той все още си даваше труда да

прикрива насладата си от тормоза над нея, често носеше вкъщи малки подаръци — някое антично бижу, на което тя се бе възхитила на витрината в магазина; шоколадово великденско яйце с пълнеж от ванилов крем и лепкав лимонов сироп по средата, който обожаваше; последният роман на Нора Робъртс. „Толкова съжалявам“ — казваше и обещаваще, че няма да се повтори никога вече. — „Знаеш, че никога не съм искал да те нараня.“

Вече никога не казваше, че съжалява. Напротив, тя бе тази, която постоянно се извиняваше. Как беше станало така? Кога беше станало? Кога бе почнала да поема върху себе си вината за онова, което той ѝ причиняваше? Откога неговият нрав бе станал нейна отговорност?

Как можа да допусне да се случи? Тя, която знаеше всички отговори, която открито бе презирала и ненавиждала собствената си майка, заради приемането на същия тормоз, тя, която се кълнеше, че на нея това никога няма да ѝ се случи, която се мислеше за толкова умна, твърда и овладяна, а всъщност се бе оказала бледо графично копие на майка си и графитът си личеше в синьо-черните синини по лицето ѝ.

Някъде бе чела, че хората избират онова, което им е познато, че търсят определен модел, независимо колко е неразумен и гнусен, преповтарят го често в своя вреда, тъй като подсъзнателно така им е по-удобно. Защото знаят какво да очакват.

Знаеш, друг път, помисли си тя.

През цялото ли време подсъзнанието ѝ е знаело що за човек е Дейв Бигълоу? Беше ли се омъжила за него, разбирайки кой е той, какъв е, но все пак се бе преструвала, че не знае, и си бе внушавала, че ако тя е достатъчно добра, достатъчно мила и старателна, достатъчно жена, достатъчно не като майка си, би могла да го промени, би могла да пренапише тъжната семейна история и да постигне хепиенд? Така ли бе заблудила самата себе си?

И затова ли сега се налагаше непрекъснато да се извинява?

Само че вече приключи с извиненията.

Светофарът на следващия ъгъл светна жълто, тя натисна газта и устремно премина кръстовището, като едва не се сблъска с една кола, която правеше ляв завой. Сузи ахна, отби вляво и вдигна крак от педала на газта.

Мога да я прострелям в крака, ако предпочиташ, чу да казва Том.

Вместо това, би могъл да застреляш мъжа ми, бе незабавният ѝ отговор.

Наистина ли бе казала това?

Мислеше ли го?

Можеше ли да го направи?

— Какво ми става? — учуди се на глас, давайки си сметка, че през последните десет минути бе карала, без да има ясна представа къде отива. Също както през последните десет години от живота ми, помисли си и зави на изток към Бискейн Бей.

Скоро се озова в онази част на Маями, известна като „Брикел“. „Брикел“ се славеше с модернистичните си жилища и извисяващите се стъклени офис сгради, придаващи на Саут Бийч крайно чудноват вид. Построен през осемдесетте с финансиране, за което се мълвеше, че е дошло от пране на кокаинови пари, и пулсиращ с отчетлив латиноамерикански ритъм, „Брикел“ приемаше онова, което другаде би се сметнало за прекалено. Тук екстравагантността беше норма. Всичко беше прекомерно голямо, като се почне от ресторанти като „Кубинско кафе Бонгос“, в което удобно можеха да се настанят 2 500 човека, а бар-столчетата бяха във формата на тъпани^[1], и се стигне до „Дуо“, американско бистро, в чийто списък с вина фигурираха повече от 600 бутилки. После идваше ред на нощните клубове. Поне дванайсет според последното преброяване и всичките се състезаваха за титлите *Най-голям, Най-шумен, Най-оживен*.

Сузи мина покрай склада, наречен Нощен клуб „Брикс“ и салон „Сънсет“, скорошни добавки към нощния живот на „Брикел“. Бе дошла тук с Дейв скоро, след като се преместиха в Маями, но така и не си дадоха труда да го посетят отново. Рекламите гърмяха за неговото „кинетично цветно осветление“, под което посетителите могат да танцуват на смесица от музикални стилове — хаус, латино, хип-хоп, — обаче Дейв каза, че предпочитал клубовете от другата страна на реката, на около десетина пресечки по на север. Тук беше и „Централен Метрополис“ — 5 100 квадратни метра, заети от млади, интоксикирани, наркоманизирани, отнесени хора, полюшващи се на оглушителния рев на електронната музика под поредица въртящи се цветни лъчи и искрящи диско топки; — както и „Ноктърнъл“ — 2 000 квадратни метра на три етажа и тераса, — за построяването на който бяха отишли грубо дванайсет милиона долара. Тук беше и „Спейс“ —

подобен на пещера лабиринт на множество нива, излъчващ оглушителна енергия, където танцьорите употребяваха тузарски наркотици, а диджеи с големи имена правеха от пластмасата злато. Бяха го посетили няколко пъти, макар че истинският купон не почваше преди малките часове на утринта. Последният път обаче Дейв я бе обвинил, че се заглежда по някакъв сервитьор и буквално я бе извлякъл от клуба, държейки я за врата, като кученце, което не се подчинява. Излизането им бе съпроводено от леки аплодисменти. Насилието трябваше да се насърчава, в края на краищата. Никой не ги бе последвал да види, дали тя е добре.

Дали някой изобщо ще забележи, ако изчезна от лицето на земята, питаше се от години. Щеше ли някой да го е грижа?

Уил, помисли си и милото му лице сякаш проблесна в предното стъкло. Уил би забелязал. Уил би го било грижа. Тя докосна устата си и отново почувства меката му целувка, нежния му допир.

Точно там е проблемът, даде си сметка Сузи и спря колата до тротоара пред салон „Заложна къща“, втренчена в оригиналната табела „Изкупуваме злато“, подсилваща преднамерено бедняшкия външен вид на клуба. Уил бе прекалено мил, прекалено нежен. Меките му, търпеливи целувки й подсказваха, че е неспособен на умишлена жестокост, че не би бил в състояние никога да убие друго човешко същество.

Том бе съвсем друга работа. Жестокостта му прилягаше като втора кожа. Тя без усилие течеше във вените му, съпроводена с равни дози ярост и наглост. Сам си търсеше боя. Освен това имаше пистолет.

Но макар да знаеше, че за Том не би било проблем да отнеме нечий живот, тя също така трябваше да признае, че е откачалник, както каза Уил. Не би могла да разчита той да свърши необходимото, без да се забърка с него или пък да му позволи да поиска твърде много в отплата.

А тя не бе склонна да замени един психопат с друг.

Което означаваше, че остава само Джеф.

С нахаканите си приказки, цинизма и не чак толкова много ум, колкото сам си въобразяваше, Джеф бе именно човекът, който Сузи търсеше. Едва ли не болезнено горделив със сексуалната си мощ, той също така страдеше и от наранена гордост. Отчаяно се стремеше да се докаже — пред жените, пред мъжете, но най-вече пред самия себе си.

Фалшивото перчене на повърхността трудно прикриваше уплашеното малко момче вътре. А уплашените малки момченца можеха лесно да бъдат манипулирани.

Мога ли да го направя, запита се Сузи, докато наблюдаваше как една двойка тъмнокоси мъж и жена минават прегърнати покрай нея на зигзаг. Мъжът бе поне с една глава по-висок от жената и може би с двайсет години по-млад. Спряха на ъгъла, младежът се пресегна и хвана задника на жената през жарсената рокля в ярки цветове. Тя отметна глава назад между лопатките на раменете си и се разсмя, а мъжът покри оголилия се врат с целувки.

Кой кой ли използва, зачуди се тя.

Кой кого използва, би я поправил Дейв.

Сузи простена, дълго и звучно.

Да, мога да го направя, реши в същия този момент, отвори прозореца на колата и вдиша втурналия се насреца ѝ топъл и влажен въздух. Можеше да използва както Джеф, така и Том, така и Уил — по дяволите, можеше и тримата да използва, ако се наложи да ѝ помогнат да се отърве от Дейв. Отдалечи колата от бордюра и ускори надолу по улицата по посока на 1–95.

Оставаха само два въпроса: кога и как?

— Добре, Нора. Единият крак пред другия, не толкова разкрасено, точно така. Дръж гърба си изправен. Добре. А сега, клекове. По десет на всяка страна.

— Мразя клековете.

— Зная — каза Джеф и погледна към часовника на стената срещу огледалата. Беше почти четири часа. Дали Сузи бе все още с Уил в апартамента му? Случило ли се бе нещо помежду им?

— Няма полза от тях — хленчеше Нора Стюарт.

Още пет минути и ще ми се махне от главата — каза си Джеф, молейки се за търпение. Нора бе една от най-неприятните му клиентки, стара брантия с крушовидна форма, вечно оплакваща се за нещо: в стаята било прекалено топло, музиката твърде вулгарна, упражненията много трудни.

— Повярвай ми, клековете са много полезни за седалищните мускули — увери я той. Спомни си как Сузи бе застанала до

рецепцията, как го бе гледала в пекарната.

Мислиш, че съм тук заради теб? — бе попитала тя.

Дяволски вярно. Достатъчно добре познаваше жените, за да знае кога проявяват интерес. Сузи определено проявяваше. И независимо какво казваше или отричаше, интересът ѝ не бе към Уил.

Нора Стюарт превъртя тежко гримираните си кафяви очи към тавана, големите ѝ червени устни се провесиха към брадичката в ярко изразена гримаса. Неестествено черната ѝ коса бе провиснала над заоблените рамене, правейки ясно видима всяка една от четирийсет и трите ѝ години.

— Ако проклетите клекове са толкова полезни, как така задникът ми продължава да стига на шейсет сантиметра от земята?

— Но това е с трийсет по-нагоре от преди — отговори Джеф, надявайки се да я разсмее.

— Това смешно ли трябваше да бъде? — попита вместо това Нора с ръце на бедрата. — Лари, струва ми се, че току-що ме обидиха. — По тона ѝ не можеше да се разбере шегува ли се или не. Майтап на квадрат, обичаше да казва сестра му.

Лари се обърна от мястото си в другия край на салона, където слагаше две деветкилограмови стоманени тежести на 45-килограмова щанга. Той измъкна слушалката на ай-пода от ухото си.

— Съжалявам. Проблем ли има?

— Не зная — каза Нора, гледайки към Джеф. — Има ли?

— Какво ще кажеш да пропуснем клековете днес? — попита той.

— Добра идея. От клекове клечо не се става. — Нора се разсмя на собствената си шега.

Още се кикотеше, когато той метна на пода едно кече и ѝ каза да легне по гръб.

— Какво? Това ли е всичко? Вече ще ме разтягаш? — попита Нора. — Свършихме ли?

— Четири часът е.

— Е, и? До три и десет не бяхме почнали.

— Понеже ти закъсня с десет минути.

— Казах ти — нищо не можеше да се направи.

— Разбирам, но ме чака друг клиент. — Джеф посочи към Джонатан Кеслър, който вече загряваше на пътечката.

— Плащам много пари за тези часове.

— Оценявам го.

— Не мисля.

— Проблем ли има? — отново попита Лари, приближавайки се полека.

— Искам да направя промяна — заяви Нора. — От следващата седмица предпочитам ти да си ми треньор.

Лари погледна от Нора към Джеф и пак към Нора.

— Случило ли се е нещо?

— Просто не си пасваме — каза тя.

Лари кимна разбиращо и се усмихна.

— Говори с Мелиса. Тя има програмата ми. Сигурен съм, че ще уредим нещо. — Когато обърна очи към Джеф, усмивката му се бе стопила. — Ще поговорим по-късно — каза той.

[1] Бонго — малък тъпан, по който се удря с пръсти — Б.пр. ↑

15.

— Говори ли ви се за това? — попита Кристин, приведена над бара, изложила на показ щедрото си деколте. Голям бюст, съчувствен слушател — обикновено печеливша комбинация, гарантираща достоен бакшиш. И все пак мъжът на средна възраст, седнал на края на бара, стиснал чашата си с малцово уиски, изглеждаше странно безразличен.

— Хм-м? — отговори, без да вдига очи. Беше с бледа кожа, оплешивяващ и се потеше под бледосинята си риза. От почти цял час седеше на бара, унило подпрял бледа брадичка на нервните си длани.

— Помислих си, че може да искате да допълним това питие — каза Кристин.

— Добра идея. — Той си подаде чашата, без да вдига глава.

— Някакви специални желаня?

— Каквото и да е — каза мъжът.

Кристин взе бутилка „Кънейдиън кльб“ от стъклената етажерка и наля още едно питие на мъжа, сипвайки му малко повече. Горкият, помисли си тя. По всичко личи, че има нужда. Напълни една чинийка с фъстъци и я побутна към него.

— Всичко наред ли е?

Мъжът премести поглед от фъстъците към фалшивия „Ролекс“ на китката си.

— Колко показва вашият?

Кристин си погледна часовника, стар „Булова“, който носеше вече повече от десет години.

— Шест и пет.

— И моят показва толкова.

— Някой закъснява?

— На някого са му вързали тенекия — отговори той и очите му потърсиха нейните.

Кристин му отправи най-съчувствената си усмивка.

— В колко часа трябваше да се срещнете?

— В пет и половина.

— Е, не се е забавила чак толкова. Може да е попаднала в задръстване. Или не успява да си намери място да паркира.

— Или няма да дойде — каза мъжът.

— Опитайте ли да ѝ се обадите?

— Оставих три съобщения.

Входната врата се отвори и вътре влезе красива жена с дълга червена коса. Бе около трийсетгодишна, висока и слаба, обута в черни сатенени шорти и високи до бедрото черни кожени ботуши.

— Това тя ли е? — прошепна Кристин, като се стараяше да не изглежда прекалено изненадана.

— Господи, надявам се — каза мъжът, глътна корем и се нареди да се изправи, когато вратата се отвори отново и един къдрокос мъж със слаби бедра и лукава усмивчица плъзна ръка около кръста на червенокосата, след което я целуна силно по устата. Смеейки се, те тръгнаха с долепени бедра към една маса в дъното. — Май не е тя. — Мъжът седна отново и отпусна корема си над сивите панталони.

— Не знаете ли как изглежда?

— Запознахме се в Интернет — призна той. — Казва се Джанет. От месеци си разменяме имейли. Това трябваше да е първата ни среща.

— Все още може да се появи.

— М-не. Няма да дойде. Аз съм идиот.

— Не сте идиот — възрази Кристин. Да, такъв си, помисли си тя. — Как се казвате?

— Майк. — Той се помъчи да се усмихне. — Тя ме нарича Мики.

Кристин погледна към входа с желанието вратата да се отвори и Джанет да се появи, озъртайки се за своя Мики. Но вратата си оставаше плътно затворена.

— Съжалявам — каза тя, след като мина още една минута.

Майк сви рамене, сякаш казваше: Какво да се прави?

Половин час по-късно барът бе почнал да се пълни, но Джанет все още я нямаше. Кристин наля на Майк нова чаша с уиски. „От мен“ — тъкмо се канеше да му каже, когато вратата се отвори и към бара тръгна една стилно облечена жена на средна възраст с цветни кичури и очила с рогови рамки.

— Може ли един джин с тоник, моля?

— Чудя се, дали случайно не се казвате Джанет? — с надежда попита Кристин.

— Не — отговори жената. — Аз съм Бренда. Защо — на Джанет ли ви приличам?

— Просто една игричка, която понякога сама си играя — каза Кристин и се опита да направи знак с очи на Майк.

— Джин с тоник, веднага.

— Ще седна ей там — Бренда посочи една близка маса.

— Е, какво мислите? — Кристин попита Майк веднага, щом жената се отдалечи.

— За кое какво мисля?

— За Бренда — каза Кристин и наля джин „Бийфийтър“ в една чаша.

— В какъв смисъл?

Кристин превъртя очи. Мъжете наистина ли са толкова непохватни?

— Вие сте сам. И тя е сама. Изглежда много мила. — Добави нужното количество тоник към бистрата течност.

— Бихте могли да й занесете това...

Мъжът погледна по посока на Бренда, без да вдига глава.

— Не проявявам интерес.

— Защо не?

— Не е мой тип.

— Защо? — повтори Кристин.

— Твърде стара е за мен.

— Твърде стара? Какво говорите? Вие на колко сте години?

— На четирийсет и шест.

— Тогава? Тя не може да е на повече от четирийсет.

— За мен е прекалено стара — повтори мъжът. — Границата ми е трийсет и пет. Освен това, трудно може да се нарече красавица. — И се пресегна за чашата си с уиски.

Ти майтап ли си правиш с мен? — мълком възкликна Кристин. Поглеждал ли си се наскоро в огледалото? Какво им става на мъжете, зачуди се тя. Да не би да бяха вътрешно програмирани да виждат само онова, което им се иска?

— Дванайсет долара дотук — наежи се тя.

Мъжът побутна двайсетдоларова банкнота върху тезгяха.

— Върнете ми шест — каза той.

Сметкаджия, помисли си Кристин, отброявайки шест еднодоларови банкноти. И като си помисля, че ми стана мъчно за тази невестулка. Тя даде джина на Бренда на една минаваща наблизно сервитьорка.

— На трета маса.

— И така — Майк надигна чашата си. — До колко часа работите?

— Затваряме в два часа.

— Това е малко късничко за мен. Мислиш ли, че можеш да се откъснеш по-рано?

— Какво?

— Попитах, дали не можеш да си тръгнеш по-рано.

— И защо да го правя? — сваля ли ме, зачуди се Кристин с гадно чувство в стомаха. Ето какво става, когато си мил с хората, помисли си тя.

— Хрумна ми, че бихме могли да хапнем по-късно някъде.

— Съжалявам. Не мога.

— Друг път навярно?

— Не смятам, че приятелят ми би бил особено доволен от такова нещо.

Майк пресуши уискито си на две големи глътки, отблъсна се от бара и се надигна.

— Ами, добре. Не можем да обвиняваме човек, че е опитал нали?

— Не бих си го и помислила — отговори Кристин. — Всичко хубаво.

Проследи с поглед как той лъкатуши към изхода. Надяваше се, че има достатъчно ум в главата и ще си вземе такси. Погледна към Бренда, която деликатно отпиваше от джина и гледаше тъжно към празното място от другата страна на масата. Не, помисли си, умът на Майк бе изцяло в гащите. Защо ли мъжете са достатъчно умни да управляват света, а са тъй глупави, че не знаят кое е добро за тях?

— Справихте се много добре с това — откъсна я от размислите ѝ някакъв мъжки глас.

Кристин се стегна.

— Предполагам, че често ви налитат — продължи мъжът. Бе някъде към четирийсетте, изрядно красив с раирания си костюм и

морскосиня вратовръзка. Не го бе видяла да влиза и се зачуди от колко ли време бе седял там.

Кристин отмина забележката, която общо взето също беше някаква задявка.

— Какво да ви предложа?

— Водка с лед.

— Водка с лед, готово.

— Не отговорихте на въпроса ми.

— Не чух такъв.

Той се засмя.

— Права сте. Беше предположение.

Тя му подаде питието.

— В такъв случай, правилно предположихте. Дванайсет долара — каза тя. — Освен, ако не искате още нещо.

Той ѝ подаде петдесетдоларова банкнота.

— Задръжте рестото — каза и Кристин побърза да пъхне парите в джоба си, преди да е размислил или да е разбрал, че е направил грешка. В изражението ѝ нямаше и следа от изненада или прекомерна благодарност.

— Тези смешници наистина ли си мислят, че имат шанс с някоя като вас? — попита мъжът.

— Не можем да обвиняваме човек, че е опитал — повтори тя думите на Майк. — Или поне така ми казаха.

Мъжът се засмя.

— Само дето е твърде старомодно.

— Предполагам, че има и по-лоши неща.

— Сигурен съм, че има.

— Хей, Кристин — провикна се от другия край на бара един мъж. — Може ли още две бири?

— Идвам веднага. Извинете — каза на мъжа пред себе си тя.

— Не бързайте. Аз ще съм точно тук.

Минаха почти десет минути, преди Кристин да се върне.

— Ама че кресльовци — засмя се тя на шумната врява в другия край на бара. — Как се справяте с това питие?

Мъжът вдигна чашата си.

— Тъкмо съм готов за още едно.

— Още една водка с лед пристига.

— Кристин ли се казвате? — попита той.

— Да.

— Хубаво име.

— Благодаря.

— Е, кажи ми, Кристин — започна мъжът, като с лекота изговори името ѝ. — Каква искаш да станеш като пораснеш?

Кристин изпъшка наум, но усмивката ѝ не помръдна. Бе очаквала доста по-добро попадение от това.

— В случай, че не сте забелязал, вече съм достатъчно голяма.

— О, забелязах. Много си красива.

— Благодаря.

— Твърде красива, за да работи в бар.

— Да не би на това място да ми подавате визитката си и да ми казвате, че сте фотограф или търсач на модели?

Той се засмя.

— Не съм фотограф, нито търсач на модели.

— Филмов режисьор? Импресарио? Телевизионен директор?

— С всички тях ли си се срещала?

— С всеки един.

— А с доктори?

— Какъв доктор?

— Рентгенолог. В „Маями дженерал“. — Той протегна ръка.

Кристин забеляза синините по кокалчетата му.

— Дейв Бигълоу — представи се той. — Радвам се да се запознаем.

Джеф тъкмо излизаше изпод душа, когато телефонът звънна. Навярно е Уил, помисли, докато увиваше тънка бяла хавлия около кръста си, и се втурна към апарата в спалнята. Уил го нямаше, когато Джеф се върна вкъщи към шест и нещо. Нямаше и бележка. Сигурно е излязъл някъде със Сузи, реши той, след като се бе показал като такъв глупак да я достави директно пред вратата на брат си. Моята врата, помисли си сега, грабна телефона от шкафчето до леглото и вдигна слушалката към ухото си.

— Ало?

— Джеф? Аз съм Ели. Моля те, не затваряй.

Брадичката на Джеф увисна към гърдите му.

— Как си, Ели? — Представи си как сестра му се полюлява от крак на крак, хапе със зъби тясната си долна устна, усуква с дългите си тънки пръсти кабела на телефона, а сиво-зелените ѝ очи вече се пълнят със сълзи. Беше я попитал само как е, а тя вече плачеше.

Ели преглътна буцата в гърлото си.

— Добре съм. А ти?

— Никога не съм бил по-добре.

— Как е Кирстен?

— Кристин — поправи я Джеф.

— Извинявай. Разбира се, Кристин. Ще трябва да се запозная с нея някой ден.

Джеф не каза нищо, мократа му коса падаше по челото и страните му. Погледна се в огледалото над тоалетката и си каза, че май е време да се подстриже.

— Уил казва, че е страхотна — продължи Ели.

— Тогава трябва да е страхотна — произнесе Джеф подигравателно.

— Джеф...

— Как са Боб и децата?

— Добре са. Тейлър ще стане на две през август. Не мога да повярвам, че още не си го виждал — продължи тя, понеже той не каза нищо.

— Виж, Ели. Действително ме хващаш в неподходящо време...

— Трябва да си дойдеш, Джеф — примоли се Ели.

— Не мога да направя това.

— Нашата майка умира — съобщи му Ели. — Снощи състоянието ѝ се влоши. Докторът казва, че ѝ остава може би седмица, най-много две.

— Какво искаш да кажа, Ели? Че съжалявам? Не мога да кажа това.

— Искам да кажеш, че ще си дойдеш и ще я видиш, преди да умре.

— И това не мога да кажа.

— Защо не? Толкова ли ще ти бъде трудно да я изслушаш?

— Да — призна Джеф. — Толкова ще ми е трудно.

— Тя знае, че е направила грешка. Иска само да се извини.

— Не. Тя иска прошка — възрази Джеф. — Изобщо не е едно и също.

— Моля те, Джеф. Тя плаче през цялото време. Толкова много съжالياва за всичко.

— Лесно е да съжالياваш, когато вече е твърде късно да направиш каквото и да било — каза Джеф.

— Не е непременно твърде късно — настоя Ели. — Не и за теб.

— Отдавна беше твърде късно. — Джеф свали телефона към шкафчето.

— Джеф, моля те... — чу да казва сестра му, преди да затвори.

Втрени се в отражението си в огледалото.

— Някак си е твърде късно — каза.

— Радвам се да се запознаем, доктор Дейв Бигълоу. — Кристин стисна ръката на мъжа.

— Можеш да ме наричаш доктор Бигълоу — пошегува се той и Кристин му върна усмивката.

— Е, и какво точно прави един рентгенолог в „Маями Дженерал“? — попита тя.

— Разчита рентгенови снимки, поставя диагнози, лекува болните, оправя контузените, редовно върши чудеса.

— Нещо като това, което аз правя тук.

— Малко или много — каза Джеф и се засмя. — От дълго време ли работиш тук?

— От откриването. Около година, мисля. За първи път ли сте в „Дивата зона“?

— Да. Преместих се тук само преди няколко месеца. Едва започвам да се приспособявам.

— Откъде сте? — попита Кристин.

— Роден съм във Финикс. Но се преместих от форт Майерс.

— Наистина ли? Наскоро се запознах с някого от форт Майерс. Сузи някоя си. Познавате ли я? — Тя се засмя.

— Възможно е. Всъщност, познавах една Сузи. Пък и Форт Майерс не е чак толкова голямо място. Знаеш ли й фамилията?

Кристин поклати глава.

— Не мисля, че ми е казвала.

— Как изглежда?

Кристин видя отново как вратата на апартамента се отваря и Джеф въвежда младата жена вътре.

— Симпатична, с тъмна коса, бледа кожа — изрече набързо. — Много слаба.

— Не ми звучи познато. Често ли идва тук?

— Не. Само няколко пъти. — Запита се какво ли, ако изобщо нещо, се бе случило между Сузи и Уил. Когато се върна в апартамента да се приготи за работа, там вече нямаше никого.

— Ходили ли сте заедно на кино? — попита Дейв.

— Какво?

— Онази Сузи, която познавах във форт Майерс, обожаваше киното.

Кристин кимна.

— И аз го обожавам. Не че мога често да ходя, с моето работно време.

— Някой ми каза, че имало един киносалон наблизо, който работел цяла нощ.

— О, да. „Риволи“. Страхотен е. От онези наистина старомодни кина. С един екран, истински завеси, седалките не са амфитеатрално разположени, страхотни пуканки. Трябва да отидете.

— Каниш ли ме?

Кристин се усмихна.

— Боя се, че не мога да направя това.

— Против правилата на заведението ли е?

— Против моите правила.

— Значи е вярно, че си имаш приятел? Не е просто нещо, което казваш на момчетата, за да ги държиш настрана?

— Имам приятел — потвърди Кристин.

— Аз пък наистина имам приятел фотограф. — Дейв ѝ намигна.

Кристин се засмя.

— Честна скаутска. Казва се Питър Лейтън. Мисля, че е доста известен.

Кристин поклати глава.

— Не бих казала, че съм го чувала някога.

— Работи в модата и списанията. Трябва да се запознаете с него.

— Сигурно.

— Мога да уредя нещо, ако искаш.

— Не мисля.

— Хей, Кристин — провикна се отново мъжът в края на бара. —
Чувстваме се малко пренебрегнати тук.

— Идвам — подвикна тя.

— Не те занасям — каза Дейв, пресегна се и покри дланта ѝ със своята. — Аз съм доктор, помниш ли? А докторите никога не лъжат.

Кристин усети неприятно напрежение да протича от пръстите му към нейните. Тя не направи опит да освободи ръката си.

— Наистина ли имате приятел фотограф?

— Кълна се.

— Недейте. На майка ви не би ѝ харесало.

— Но теб би харесала. Би ми казала: „Дейв, това момиче е същинска фурия. Не я изпускай“.

— Аз имам приятел — заяви отново Кристин.

Дейв се засмя.

— Ето визитката ми. Обади ми се, ако обстоятелствата се променят.

16.

— Казвам ти, човече. Не е вкарал гол. — Том си дръпна силно от цигарата, после се захили, дълго и силно, по телефона.

— Ти си луд — тутакси отвърна Джеф. — Как може да не е вкарал? Лично му я доставих, опакована като подарък, за Бога. Само дето не ги завих в леглото.

— Не е вкарал.

Секунда мълчание. После:

— Как разбра?

Том изреди подробностите от деня, включително сблъсъка си с Лейни в салона на Донатело и последвалото посещение в апартамента на Джеф.

— Май съм довтасал баш навреме — заяви самодоволно.

— В такъв случай, слава на тебе, Томи, момчето ми. Ти спаси нашия ден.

— Да не говорим за стоте долара.

— Все още можеш да ги загубиш — възрази Джеф. — По всичко личи, че големият брат се завръща в играта.

Том насила изтръгна нов смях от гърлото си. Напълно в стила на Джеф бе да завърти нещата изцяло около себе си, да сведе неговият момент слава в обикновена смешка и същевременно да отдалечи шансовете на самия Том със Сузи. Не, не да ги отдалечи. Да ги анулира. Да ги анулира напълно и завинаги. Сякаш вероятността Том да успее по отношение на нея бе прекалено абсурдна, дори да се разглежда. Даже по-лошо — сякаш въобще и не му бе минавала през ума. Големият брат се завръщаше в играта, в края на краищата. Нямаше нужда другите изобщо да си правят труда да се показват.

— Защо толкова се забави да вдигнеш телефона? — попита Том, за да прикрие раздражението си.

— Помислих, че може пак да е сестра ми — отговори Джеф. — Опитва се да ме накара да се прибера и да видя майка ми, преди да умре.

— Ще го направиш ли?
— Не зная — призна след малко Джеф.
— Не й позволявай да ти натрапва някаква вина, човече — каза Том. — Няма за какво да се чувстваш виновен.
— Зная.
— Тя те изостави, човече. Даде те заложник на Злата вещица от запада.
— Явно иска да се извини.
— Глупости. Искане само да те види, за да се почувства по-добре, преди да умре.
— И това го зная.
— Тя е на път за ада, човече. Пътят, застлан с рози. Какво означава това, впрочем?
Джеф се засмя.
— Да пукна, ако зная.
— Жени — изсумтя Том, дръпна от цигарата и издуха голям балон дим, който се изви над главата му като гневен облак. — Почакай така. Трябва да отворя прозореца.
— Какъв прозорец? Къде си?
— В колата ми. — Том си дръпна за последно, отвори прозореца и хвърли горящия фас на земята.
— Не чувам никакво движение.
— Понеже няма такава.
— Къде си?
Том едва не се разхили на подозрителността в гласа на Джеф.
— Никъде по-специално.
— Моля те, кажи ми, че вече не преследваш Лейни.
— Вече не преследвам Лейни — послушно повтори Том.
— Добро момче.
— Не ми се налага — добави Том.
— Какво означава това?
Том сви рамене.
— Означава, че зная къде е. Тя и децата са при родителите й — продължи без подкана. — Кучката се прибра преди около час. И оттогава не се е появявала. Сега сигурно си довършват вечерята.
Отново мълчание. После:
— Паркирал си пред къщата им — заключи Джеф.

Том си представи как Джеф клати невярващо глава.

— Не — захили се той. — Паркирал съм три къщи по-надолу.

— Мамка му — възкликна Джеф. — Майтапиш ли се?

— Не е кой знае какво. Те не знаят, че съм тук.

— Сигурен ли си? — Въпросът на Джеф показваше, че самият той никак не бе сигурен.

— Дяволски сигурен. Искаш ли да се обзаложим?

— Искам да се пръждосваш оттам.

— Просто си пазя интересите.

Джеф шумно въздъхна.

— Добре, виж. Прави, каквото искаш. Аз отивам в „Дивата зона“ след около час. Ако искаш да се видим там, чудесно.

Том погледна през предното стъкло към просторната, обвита с лиани къща, в която живееха родителите на Лейни. Забеляза, че като че ли всички лампи в къщата бяха запалени, въпреки че навън все още бе съвсем светло. Изсумтя подигравателно. Лейни вечно му дуднеше за пестенето на енергия, обикаляше след него от стая в стая, загасяше лампите, които той бе светнал, изключваше уреди, които не се ползваха в момента, цитираше най-различни експерти какво били казали за глобалното затопляне. Каква лицемерка, помисли си той, измъкна нова цигара от предния джоб на синята си карирана риза и я запали.

Входната врата на вилата внезапно се отвори и се показа един мъж — нисък, широкоплещест, с гъста черна коса, сивееща на скулите. Няколко секунди постоя неподвижно на прага. Помръдна едва когато малкият му внук го хвана през коленете.

— Коуди — прошепна Том.

— Какво? — попита Джеф.

— Дядо, хайде — пищеше Коуди. — Твой ред е да се криеш.

— Том — каза Джеф. — Там ли си още? Какво става?

— Сам, какво правиш там? — провикна се женски глас от вътрешността на къщата. Гласът ѝ се понесе над улицата.

— Хайде, дядо. Ела да играем.

— Том? — попита Джеф. — Том? Обади се.

— Няма начин да позволя на тази кучка да ми отнеме децата — заяви Том, когато бащата на Лейни влезе обратно в къщата с Коуди и затвори вратата след себе си.

— Том, чуй ме. Не прави нищо глупаво.
— Ще се видим след час — каза Том и затвори.

— И така, аз говорих с Джеф — каза Ели.

Уил се облегна на пейката в парка, на която седеше от почти час, мъчейки се да успокои нервите си след шокиращите събития от следобеда. В един миг Сузи бе в обятията му, в следващия Том размахваше пред лицето му пистолет. Какво се бе случило, по дяволите? Действително ли беше предизвиквал Том да го застреля? Уил протегна краката си напред и премести мобилния телефон от лявата в дясната си ръка, осъзнавайки, че ръцете му още треперят.

— Кога говори с него?

— Преди двайсет-трийсет минути.

— И? — Уил дочу детска глъчка някъде отзад. Представи си Ели в миниатюрната ѝ кухня, светлокестенявата ѝ коса пада на леки вълни покрай брадичката, бузите ѝ леко поруменели, а двете ѝ деца тичат в кръг около нея.

— Казва, че няма да дойде.

— И ти си изненадана, понеже...?

— Не съм изненадана. Разочарована съм.

— Можеш ли да го обвиняваш, наистина? — попита Уил.

— Не че го обвинявам. Тейлър, престани да удряш Макс.

Уил се изкикоти. Представи си щурата си двегодишна племенничка как поваля по-кроткия си петгодишен брат.

— Просто смятам, че действително е важно за душевното му здраве да види нашата майка, преди тя да умре.

— Не бих се безпокоил твърде много за душевното здраве на Джеф.

— Той трябва да си даде сметка за чувствата си — каза Ели.

— Мисля, че Джеф е напълно наясно с чувствата си — заяви Уил. — Той мрази майка си и в червата.

— Зрелите хора не се мразят в червата — възрази Ели.

Уил сви рамене. Ели бе завършила психология в колежа. Нямахше смисъл да спори с нея. Особено, когато беше права.

— Трябва да поговориш с него — настоя тя.

— Говорих — изтъкна Уил. — Не ще и да чуе.

— Трябва да го убедиш.
— Откажи се, Ели. Той няма да се върне.
— Ами ако говориш с Кирстен?
— Кристин — поправи я Уил.
— Както и да е — нетърпеливо каза Ели. — Може би тя ще успее да го убеди.
— Повярвай ми — започна Уил. — Тя знае кога не си струва да опитва.
— Това е и в неин интерес — настоя Ели.
— В какъв смисъл? — Думата се изплъзна от устата му, преди да успее да я спре. Последното нещо, което му се искаше, бе да продължава още този разговор.
— Докато не разреши нещата с майка ни — заяви категорично Ели, — той винаги ще продължава да има проблеми с жените. Ще наслагва нейното лице върху тях, ще се отварят стари рани...
— Някой гледа прекалено много Опра — прекъсна я Уил и почувства презрението на Том в собствения си тон. Тутакси го смекчи.
— Чуй, наистина трябва да вървя.
— Защо? Какво правиш? — попита Ели.
— Приготвям се да излизам — излъга Уил и огледа парка. Срещу него един млад баща люлееше детето си на люлката, а друг мъж хвърляше фризби към голям черен лабрадор.
— Да не би да имаш среща?
Уил долови надеждата в гласа ѝ.
— Ели — започна той, — ти си ми само наполовина сестра. Мислиш ли, че би могла да се притесняваш наполовина по-малко?
Тя се засмя.
— Няма начин. Къде ще ходиш?
Той въздъхна.
— Никъде по-специално. Навярно просто до „Дивата зона“ за едно питие.
— Това барът, в който работи Кирстен ли е?
— Кристин — каза Уил.
— Не пиеш прекалено много, нали? — не обърна внимание на поправката Ели.
Уил се засмя, но не каза нищо.

— Майка ти се обади тази сутрин — рязко смени темата Ели. — Притеснява се за теб, каза, че не те била чувала от почти цяла седмица. Не е лошо да ѝ се обадиш, да я увериш, че все още си жив и че, ами, Джеф не ти е направил нещо ужасно.

— Ще го направя.

— И ще говориш още веднъж с него? — добави тя. — Опитай се да му втълпиш, че не остава много време.

— Ще се опитам — съгласи се Уил, разбирайки, че няма смисъл да казва каквото и да е друго.

— Ти си добро момче — похвали го Ели, преди да затвори.

— Ало, мамо? — въпросително произнесе Том, мислейки си: *Идиот, разбира се, че е майка ти. Кой друг да бъде?*

— Алан — щастливо възкликна тя. — Как си, скъпи? Чуйте всички — провикна се тя, — Алан е.

— Не е Алан. Аз съм Том.

— Том?

— Синът ти, Том. Черната овца по средата — горчиво добави той.

— Том — повтори майка му, сякаш се мъчеше да проумее някаква дума на чужд език. — Том е — съобщи тя на който бе в стаята при нея. После пак към него: — Случило ли се е нещо? Проблеми ли имаш?

— Трябва ли да имам проблеми, за да се обадя вкъщи?

— Имаш ли? — отново попита майка му.

— Не.

Облекчението на майка му се долови ясно, макар тя да не каза нищо. Том си я представи как стои на прага между трапезарията и кухнята, тъжните ѝ кафяви очи молеха за помощ насядалите около масата, устните ѝ — събрани тревожно, сякаш смуче кисела близалка.

— Да не ви прекъсвам нещо? — попита Том.

— Тъкмо сядахме да вечеряме. Вик и Сара са тук с децата.

Том се помъчи да извика образа на брат си, по-голям от него с година и половина, но понеже го бе виждал само пет-шест пъти за двойно повече години, това не бе лесно. Когато Том и братята му бяха малки, хората трудно ги различаваха, толкова си приличаха в лице и

фигура. Но с течение на годините, Том израсна по-висок, Алан по-широкоплещест, а Вик по-красив. Към края на пубертета вече никой не ги бъркаше, още повече, че рядко се движеха заедно.

— Как са всички?

— Страхотно. Лорн и Лиза растат като тръстики.

— Керъл, оставяй телефона — Том чу баща си да казва. — Вечерята ти изстива.

— В каква беля се е забъркал пък сега? — измърмори жената на Вик, Сара, някъде отзад, но достатъчно силно, че Том да чуе всяка дума.

— Има ли някаква по-особена причина да се обаждаш? — предпазливо попита майка му.

— Трябва ли да има? — попита вместо отговор Том, палейки нова цигара направо от старата. Хвърли фаса през прозореца върху нарастващата долу купчина.

— Нали не си болен?

— За Бога, Керъл — възкликна баща му. — Той е добре.

— Дай да говоря с него — каза Вик.

— Не искам да говоря с Вик — възрази Том.

— Том, как си приятелче? — попита брат му. Дълбокият му глас излъчваше самоувереност и успех.

— Добре съм, Вик. А ти?

— Фантастично. Сара се чувства великолепно, децата са страхотни, обичам си работата...

— Как може да обичаш да се ровиш в числа по цял ден?

— ... здрав съм — продължаваше Вик, сякаш Том не бе казал нищо.

— Ти какво, да не си на осемдесет? Звучиш като някой старец с това лайняно „Здрав съм“.

— Човек нищо не струва, ако не е здрав. Повярвай ми.

— И защо да ти вярвам? Ти си един шибан счетоводител, мамка му. Кой вярва на счетоводители?

— Умник, както винаги, доколкото разбирам.

— Разбираш ти, друг път.

— Тогава защо не изплюеш камъчето — каза Вик. — Какво има, Том? Пари ли ти трябва? Затова ли се обаждаш?

— Какви ги вършиш? — изсъска Сара. — Никакви пари не даваме вече на брат ти. Последният път не ни ги върна.

— Дал си пари назаем на брат си? — Том чу баща си да пита невярващо.

— Не бяха много — заоправдава се Вик. — Само няколко хиляди...

— Хей, ако ми предлагаш — каза Том.

— Колко ти трябва?

— Вик, за Бога — обади се пак Сара, вече по-близо до телефона.

— Няколко хиляди звучи доста добре.

— Не мога да направя това — тихо каза Вик.

— Дяволски си прав — каза Сара.

— Ти си този, който предложи.

— Може би мога да събера няколкостотин. Толкова.

— Какви ги вършиш? — гневно попита Сара. — Нито стотинка вече няма да даваш на брат си.

— Мамо, какво има? Защо крещиш на тати? — попита едно от децата отзад.

— Какво става, Том? Има ли нещо, което не ни казваш?

— Лейни и аз се разделихме — призна след малко Том.

— Майтапиш се! Лейни го е напуснала — викна към останалите Вик.

— Какво? — Майка му.

— Голямата изненада. — Баща му.

— Защо ли се забави толкова? — Сара.

— Заплашва да ми отнеме децата — каза Том.

— Май имаш нужда от адвокат.

— За адвокат ми трябва пари — излая Том. — А няколкостотин кинта няма да свършат работа.

— Съжалявам, Том. Наистина. Бих ти помогнал, ако можеш.

— Няма да даваш на брат си повече пари — обади се отново Сара.

— Кажу на тая тъпа пътка да си затваря шибаната уста — кресна Том.

— Хей — предупредително каза Вик. — Мери си приказките.

— Какво ти става? Имаш ли топки, за Бога? Защо оставяш тази кучка да те командори така?

— Достатъчно, Том.

— Достатъчно? Що се отнася до тая шунда, аз едва започвам.

— Не, Том. Повярвай ми. Ти приключи.

И телефонът в ръката му замлъкна.

— Мамка му! — закрещя Том и не спря да го повтаря, докато не остана без дъх. Почна да удря с длани по кормилото, при което натисна клаксона. Звукът изригна в плътния влажен въздух като динамит. — Мамка му, да ти го начукам, шибано лайно! — Наведе глава. Сълзи на безсилие опариха очите му. Проклето да е това копеле, брат му, с великолепната си жена, страхотни деца и работа, която обича. Да не говорим за шибаното му здраве. — Повярвай ми, човек нищо не струва, ако не е здрав! — имитира го Том, рязко вирна глава и от устата му излетя силно кикотене, изпълни колата и проехтя надолу по улицата. — Повярвай ми! — крещеше той. — Сякаш ще ти повярвам, да ти го начукам, мръсно малко лайно! — И тогава видя в огледалото полицейската кола. Един униформен полицаи се движеше предпазливо към него, сложил ръка на кобура си.

— Всичко наред ли е тук? — попита той.

— Всичко е просто чудесно — отговори Том, без да го поглежда.

— Мога ли да видя шофьорската ви книжка и талона? — заповед, под формата на въпрос.

— Защо? Нищо не правя. Дори не карам.

— Шофьорската книжка и талона — повтори полицаят и направи знак на колегата си в колата, сякаш очакваше неприятности.

Том бръкна в джоба на дънките си, извади шофьорската си книжка, после се пресегна към жабката за талона. Полицаят, млад латиноамериканец с белег, минаващ по горната му устна, погледна и двете, после ги предаде на по-възрастния си партньор.

— Получихме оплакване, че кола с подобно описание се мотае наоколо — обясни той.

Том погледна към къщата на тъста си. Значи копелето го бе видяло и се бе обадило в полицията. Шибан загубеняк.

— Не съм стоял тук чак толкова дълго.

— Но достатъчно, за да изпусните половин пакет цигари. — Полицаят погледна към купчината фасове до черните си кожени ботуши.

— Какво — сега пък да не е престъпление да се пуши в тази страна?

— Имате ли нещо против да излезете от колата? — попита полицаят.

— Да, имам — заяви Том. — Не съм направил нищо.

— Хайде, Том. — Полицаят бе запомнил името му от книжката. — Не ме карай да ти замъкна задника в ареста.

— За какво, смотаняко? — сопна се Том и видя как по мургавото лице на полицая премина тревожна вълна.

Следващото нещо, което видя, бе дулото на пистолет, насочен право в лицето му.

17.

— Хей, хубавице — поздрави Джеф и седна на бара, усмихвайки се на Кристин. — Том да е идвал?

— Не съм го виждала. Да си се чувал с Уил?

Джеф поклати глава.

— Сигурно е прекалено засрамен, за да се показва.

— Защо да е засрамен?

Джеф се приведе напред и понижи глас до шепот.

— 'Щото нищо не се е случило между него и Сузи Нара, затова. — Той се разхили. — Можеш ли да си представиш? Хем за втори път се цели!

— Откъде знаеш, че нищо не се е случило?

— Защото Том им се е натресъл.

— Прекъснал ги е?

— Явно не е имало нищо за прекъсване. Можеш ли да повярваш? — повтори той и пробяга с поглед през почти празното помещение. — Няма много хора тази нощ — отбеляза той.

— Понеделник е — отвърна Кристин. — Въпреки че малко по-рано беше доста пълно. — Тя докосна визитката в страничния джоб на прилепналата си черна пола и се запита, дали да я покаже на Джеф. „Д-р Дейв Бигълоу, рентгенолог, болница «Маями Дженерал»“. Как ли щеше да реагира Джеф? Дали щеше да остане безразличен или щеше малко да се стресне? А тя това ли искаше — да го постресне? И ако е така, колко? Той вече знаеше, че другите мъже я намират за привлекателна. Обожаваше да му разказва истории за онези, които я сваляха, а тя отблъскваше почти всяка нощ и изхвърляше в кошчето обнадеждаващите им визитки.

Само че тази не бе изхвърлила.

Защо ли?

Дали наистина мислеше да му се обади?

Как щеше да реагира Джеф на това?

— Какво ще пиеш? — попита тя.

— Дай ми една наливна „Милър“. — Джеф се засмя. — Не мога да повярвам, че отново е пропуснал да вкара гол.

Още се кискаше, когато десетина минути по-късно Уил влезе.

— Виж ти, виж ти. Непобеждаваният герой най-накрая се появява — каза Джеф и надигна чашата си. — Дай на човека питие, Криси. Изглежда, че има нужда от течности.

— „Милър“ наливна — поръча Уил на Кристин.

— Браво, момче. Добре. И така, давай. Подробности.

— Знаеш какво се случи — сприхаво отвърна Уил. — Сигурен съм, че Том не е имал търпение да ти разкаже.

— Зная какво не се е случило. Отново — подчерта Джеф. — Онова, което не зная, е защо.

— Не всички сме като теб, Джеф — каза Уил на брат си. — Някои от нас предпочетат да я карат по-бавно.

— Едно нещо е бавно. Друго е глупаво.

— Добре ли си? — попита Кристин и подаде бирата на Уил.

— Добре съм. Честно. Беше чудесен следобед.

— Чудесен следобед? — невярващо повтори Джеф. — За какво говориш? Кой, по дяволите, казва „Беше чудесен следобед“?

— Хора като мен — отговори Уил. — Наречи ме луд, но какво лошо има, ако първо опознаеш някого?

— Ти си луд — потвърди Джеф.

— Аз мисля, че е мило — обади се Кристин.

— Точно сега Сузи е много уязвима — обясни Уил. — Не би било честно да се възползвам от...

— На кой му пука, дали е честно? — възрази Джеф. — Какво ти става? Господи, нищо чудно, че Ейми те е зарязала.

Уил вдигна чашата си и изпи половината бира наведнъж.

— Джеф — предупреди го Кристин. — По-полека.

— Няма нищо — каза Уил. — Не е нещо, което сам да не съм си повтарял милион пъти.

— Трябва да улавяш момента, братле. Колко такива шанса мислиш, че ще имаш?

— Предполагам, че просто ще трябва да почакаме и да видим.

— Сигурно — съгласи се Джеф и погледна към входа. — Дали случайно не си виждал Том наоколо?

— Не и от следобеда насам. — Уил си помисли, че дори и никога вече да не видеше Том, пак нямаше да е достатъчно. — Този ненормалник каза ли ти, че ме заплаши с пистолет?

— Какво е направил? — ахна Кристин. — Джеф, наистина трябва да направиш нещо с него.

— И какво точно искаш да направя? — сопна се Джеф.

Кристин сви рамене и вдигна длани във въздуха в знак на поражение.

— Ели се обади — предпазливо подхвана темата Уил. — Каза, че говорила с тебе да се върнеш къщи...

— Не започвай — предупреди го Джеф.

— Не започвам. Просто...

— Недей — повтори Джеф.

Уил изпи остатъка от бирата си и направи знак на Кристин за още една.

— Извинявай — каза на Джеф. — Би трябвало да си гледам собствената работа.

— А аз не биваше да дрънкам за Ейми.

Уил кимна, но си помисли, че Джеф бе прав за нея. Може би, ако не беше толкова мил с Ейми, ако не проявяваше такова проклето уважение, ако бе повече мъж, ако бе уловил момента, ако действаше с повече натиск, ако беше повече като Джеф, тя навярно нямаше да го зареже заради друг.

— Хей. По-полека с тази бира — предупреди го Кристин.

Разнесе се приглушената мелодия на химна. Джеф бръкна в задния джоб на дънките си, извади телефона и погледна кой звъни. Беше непознат номер, затова не вдигна и пак го пхна в джоба си. След няколко секунди мелодията се разнесе отново.

— По-добре вдигни — каза Кристин. — Иначе цяла нощ ще го слушаме.

Джеф се изкикоти и вдигна.

— Ало? Том, къде си, по дяволите? Едва не ти затворих за Бога. Не познах номера. Какво? Майтапиш се.

— Какво става? — попита Уил, любопитен, въпреки нежеланието си.

— Добре. Дръж се. Идваме възможно най-бързо.

— Къде отивате? — попита Кристин.

Джеф си доизпи бирата.

— Допивай, братле. Отиваме в затвора.

— Защо се забави толкова много, мамка му? — Том скочи на крака и едва не преобърна сгъваемия метален стол, на който седеше, когато Джеф влезе в тясното помещение без прозорци, плътно следван от Уил. Том захвърли природонаучното списание, което разлистваше върху дървената масичка пред себе си. — Мама му стара, човече. Тоя какво прави тук?

— По-точно казано е какво правиш ти тук? — попита Джеф. Той мразеше полицейските управления. Дори минаването покрай някое от тях го караше да се чувства виновен за нещо.

— Бащата на оная мръсница извикал ченгетата, съобщил за подозрителна кола в квартала. Те ме натикаха тук.

Джеф погледна към вратата.

— Нали ти казах да се махаш оттам, по дяволите?

— Какво — да не би вече да не ми е позволено да си паркирам колата на обществено място? Не правех нищо лошо. Тази страна се превръща в шибана фашистка държава, щом човек не може дори да си седи в колата и да изпуши няколко цигари...

— Може би не трябва да викаш толкова — предупреди Уил и вдигна пръсти до устните си.

— А може би ти не можеш да си вдигнеш оная работа — изстреля в отговор Том.

— Добре, добре — едва сдържайки усмивката си каза Джеф. — Уил е прав. Нали не искаш да прекараш нощта в килията?

— И за какво ще ме задържат? Не съм направил нищо, мамка му. Не могат да ме арестуват.

— Вече са го направили — възрази Уил.

— Какво разбираш ти, мамицата ти? Не съм арестуван, тъпанар такъв.

— Тогава какво правим тук?

— Не зная ти какво правиш тук. Дяволски сигурен съм, че не съм те молил да идваш. За какво го домъкна все пак? — Том попита Джеф.

— Радвай се, че го направих — отговори Джеф. — Ченгетата ще те пуснат само при условие, че някой друг те откара вкъщи. Смятат, че си прекалено емоционално нестабилен — техни думи, не мои — уточни Джеф, — за да сядаш зад волана точно сега. Честно казано, склонен съм да се съглася с тях.

— Емоционално неста... какво? Какви ги дрънкат, да им го начукам? Шибани фашисти — изломоти Том.

— Чуй — каза Джеф. — Имаш късмет, че те пускат само с предупреждение.

Един полицай провря глава през вратата.

— Как вървят нещата тук? Той поохлади ли се?

— Нямате право да ме държите тук — провикна се Том.

— Още се пали — кисело констатира полицаят.

— Ще се оправи — каза му Джеф. — Дайте ни още няколко минути. Какво ти става? — обърна се към Том веднага, след като полицаят се махна. — Да не искаш да те арестуват?

— За какво?

— Задето си такава остра драка — измърмори не съвсем нечутото Уил.

— Какво каза?

— Той каза, за преследване — измисли си Джеф.

— Преследване? Никого не съм преследвал.

— Цял ден следиш Лейни; спречкал си се с нея във фризьорския салон; паркирал си пред къщата на родителите ѝ за повече от час...

— Паркирах по-надолу по улицата.

— Пак се смята за преследване. Колко още козове искаш да дадеш на Лейни?

— Нищо няма да ѝ дам на тази кучка.

— Тогава трябва да се успокоиш. Бъди разумен. Покажи смирение. Никакви подобни глупости повече, Том, иначе ще изгубиш всичко.

— Аз вече изгубих всичко — простена Том, свлече се на металния сгъваем стол и зарови глава в дланите си.

За миг Уил си помисли, че ще се разплаче и действително му стана мъчно за него.

Точно в този момент обаче Том вдигна глава и се засмя.

— Достатъчно ли съм смирен? — попита той и намигна.

— Много по-добре е — каза през смях Джеф.
— Мамка му — изруга Уил.
— Добре. Мислиш ли, че си готов да си тръгнеш оттук?
— Той няма да ми кара колата. — Том насочи обвинителен пръст към Уил.
— Чудесно. Аз ще карам твоята кола — каза Джеф. — Уил, ти можеш да караш моята.
— Мен ме устройва.
— Добре, сега какво ще кажеш на ченгетата? — Джеф попита Том.
— Че съжалявам и че ще бъда добро момченце — отговори той.
— Ще стоиш ли настрана от жена си? — попита няколко секунди по-късно полицаят, който го бе довел.
— Няма да я докосна и с триметров прът.
— Добре — каза полицаят. — Защото, според мен, първата й работа на сутринта ще бъде да поиска ограничителна заповед срещу теб.
— Мамка му, какво...
— Том — предупреди го Джеф.
— Както и родителите й. А щом веднъж го направят, ръцете ни са вързани. Ще трябва да те арестуваме, ако само се доближиш до тях. Копелета...
— Виж — каза полицаят. — Разбирам раздразнението ти. Наистина. И моята бивша ми стовари същите лайна. Обаче нищо не можеш да направиш, освен да влошиш нещата. Повярвай ми.
— Повярвай ми — повтори Том. — Защо хората не спират да повтарят това?
— Готов ли си? — попита Джеф.
Том се пресегна към списанието, което бе разглеждал преди появата на Джеф.
— Имате ли нещо против да взема това? — попита той. — Тъкмо бях започнал да чета една статия...
— Моля.
— Благодаря.
— И не се забърквай в неприятности — подвикна полицаят, докато минаваха край рецепцията в главното фоайе към изхода. Една полицайка се усмихна на Джеф.

Веднага, щом се озоваха на паркинга, Том пусна списанието в близкото кошче.

— Защо го направи? — попита Уил.

— Това е шибано природонаучно списание — изсумтя Том. — И като стана дума, знаеш ли, че броненосците във Флорида страдат от амок?

Джеф се захили.

— Скачай в колата, драко, докато сам не съм те върнал обратно. — Той подхвърли ключовете от колата си на Уил. — Знаеш ли как да стигнеш до вкъщи?

— Нямам идея — заяви Уил.

— Той е безидеен — каза Том и се плъзна на седалката до шофьора в собствената си кола.

— Добре, карай след мен. — Джеф седна зад волана в Импалата на Том и запали. — Мамка му. Знаеш ли, че почти нямаш гориво?

— Не беше моя идея да идвам чак тук. — Том се разхили и не спря, докато Джеф излизаше на заден от тесния паркинг и завиваше по тъмната улица.

— Мислиш, че това е смешно, така ли? — попита Джеф почти задущавайки се от застоялия мирис на цигарен дим. Той свали стъклото на прозореца.

— И ти щеше да си мислиш, че е смешно, човече, ако знаеше какво правя.

— И какво е то?

— Спри колата за момент и ще ти покажа.

— Какво?

— Казвам ти — спри колата.

Джеф спря колата на Том на една пресечка от управлението. Уил тутакси паркира зад тях.

— Нещо не е наред ли? — попита той, като се приближи пеш.

— Погледни под седалката, човече — каза Том на Джеф.

— Какво?

— Погледни под седалката.

Джеф провря ръка под шофьорската седалка и почна да тършува, докато не се натъкна на нещо твърдо и студено. Когато измъкна ръката си, пръстите му стискаха дулото на пистолет.

— Мамка му — възкликна Уил и почувства, че му се повдига.

— Колко яко! — провикна се Том. — Тъпите ченгета ми карат колата по целия път дотук. И дори не я претърсват. Нямам заповед, предполагам. Как ти се струва? Тъпи фашисти.

— Не мога да повярвам — каза Уил. Краката му започваха да се тресат от страх и облекчение едновременно. — Ще ни вкараш всичките в затвора, тъпо копеле.

— Връщай се в колата, Уил — каза му Джеф. — Ще се срещнем в апартамента. — И пусна оръжието в скута си.

— Дай ми го — Том се пресегна.

Джеф му отклони ръката.

— Кой каквото си намери, негово си е — изрецитира той.

Кристин ги чакаше на вратата на апартамента.

— Какво правиш вкъщи? — попита я Джеф, когато тримата мъже влязоха. Той си погледна часовника. Беше преди единайсет часа.

Кристин проследи движението на ръката му.

— Нямахме навалица. Джо каза, че мога да си тръгна по-рано. Това пистолет ли е? — изрече тя на един дъх.

Джеф ѝ го подаде.

— Скрый го някъде — каза, без да ѝ дава обяснения.

— Хей — възрази Том. — Мой си е.

— Не и докато не се научиш на малко самоконтрол.

Том се плъосна на бежовия кожен фотьойл, на който седеше по-рано през деня.

— Голяма работа. Можеш да го задържиш. Имам и други.

Уил отиде в кухнята, наля си чаша вода и я пресуши на един дъх.

— Някой ще ми каже ли какво се случи? — попита Кристин, местейки поглед от пистолета в ръцете си към Джеф.

— Позволи на мен — каза Том и набързо изреди подробностите от последните дванайсет часа. — Знаеш ли, че действително съществува такова нещо като летяща катерица, макар те да не летят наистина, а по-скоро се плъзгат посредством една кожна ципа, раздуваща се над тялото им? — Той се засмя.

— За какво говори, по дяволите? — Кристин попита Уил, който тъкмо влезе отново в стаята.

Уил сви рамене. Чувстваше слабост и приседна на дивана.

— Вярно е — каза Том. — Прочетох го в „Природонаучен алманах“. Някой иска ли бира?

— Барът е затворен — съобщи Кристин. — Виж, Том, имал си доста напрегнат ден. Мисля, че трябва да си идеш вкъщи и добре да се напиш.

Том неохотно се изправи на крака.

— Наистина ли няма да ми върнете пистолета? — Той протегна ръка към Кристин.

— Няма начин — Джеф застана между тях.

— А-ах — изстена Том. — А тази нощ наистина ми се искаше да убия някого.

— Просто стой настрана от Лейни — предупреди го Джеф.

— Какво ще кажеш да убием добрия доктор вместо това?

— Какво? — едновременно попитаха Джеф и Уил.

— Какво? — попита и Кристин само миг след тях.

— Сузи Нара си има съпруг. Явно е някаква голяма клечка, доктор в „Маями Дженерал“.

— Името му случайно да не е Дейв Бигълоу? — попита Кристин и тримата мъже обърнаха глави към нея. Тя със затаен дъх бръкна в джоба на късата си черна пола и измъкна визитката на Дейв.

— Откъде взе това? — попита Джеф, взе картичката и набързо я разгледа.

— Той беше в бара тази нощ — обясни Кристин, усещайки пулса си да се ускорява. — Сваляше ме.

— Нагло копеле — процеди Джеф и смачка визитката на Дейв в гневния си юмрук. — Можеш ли да повярваш?

— Но откъде е разбрал...? — започна Кристин.

— Онзи ден при колата той спомена „Дивата зона“. Сигурно Сузи му е казала — отговори Джеф.

— Сигурно ѝ го е измъкнал с бой — добави Уил.

— Лайно такова — каза Том. — Трябва още сега да отидем там и да убием копелето. Точно, както ни помоли Сузи.

— Какво? — в един глас възкликнаха Джеф и Кристин.

— Тя не го каза насериозно — побърза да се намеси Уил.

— Позволи ми да не се съглася — възрази Том. — Мисля, че беше дяволски сериозна. Хайде. Можем да се обзаложим. Който стреля пръв, печели опечалената вдовица. Какво ще кажете?

— Ще кажа да си вървиш вкъщи, Том — заяви Джеф.

— Идеален план. Отиваме там, гръмваме копелето, а Сузи е толкова благодарна, че се чука и с трима ни. И с теб, ако проявяваш интерес — предложи той на Кристин.

— Иди си вкъщи, Том — подкани го и Кристин.

— Ще си помислите ли поне?

Джеф го изпрати до вратата. Ама че нахалство, мислеше си той. Какво се опитваше да докаже наглото копеле? Че е най-голямата работа? Че не можеш да се забъркваш с него без последствия? Е, ако добрият доктор иска последствия, последствия и ще получи. Джеф праметна ръка през рамото на Том.

— Аз ще си помисля — каза той.

18.

Джеф спеше и сънуваше Афганистан, когато телефонът звънна. Отначало подсъзнанието му възприе звъна като свистене на куршум край ухото му и той простена, сниши се в леглото и зарови глава под възглавницата. Наблизо избухна ракета и той чу гласа на Том да издава заповед за атака. Зад затворените си клепачи се видя как грабва пушката и хуква към врага, макар че кой, по дяволите, знаеше къде бе врагът. Можеше да са навсякъде, за Бога, имаше толкова много проклети пещери, а земята бе тъй пуста, камениста, толкова дяволски чужда, че като нищо можеха да са и на луната. Куршумите не спираха да прелитат, ракетите също продължаваха да експлодират навсякъде около него, войници крещяха, някои от болка, други от прилив на чист адреналин, адът се разтваряше, после изведнъж някой хукна право насреща му, Джеф почна да стреля, произвеждаше колкото се може повече изстрели, колкото се може по-бързо, но въпреки че предницата на бялото му яке бе подгизнала от кръв, той продължаваше да се носи към него, Джеф също не спираше да стреля докато най-последно мъжът се запрепъва назад и се строполи на земята с разперени ръце и крака, а Джеф се приближи подритна стетоскопа, увит като змия около врата му и без да поглежда втренчените в него очи, молеци за милост, застреля д-р Дейв Бигълоу право в сърцето.

— Джеф — повика го глас някъде до него.

Той вдигна пушката си, завъртя се и изстреля още един откос куршуми, които изтрещяха срещу утринното небе. Надзърна в тъмнината. Там нямаше никого.

— Джеф — чу се отново гласът.

Усети как нещо остро го пронизва отстрани. Щик, помисли си, сграбчи го и го изви силно.

— Хей — проплака гласът. — Боли ме. Какво правиш? Пусни ме.

Джеф разтвори дланта си.

Отвори очи и видя Кристин да разтрива пръстите си.

— Няма ли да вдигнеш телефона?

Замаян, той се пресегна за телефона до леглото, умът му едва почваше да осъзнава какво става. Не беше в Афганистан; беше си в апартамента; не тичаше из непознат вражески терен; лежеше в удобното си топло легло. Никой не стреляше по него и той не бе застрелял никого. Чуваше се само неспирното звънене на проклетия телефон. Колко ли е часът, запита се и докато вдигаше слушалката, погледна часовника на нощното шкафче. Шест и половина сутринта, за Бога. Кой звъни в шест и половина сутринта, освен ако не иска да съобщи лоши новини?

Ели, помисли си, още докато поднасяше слушалката към ухото си. Обажда се да каже, че майка им е починала.

— Ало — изрече предпазливо, усещайки как в него неочаквано се надигна тъга, а очите му да се напълниха със сълзи. Трябваше да отида да я видя, каза си. Трябваше да отиде да се сбогува. Тя бе негова майка, в крайна сметка. Независимо от всичко. — Ало — произнесе отново, чувствайки каменната тишина отсреща остра като меч.

Кристин се надигна на лакти и се втренчи в него през полуспуснати клепачи.

— Кой е?

— Ало? — повтори той.

— Затвори — посъветва го Кристин, отпусна се пак и затвори очи, мъчейки се да си върне съня. — Сигурно някое хлапе си играе.

— Какво? — чу Джеф да пита и тъкмо щеше да повтори думите си, когато осъзна, че той не говореше на нея. — О. Добре. Разбира се — каза той. — Да, предполагам, че мога да го направя. Разбира се. Добре. — После затвори телефона и спусна краката си от леглото.

— Какво става? — попита тя.

— Трябва да вървя.

— Какво искаш да кажеш? Едва шест и половина е. — Тя проследи с поглед как той отива към банята и отваря вратата. — Кой беше на телефона?

— Лари. Имал махмурлук. Помоли ме да поема клиента му в седем часа.

— Мислех, че Лари не пие — каза Кристин.

— Предполагам, че не го прави често. Както и да е, казах, че ще отида. — Джеф прекоси тесния коридор, влезе в банята и затвори след себе си.

Няколко секунди по-късно Кристин чу душа. Поколеба се дали да не стане, да налее на Джеф чаша портокалов сок и може би даже да му направи закуска, но бързо се отказа. Джеф трябваше да побърза, за да стигне до салона преди седем часа, пък и кой има апетит толкова рано сутринта? След няколко минути го чу да си мие зъбите, а после и тихото бръмчене на електрическата му самобръсначка. След още няколко минути той се върна в спалнята и приятната миризма на прясно изкъпаното му тяло изпълни стаята като нежна мъгла. Усети го да ходи на пръсти покрай леглото и отвори очи само толкова, колкото да види как нахлузва дънките, които бе носил през последните няколко дни, само за да ги събуе набързо и да ги пусне на пода, след което отвори гардероба и измъкна друг чифт. Обу ги, напъха се в чиста черна тениска, пъкна мобилния си телефон в задния джоб, заобиколи от другата страна на леглото и се надвеси над нея. Кристин си помисли, че ще я целуне за довиждане и леко изви тялото си към него, но вниманието му бе насочено към нощното шкафче до нея. Видя го как отваря най-горното чекмедже и пъха пръсти вътре.

— Какво правиш? — сънено измърмори тя и се сети за пистолета на Том, скрит в дъното на чекмеджето. Това ли търсеше?

— Нищо. Всичко е наред — прошепна той. Дъхът му ухаеше на паста за зъби и вода за уста. Затвори чекмеджето и се изправи. — Извинявай, ако съм те разбудил.

— Не си.

— Заспивай пак.

— Ще ми се обадиш ли по-късно?

— Със сигурност. — Джеф се отправи към коридора. — Приятен ден.

— И на теб. — Кристин почака Джеф да излезе, тогава седна в леглото, борейки се с желанието си да провери съдържанието на чекмеджето. Искеше ли наистина да знае, дали пистолетът все още е там? Колкото по-малко зная, толкова по-добре за всички, реши тя, заслушана в разговора на Джеф с брат му в другата стая.

— Кой се обади толкова дяволски рано? — с дрезгав от съня глас питаше Уил. Представи си го как седи на дивана, гол до кръста, с усукано около тялото си одеяло, а косата му е очарователно разчорлена.

— Шефът ми има махмурлук — обясни Джеф. — Помоли ме да отида по-рано.

— Много любезно от твоя страна да се съгласиш.

— Такъв съм си — господин любезност.

— Ще се видим по-късно.

Звукът от отваряне и затваряне на входната врата на апартамента.

Кристин погледна към телефона, чудейки се, кой в действителност бе позвънил в шест и половина сутринта. Знаеше, че не бе Лари. Шефът на Джеф беше обсебен маниак тема здраве и никога не докосваше алкохол. Пък и кога друг път Джеф ѝ бе пожелавал „приятен ден“? Пренебрегвайки тънкия гласец в главата си, който я предупреждавате да стои настрана, тя взе телефона и набра звезда-69.

— Последният номер, който ви е търсил, е... — осведоми я в следващия миг автоматичният запис и издърдори поредица от цифри.

В продължение на няколко секунди Кристин притиска телефона до голите си гърди, после го сложи на поставката му. Мъчейки се да овладее бързото биене на сърцето си, тя легна, сви се на кълбо и се опита отново да заспи.

Джеф пъргаво премина по външния коридор и се спусна по трите крила на стълбите към гаража, където виненочервеният му Хюндай бе паркиран до Волвото на Кристин. Какво ли би казал брат ми, ако знаеше къде отивам всъщност, мислеше си той и се зачуди откога бе почнал да се притеснява за чувствата на брат си. И защо беше излъгал Кристин? Едно от хубавите неща в тяхната връзка бе, че никога не изпитваше нужда да я лъже за каквото и да било. Какво се бе променило? Какво беше по-различно сега? За нейно добро ли бе проявил неискреност или за свое? Отключи колата и седна зад волана.

— Хей, това не бе моя идея — заяви на отражението си в огледалото. Но продължаваше да изпитва неприятното и неочаквано чувство на вина, надигащо се в стомаха му. Трябва да е просто от глад, каза си. Чаша кафе и малко бекон с яйца щяха да оправят работата.

Извади телефона от джоба си и се обади в салона. Не отваряха преди седем, а все още беше седем без пет, така че се надяваше да се включи автоматичният секретар. Вместо това обаче на третото позвъняване вдигна Мелиса.

— Фитнес „Елит“ — съобщи тя с обезпокоителна бодрост в гласа.

— Аз съм Джеф — каза ѝ той. — Чуй, не се чувствам много добре. Цяла нощ съм повръщал — добави за по-голяма убедителност.

— О, тц-тц.

— Надявам се да е от нещо, което съм ял и до няколко часа да се почувствам по-добре.

— Дано да е така. Целият ти ден е запълнен с клиенти.

— Виж, дали не можеш да ги отложиш и кажи на Лари, че ще направя всичко възможно да се явя до обяд. — Това време би трябвало да е предостатъчно, помисли си Джеф.

— Пий много чай.

— Какво?

— Пий много чай — повтори Мелиса. — И препечени филийки със сладко. Без масло.

— Благодаря за съвета.

— Оправяй се — пожела Мелиса и затвори.

Джеф прибра отново телефона в джоба си и подкара от паркинга към улицата. След няколко минути вече караше по пътя към федералната магистрала и „Североизточна петдесет и четвърта“. Щеше да пристигне рано, но какво от това? Щеше да закуси нещо, да поуспокои нервите си и да се подготви за предстоящото, каквото и да бе то. Впрочем, защо ли беше толкова нервен?

— Няма абсолютно нищо, за което да се безпокоя — увери сам себе си на глас. — Всичко е под контрол. — Но още докато изговаряше думите, знаеше, че не са верни. — Мамка му — поклати глава той. Превръщаше се в същия лош лъжец като Том.

Ароматът на прясно кафе събуди Кристин около час по-късно. Беше сънувала Сузи, осъзна, докато отваряше очи, после бързо ги затвори наново и се помъчи да задържи избледняващия образ на младата жена с тъжните очи. Стана от леглото, уви се с розова копринена роба и зашляпа боса към кухнята.

— Ти си най-милото нещо в целия свят — каза на Уил, който вече бе седнал на масата, облечен в синя риза и кафяви панталони и

хрупаше препечена филийка. — Как разбра, че точно от това имам нужда? — Тя си наля чаша кафе и вдиша силния аромат.

— Мога да ти направя бъркани яйца, ако искаш — предложи той.

— Майтапиш ли се? Умирам за тях — през смях каза Кристин.
— От векове никой не ми е правил бъркани яйца.

— Е, те по случайност са ми специалитета.

Смениха си местата, Кристин седна на масата, а Уил отиде до тезгяха, усмихнаха се, когато раменете им леко се докоснаха.

— Не ме гледай. — Тя прикри лице с ръка. — На нищо не приличам.

— Изглеждаш прекрасно.

— Не спях добре и не съм си сложила никакъв грим. — Тя отпи от кафето си. Огромната чаша успешно прикри по-голямата част от лицето ѝ.

— Без грим изглеждаш по-добре — отбеляза Уил. — Защо не си се наспала?

— Не зная. Май се притеснявах за онова, дето каза Том, че щял да убие съпруга на Сузи. Нали не мислиш, че го е казал насериозно? — Тя пак се сети за пистолета в дъното на чекмеджето и се запита, дали още е там.

— М-не — каза Уил, макар, в интерес на истината, да не бе убеден. Поведението на Том ставаше все по-нестабилно. Със сигурност бе само въпрос на време всичките тези приказки да експлодират в нещо доста по-зловещо.

— Предполагам, че това ранно позвъняване по телефона ти е попречило да спиш — каза Уил в опит да изтрие мислите за Том от съзнанието си. — Любезно е от страна на Джеф да отиде по-рано. — Той се приближи до хладилника и се пресегна за яйцата. — Две или три? — попита.

— Две.

Уил извади две грамадни яйца с кафяви черупки от кутията.

— С мляко ли ги предпочиташ или с вода?

— По твой избор — отговори Кристин.

— Аз ги предпочитам с вода. Така стават по-пухкави.

— Тогава да са по-пухкави. — Наблюдаваше го как чупи яйцата в една купа, после добавя вода, сол и пипер. — Обзалагам се, че си правил това за Ейми през цялото време.

— Понякога — отговори Уил. Споменаването на името ѝ опари кожата му като ужилване на оса.

— И при все това, тя те е напуснала? Какво му е станало на това момиче?

— Може да е предпочитала пържени филийки.

Кристин се засмя и отпи от кафето.

— Колкото повече научавам за нея, толкова по-малко я харесвам.

— Какво си научила?

— Само онова, което си казал на Джеф.

— Което той тутакси ти е разказал. — Беше по-скоро констатация, отколкото въпрос.

— Това проблем ли е?

— Той винаги ли ти казва всичко?

— Джеф не е точно господин Дискретност.

— На мен нищо не ми казва — призна Уил.

— Мъжете като Джеф не говорят с други мъже — разбиращо отсъди Кристин. — Не и за лични неща. За тях говорят с жени. — Тя остави чашата си на масата, повдигна десния си крак, така че да подпре пета на седалката на стола си, при което се разкри част от вътрешната страна на бедрото ѝ, и подпря брадичка на коляното си.

Уил бързо извърна поглед, наведе се към печката и извади от шкафа под нея един тиган. После се върна до хладилника и намери маслото в дъното на второто рафтче. Сложи малко в тигана и почака да зацвърчи.

— Какво друго ти разказа Джеф за мен? — попита, стараяйки се да звучи небрежно.

— В какъв смисъл?

— Радва ли се, че дойдох? Или няма търпение да си тръгна?

— Радва се, че дойде, Уил — отговори Кристин и отново отпусна крака си на пода.

— Той ли ти го каза?

— Не беше нужно.

— Тогава откъде знаеш?

— Защото познавам Джеф. Повярвай ми. Радва се, че си тук.

Повярвай ми. Защо хората само повтарят това? — Уил си припомни сопването на Том, докато изливаше съдържанието на купата

в тигана. Яйцата бързо бухнаха и стегнаха. Знаеш ли, че броненосците в щата Флорида страдат от амок? — чу въпроса му.

— Той ме плаши — отбеляза Уил.

— Джеф ли? — попита Кристин, видимо озадачена.

— Том — поправи я Уил, изключи котлона и разбърка яйцата с гумена шпатула. — Извинявай. Мислех си за снощи.

Кристин го гледаше как продължава да бърка яйцата и същевременно се протяга към шкафа за чиния.

— А знаеш ли мен кой ме плаши?

— Кой?

— Доктор Бигълоу.

— Съпругът на Сузи — каза Уил, макар да нямаше нужда от пояснение. — Да, доста плашещ тип. — Прехвърли яйцата от тигана в чинията и я постави пред Кристин.

— М-м-м. Изглеждат фантастично. Ти няма ли да хапнеш?

— Може да си взема от твоите.

— Няма начин — пошегува се Кристин, придърпа чинията поблизо и поднесе една хапка към устата си. — Това са най-хубавите бъркани яйца на света.

— Радвам се, че ти харесват.

— Някой наистина трябва да застреля копелето — заяви Кристин и лапна още една хапка.

— Какво?

— Извинявай. Просто разсъждавам на глас. Искам да кажа, този тип очевидно е психопат. Да ви заплашва тримата онзи ден, да идва снощи в бара, да ме сваля. — Преглътна нов зальк. — Предполагам, че трябва да съм благодарна заедно ме сваля, а не ме поваля. Това го пази за Сузи. Пичът заслужава да го гръмнат — добави с пълна уста. — Не мога да повярвам, че действително ми се стори чаровен.

— Сторил ти се е чаровен?

— Предложи да ме запознае с някакъв известен фотограф, който по случайност му бил близък приятел. Най-опашатата лъжа, а аз едва не се вързах.

— Сторил ти се е чаровен? — отново попита Уил.

— Е, не е съвсем като неандерталец. Искам да кажа, трябва да има някаква причина Сузи да се омъжи за него. Не е ли така?

— Предполагам.

— Първо идва чарът, после юмруците. Горката Сузи.

Уил сведе глава, помъчи се да не си спомня синините, нашарили красивата ѝ кожа.

— Наистина не мога да разбера как може такъв едър мъж — продължи Кристин, набирайки скорост, — да не говорим, че е доктор, човек, положил клетва да не вреди на хората, как може някой такъв да оправдае побоя над жена, особено толкова крехка като Сузи. Та тя е само кожа и кости, за Бога. Какво удовлетворение получава от това да я удря? Само почакай и ще видиш — някой ден ще я убие. И когато наистина стане, ще е отчасти и по наша вина, защото сме знаели за него, а не сме направили нищо.

— И какво трябва да направим? Да съобщим на властите?

— Да бе, сякаш от това ще излезе нещо добро. Ще искат доказателства, ние ще им кажем, че не разполагаме с такива, а те ще ни отвърнат да си гледаме работата. Може да разпитат Сузи. Но ако тя прилича на повечето малтретирани жени, просто ще отрече всичко и ние ще изглеждаме като кръгли идиоти. А той по-късно ще ѝ го изкара през носа. — Кристин довърши яйцата си и бутна чинията настрана — Не, нищо не можем да направим. Затова се чувствам толкова дяволски...

— ... безсилна?

— Именно.

Уил кимна. Това чувство му беше добре познато. През повечето време се чувстваше така.

— О. Не ти оставих никакви яйца — каза Кристин, гледайки към празната си чиния.

— Няма проблем. Винаги мога да направя още.

— Обещавах ли? — Кристин стана от стола си, наведе се и целуна Уил по страната. — Ти наистина си най-милото нещо. — В следващия миг вече я нямаше, излетя от стаята сред водовъртеж от розова коприна.

В спалнята неоправеното легло я призова и за един кратък момент Кристин се поколеба, дали отново да не се мушне в него, да се завие през глава и да опита да поспи още няколко часа. Но вече бе твърде късно за това, реши тя, отиде до прозореца и дръпна завесите, като едва не се спъна в дънките на Джеф, захвърлени на пода. Засмя се. Интересно как Джеф си бе дал труда да обуе чисти дънки, когато се

предполагаше, че няма никакво време, помисли си тя и се наведе да ги вдигне. Тъкмо се канеше да ги хвърли в коша, когато напипа нещо в задния джоб.

— Става все по-интересно — промърмори и се върна в кухнята с предмета в ръце.

— Джеф си е забравил портмонето — съобщи и го размаха пред Уил.

На вратата се позвъни.

— Сигурно е той. — Тя изтича до входа. — Забрави ли нещо? — попита и отвори вратата, но бързо се дръпна назад.

Лейни Уитмън закрачи към вътрешността на стаята. Беше с бяла тениска, сини дънки и силно намръщена физиономия.

— Кристин — поздрави тя и бързо премести поглед Уил. — А ти трябва да си прословутото братле.

— Лейни, това е Уил. Уил, запознай се с Лейни, жената на Том — представи ги Кристин, чудейки се какви ли още изненади ги очакваха през деня.

— Приятно ми е да се запознаем. — Уил си помисли, че Лейни никак не е толкова непривлекателна, колкото я изкарваше Том. Чертите ѝ бяха може би малко необичайни и леко прекомерни за лицето, но въпреки това приятни.

— Джеф тук ли е? — попита тя. — Трябва да говоря с него за Том.

— На работа е.

Неочаквано Лейни сякаш щеше да избухне в сълзи. Тя стоеше неподвижно по средата на стаята, без да каже нищо.

— Дали да не отида там и да му занеса това? — предложи Уил и взе портмонето на Джеф от ръцете на Кристин.

— Да ви дам възможност да си поговорите, дами.

— Не, няма нужда — започна Кристин.

— Ще се върна по-късно — каза Уил, пренебрегвайки изражението в очите ѝ, което му внушаваше да остане. Последното нещо, което му се искаше, бе да говори за Том.

— Радвам се, че се запознахме, Уил — каза Лейни.

— Аз също. — Той отиде до вратата и облекчено пхна портмонето в джоба си. Брат ми ме спаси, без дори да подозира,

помисли си и затвори след себе си. Трябваше да намери начин да му благодари.

19.

— Искаш ли чаша кафе? — попита Кристин, придърпа робата си и пристегна колана на кръста си. — Уил направи голяма кана. Мисля, че има останало.

— Уил е направил кафе?

— И бъркани яйца.

— Том никога нищо не прави — отбеляза Лейни. — Освен бели — добави ненужно.

— Да ти донеса ли една чаша? — попита отново Кристин.

Лейни поклати глава.

— Не, благодаря.

— Искаш ли да седнеш? — Кристин посочи към дивана, където одеялото на Уил бе прилежно сгънато в единия край. Надяваше се Лейни да откаже, както за кафето и да измърмори някакви извинения, задето я бе обезпокоила толкова рано сутринта, но тя изглеждаше благодарна за предложението, потъна в меките възглавници и няколко пъти си пое дълбоко дъх. — Добре ли си? — попита Кристин и седна до нея.

— Всъщност, не. Чу ли за последния номер на Том?

Кристин кимна и придърпа робата над коленете си.

— Не искахме да викаме полицията. Наистина — каза Лейни. — Но какъв избор ни остави той? Какво друго можехме да направим? — Тя вдигна ръце във въздуха с дланите нагоре, пръстите ѝ се свиха и отпуснаха, сякаш търсеха отговори. Кристин забеляза, че все още носи брачната си халка. — Цял ден ме следеше, първо до адвокатската кантора, после във фризьорския салон, където направи най-ужасната сцена, крещя ми пред всички и наговори такива отвратителни неща, че няма да повярваш. А после, около вечеря, паркира на улицата пред дома на родителите ми и седя там повече от час, вторачен в къщата. Майка ми толкова се разстрои, че не можа нищо да хапне. Баща ми така се ядоса, че искаше да излезе и лично да се разправя с него, но ние го помолихме да не го прави, затова извика полицията. Те дойдоха

и го отведоха в управлението. Но не са могли да го задържат — формално, той не беше направил нищо незаконно, поради което се наложи тази сутрин да идем и да извадим ограничителна заповед срещу него. Не че смятам, че от това ще излезе нещо добро. Мисля, че даже още повече ще го ядоса. Какъв избор имам обаче? Опитах да се разбера с него, но без никакъв успех. Той не слуша. Никога не е слушал. А не мога да му позволя да ме преследва денем и нощем. Не мога да му позволя да разстройва родителите ми и да плаши децата. И съм наистина уплашена, Кристин. Ами ако направи нещо откачено? Ако се опита да отвлече децата?

— Не мисля, че ще направи подобно нещо.

— И аз така си мислех. Мислех си, че колкото и да е луд, никога не би направил нещо, с което да нарани мен или децата. Сега обаче не съм толкова сигурна.

— Той просто е разстроен. Напускането ти го завари неподготвен.

— Как може да е неподготвен? От месеци го предупреждавам, че това ще се случи.

— Не е мислел, че действително ще го направиш.

— А какво друго да направя? — гневно попита Лейни. — Какъв избор ми остави?

— Никакъв — побърза да отговори Кристин. — Повярвай ми, Лейни, разбирам те. Честно казано, дори се чудя, че го търпя толкова време.

— Той е мой съпруг, баща на децата ми. Опитах се да бъда търпелива и да проявя разбиране. — Тя почна нервно да върти халката на пръста си.

— Зная, че е така.

— Откакто се върна от Афганистан, не е същият. Не спи; почти не яде; всяка нощ има кошмари. Един Господ знае какво е видял там, какво е правил... — Гласът ѝ замря.

— Той има нужда от помощ — предположи Кристин.

— Разбира се, че има нужда от помощ — сопна се Лейни. — Но не ще и да чуе за терапия. Казва, че щом Джеф няма нужда, и той нямам. Няма начин да отиде.

— Тогава значи си направила всичко възможно — заключи Кристин. — Трябва да се погрижиш за себе си и за децата.

— Казвах му, че това ще се случи. Колко пъти му го казвах? — попита Лейни. — Повтарях му, че ако не спре да пие, ако не престане да прекарва половината нощ навън, аз няма да седя и да го чакам.

— Достатъчно си го предупреждавала — съгласи се Кристин.

— Що се отнася до него, аз му бях просто удобна, някой, който да му готви и да му топли леглото. Опитах се да разговарям с него, но нищо не можеш да му кажеш. Той не слуша. И защо да слуша? Та той знае всичко.

— Някой не те обвинява, че го напускаш.

— Направих всичко по силите си да е щастлив. Никога не съм го притискала да си намери по-добра работа, никога не съм се оплаквала за пари, пусках го да излиза с Джеф, когато си ще. Всичко, което съм искала, бе да се прибира по нормално време. Но в някои нощи той не си идваше до три, четири часа през нощта. Теб, може би не те е грижа по кое време се прибира Джеф вкъщи...

Кристин се канеше да я прекъсне, но Лейни не бе свършила.

— ... но ние имаме две деца, две деца, които не бива да се събуждат с плач посред нощ, понеже баща им е прекалено пиян, за да говори тихо.

— Не ти е било леко — обади се Кристин.

— Леко ли? — повтори Лейни. — Майтапиш ли се? Пробвай с невъзможно.

— Дала си всичко от себе си. Няма от какво да се чувстваш виновна.

— Че кой казва, че се чувствам виновна? — сопна се отново Лейни. — Не се чувствам виновна. Ядосана съм. Разочарована. Уплашена. Човекът си е изгубил ума. Вчера ми наговори най-болезнените неща. Не можеш да си представиш.

Кристин кимна, припомняйки си всички хули, отправени от майка ѝ, когато я бе хванала с Рон върху нея преди повече от десетилетие. Думите бяха така смъртоносни, сякаш бяха изстреляни от оръжие и тъй пресни, сякаш бяха изречени едва вчера. Лейни беше права: не си представяше, нямаше нужда.

— А сега изведнъж е ужасно загрижен за децата? Глупости! Никога не го е било грижа за тях — заяви Лейни. — Още от първия ден. Колко пъти ми е казвал, че изобщо не ги е искал, че съм ги използвала, за да го вържа да се ожени за мен, че нарочно съм

забременяла, макар той да бе този, който отказваше да ползва презервативи? Но това си е Том. Никога нищо не е по негова вина. Никога нищо не е било негова отговорност. Обвинява мен за всичко. По дяволите, би ме обвинил и за Афганистан, ако можеше. — Тя изтри сълзите, стичащи се по страните ѝ. — Заяви дори, че не бил сигурен, че децата са негови. А сега изведнъж се изживява като баща на годината? Креци, че не мога да му отнема децата? Заявява ми, че ще напусне работа и няма да плати нито грош за издръжка, че ако зависело от него, щял да ни остави да измрем от глад? Да ти звучи като човек, който обича децата си?

— Той просто е ядосан и разстроен. Щом веднъж се успокои...

— Няма да се успокои. Няма да стане разумен — заяви Лейни и изпусна дълбока, трепереца въздишка. — Ще си остане Том.

— Какво искаш да направим? — попита след дълга пауза Кристин.

— Джеф трябва да поговори с него. Той е единственият, когото Том слуша, единственият, който има шанс да пробие черупката му.

— Мисля, че се опита.

— Трябва да опита отново. Трябва да пробва по-упорито.

Кристин кимна.

— Баща ми иска той да освободи къщата до края на седмицата — съобщи Лейни, — казва, че иначе ще го обвини в самонастаняване.

— Това може би не е много добра идея — загрижено рече Кристин. — Може би трябва да му дадеш повече време да свикне със ставащото.

Лейни буйно поклати глава.

— Адвокатът ми казва, че отлагането на нещата само ще втвърди упоритостта на Том, да не говорим за правното значение. Нещо, свързано с установяването на прецедент. Не разбрах съвсем точно... — Тя скръсти ръце в скута си, кимна веднъж, после втори път, сякаш се стараеше да убеди сама себе си. — Не, Том трябва да си отиде. Джеф трябва да го убеди да си намери апартамент.

— Той може ли да си позволи? — предпазливо попита Кристин. — Има ли достатъчно пари дори за първия и последния наем?

— Има достатъчно пари да излиза и да пие всяка нощ, нали? — Лейни избухна в сълзи и скри лице в дланите си.

Кристин се премести по-близо до нея и я обгърна с ръце, без да е сигурна, дали няма да бъде срязана или отблъсната. Вместо това обаче, Лейни я прегърна здраво през кръста и зарови глава в гърдите ѝ, хлипайки неудържимо.

— Няма нищо. Всичко ще бъде наред — утешаваше я Кристин.
— Ще говоря с Джеф.

— Джеф тук ли е? — Уил попита симпатичната млада рецепционистка зад бюрото в приемната на фитнес „Елит“. Бе задъхан, понеже изкачи тичешком стръмните стъпала и смутено се засмя, оглеждайки салона за брат си. Може би не е зле да си запиша няколко тренировки, малко да се постегна, мислеше си той, докато гледаше как няколко човека вдигат тежести, а един тренъор в сива фланелка без ръкави инструктира две жени, които изпълняваха серия лицеви опори.

Къде беше Джеф?

— Боя се, че не е тук тази сутрин — отговори Мелиса.

— Как така не е тук?

Мелиса безизразно се взря в него.

— Трябва да е тук — настоя Уил. — Шефът му се обади тази сутрин и го помоли да дойде по-рано. Той се изстреля толкова бързо, че си забрави портмонето. — Той протегна портфейла към нея, сякаш бе доказателство, че не греши.

— Не зная какво да кажа — заяви Мелиса, поглеждайки към мъжа със сивата тениска без ръкави. — Тази сутрин Джеф се обади и каза, че е болен. Повярвайте ми, Лари хич не беше доволен да чуе това.

— Джеф се е обадил да каже, че е болен?

— Аз лично разговарях с него.

— Но това е невъзможно.

— Не е зле да говорите малко по-тихо — предупредително изрече Мелиса. — Сигурна съм, че не искате да навлечете неприятности на Джеф.

— Някакъв проблем ли има? — подвикна Лари измежду двете жени, които сега изпълняваха въртене на педали от лег.

— Какво? Не. Няма проблеми — отвърна Уил, мъчейки се все още да осъзнае историята с отсъствието на брат си. — Просто се надявах да видя Джеф.

— Както и всички ние. Трябва да се появи следобед.

Уил подаде портмонето на рецепционистката.

— В такъв случай, ако не възразявате да му предадете това, когато дойде...

— Разбира се.

Какво по дяволите става, чудеше се Уил. Той разсеяно вдиша аромата на прясно изпечен хляб, докато се спускаше надолу по стълбите към улицата. Къде беше Джеф и защо бе излъгал?

Знаеше три неща със сигурност: някой бе позвънил в апартамента в шест и половина сутринта; скоро след това Джеф бе изхвърчал навън; той не бе отишъл на работа.

Така че, къде беше?

Има само едно логично обяснение, заключи Уил, крачейки бързо по улицата: Том.

Очевидно Том се бе обадил сутринта и бе наговорил същите налудничави неща като предишната нощ, след което Джеф се бе втурнал към къщата му, за да се опита да го успокои. Не бе казал нито на Кристин, нито на Уил къде отива, понеже не е искал да се тревожат. А може и Том специално да го е помолил да не казва нищо, защото не е искал Уил също да се домъкне. Искал е само Джеф.

Точно както Лейни бе дошла няколко часа по-късно, също търсейки Джеф.

Всички винаги искаха Джеф.

Внезапно съзнанието му бе завладяно от образа на чудесна млада жена, с морскосини очи и завяхващи синини, помрачаващи иначе сияйния ѝ тен. Той се усмихна, опита да привлече вниманието ѝ, но погледът ѝ се плъзна покрай него. Няколко секунди по-късно Уил забеляза как Джеф изникна от сенките на съзнанието му и я обгърна с мускулестите си ръце. В следващия миг тя доброволно потъна в прегръдката на брат му.

Тръсна глава в опит да изтрие този образ.

Възможно ли бе Джеф, опитвайки се неразумно и прибързано да спечели симпатиите на Сузи, в същия този момент да се среща с Том и двамата наистина да се канят да убият доктор Бигълоу?

Не, не беше възможно, тутакси се помъчи да увери сам себе си Уил. Брат му не беше убиец, независимо колко хора бе убил в Афганистан. Джеф никога не би допуснал да бъде подведен от някоя от

идиотските идеи на Том. Уил си погледна часовника. Девет и десет. След по-малко от час магазините щяха да отворят и Том трябваше да се яви на работа. Реши да се поразходи до Саут Бийч, да навести Том в „Геп“ и да разбере какво точно ставаше. Той изправи рамене, пое си дълбоко дъх и пое напред.

В девет и дваайсет Джеф привърши своите яйца с бекон. Пиеше петата си чаша кафе. Какво, по дяволите, правеше тук?

Погледна към входа на непретенциозното кафене. През последните дваайсет минути никой не беше нито влязъл нито излязъл през стъклената врата с дървена дограма. Той седеше във възголемичкото сепаре в дъното на „При Фредо“ от почти час и половина. Изчете сутрешния вестник от първата до последната страница. Прегледа днешните специалитети, изписани с тебешир върху шестте черни дъски покрай стената, толкова пъти, че можеше да ги издекламира наизуст. Ръцете му трепереха от всичкия този кофеин в кръвта му. Едва се сдържаше да не скочи и да избяга от това място.

За десети път през дългите последни минути си припомни събитията от тази сутрин. Телефонът го бе изтръгнал от един неприятен сън, чиито подробности вече не помнеше. Беше замаян, когато вдигна, но тутакси се свести, щом чу познатия глас. Сега обаче се чудеше, дали това действително се беше случило или си бе въобразил всичко? Възможно ли бе все още да сънува?

Обаче и Кристин беше чула телефона. Всъщност, тъкмо Кристин го бе събудила, припомни си той, и пак тя бе повярвала в съня си на всичките лъжи, които ѝ бе наговорил. Въпреки че се оказа достатъчно будна, за да се усъмни в куцата история за Лари с махмурлука. Господи, трябваше да бъде по-внимателен. Не, поправи се сам. Трябваше да ѝ каже истината.

Каквато и да бе тя.

Не беше ли тук, заради това? Да разбере истината?

Пак погледна към входа на кафенето. Може би не бе схванал правилно името. Може би не беше „При Фредо“. Може да бе някое друго кафене с подобно име, или пък в полусънното си състояние бе объркал адреса. Сигурно имаше някое конкурентно „При Фредо“ на федералната, а той сега седеше в погрешното.

Какво, по дяволите, правеше тук?

Джеф си погледна часовника и забеляза, че не бяха минали и пет минути, откакто го провери за последно. По дяволите, не беше чак толкова късно. Нямахте още дори девет и половина. Само себе си трябваше да обвинява, задето бе дошъл толкова рано. Най-малкото, което можеше да направи, бе да почака още петнайсет минути. Това място не бе толкова лесно за намиране. А пиковият час в трафика на Маями бе най-зле от всички. Извади телефона си от джоба, провери гласовата поща за съобщения, обаче нямаше никакви и върна обратно телефона на мястото му. После ръката му замря във въздуха. Сякаш притежаваше собствена воля, тя се пъкна първо в левия джоб, после в десния, и отново в двата поред.

— Мамка му — изруга и затвори очи, осъзнавайки, че портфейлът му липсва. Излезе от сепарето, прерови джобовете си за трети път, после и червената найлонова тапицерия, накрая се просна на ръце и колене и претършува белия теракотен под с очи.

— Всичко наред ли е тук, красавецо? — попита сервитьорката и Джеф се изправи отново на крака. Тя бе на около петдесет години, с пепеляворуса коса, вдигната в сложно тупиран кок, който ѝ придаваше височина почти, колкото на Джеф.

— Не мога да си намеря портфейла — смутено промърмори той и се помъчи да изобрази най-обаятелната си усмивка.

Сервитьорката, която според значката си се казваше Дороти, се отнесе скептично. Явно бе чувала това и преди.

— Не се опитвам да мина тънко. Честно — увери я Джеф, чудейки се, дали портфейлът му някак си не бе изпаднал в колата. — Вижте. Имате ли нещо против да проверя в колата? Паркирал съм точно зад ъгъла.

— Нали не се опитваш да ме метнеш, красавецо? — Дороти наклони глава на една страна и косата ѝ така се наклони, че като нищо можеше да се сгромоляса.

— Не, никога не бих направил това. — Той бръкна в джоба си и извади мобилния си телефон. — Какво ще кажете да ви го оставя? Така ще сте сигурна, че ще се върна.

— Не непременно. Може да си го откраднал.

— Не съм. Моля ви. Вижте. Можете да дойдете с мен, ако искате.

Дороти замлъкна, като че ли действително обмисляше предложението му.

— О, върви — каза накрая тя. — Обаче, ако не се върнеш до три минути, не ме интересува колко си красив, ще викна ченгетата.

— Ще се върна до две.

— Остави телефона — заповяда тя.

Джеф се втурна навън, слънцето блесна в очите му като светкавица и го ослепи, а горещият влажен въздух уцели лицето му като с юмрук. За секунда остана дезориентиран и му мина през ума, че е в Афганистан. В гърдите му нарасна паника и разкъса вътрешностите му като куршум.

— Какво, по дяволите, ти става? — запита се той, плувнал в пот, и насила си наложи да поеме на няколко пъти дълбоко дъх. Всичко бе заради това проклето кафе, реши и постепенно си възвърна равновесието, опитвайки се да си припомни къде бе паркирал колата си. Зави надясно, продължи по-надолу по улицата и забърза, щом я видя.

Набързо претършува предната седалка, задната, пода, дори жабката, в случай че бе оставил портфейла си там, а после бе забравил.

— Мамка му — изруга, обърна се и зърна отражението си в полираната броня на колата. Припомни си как в спалнята грабна нов чифт дънки от гардероба, а захвърли старите — онези, с портфейла в задния джоб! — на пода. — Мамка му — каза отново, представяйки си как Кристин вдига тези дънки от земята. Дали бе намерила портфейла? Дали се бе обадила в салона? Или по-лошо? Дали не се бе опитала лично да му го донесе? — Мамка му.

— Е, какво ще правиш сега? — попита след малко Дороти. — Тази закуска няма сама да се изплати.

Джеф се огледа из яркоосветения ресторант, все още пълен наполовина с хора, които ядяха, говореха, смееха се.

— Не зная какво да правя. Не ми се струва вероятно приятелката ми да се появи...

— Високо момиче с тъмна коса, малко кльоцава? — попита Дороти и очите на Джеф последваха нейните към дъното на ресторанта.

Тъкмо излизаше от тоалетната, когато го забеляза. Засмя се неуверено и ъгълчетата на устата ѝ се извиха надолу, вместо нагоре.

— Здравей, Джеф — каза Сузи.

20.

— Съжалявам, че закъснях толкова — извини се тя, когато се настаниха. — На Дейв му отне цяла вечност да тръгне, после пък ме хвана задръстването. Отдавна ли ме чакаш?

— Всъщност, не — излъга Джеф. — Пристигнах тук няколко минути по-рано и хапнах. Сигурна ли си, че не искаш нищо за закуска? В края на краищата, ти плащаш.

Тя се засмя, от което синината с горчичен цвят на брадичката ѝ се разтегли.

— Кафето е достатъчно. — Тя отпи, сякаш да докаже казаното. — Като не те видях, реших, че ти е писнало да ме чакаш и си тръгнал. Добре, че трябваше да ида до тоалетната, иначе щяхме да се разминем.

— Добре, че е трябвало.

— Радвам се, че си изчакал.

— Защо? — попита Джеф.

— Какво? — попита на свой ред Сузи.

— Какво правите тук, госпожо Бигълоу?

При споменаването на името ѝ, Сузи трепна, сякаш Джеф я бе зашлевил по бузата.

— Не зная.

Той я изгледа как надига чашата с кафе до устните си и отпива дълга глътка. Носеше обикновена бяла блуза, а косата ѝ бе хваната в ниска опашка с елегантна шнола. Ноктите ѝ бяха лакирани в бледорозово, макар няколко от тях да бяха изгризани до кожа. Гримът прикриваше повечето синини. Джеф жадуваше да се пресегне през масата, вземе ръката ѝ, да погали лицето ѝ. Буквално изпитваше болезнено желание да я докосне. Защо? Около нея нямаше нищо чак толкова специално. Високо момиче с тъмна коса, малко кльошава, да използваме думите на Дороти. О, беше достатъчно хубава, това е ясно, но Джеф бе свикнал с хубави момичета. Те му се нахвърляха през цялото време.

Кое правеше тази толкова специална?

Дали, защото тя не се бе нахвърлила върху него, а бе избрала всъщност брат му и то неведнъж, а два пъти? Това ли я бе направило толкова неустойимо привлекателна за него? Затова ли той не можеше да си изясни какви са им отношенията, ако имаше такива изобщо? Затова ли я възприемаше едновременно като хитра лисица и уязвима жертва?

— Винаги ли носиш черно? — неочаквано попита тя.

— Какво?

— Когато и да те видя, си облечен в черно.

— Затова ли поиска да се срещнем? За да ме разпиташ за гардероба ми?

— Просто ми стана любопитно.

— Не е кой знае каква мистерия — обясни с нарочно остър тон той. — Нося черно, защото изглеждам добре в него. Защо ми звънна?

— Откъде знаеш, че звънях на теб?

Джеф се облегна назад, мъчейки се да не изглежда прекалено слисан. Изобщо не му бе хрумнало, че тя би могла да търси Уил.

— Искаш да кажеш, че си се обаждала на брат ми?

Сузи остави чашата си в чинийката.

— Не — призна тя след малко. — Обадох се на теб.

— Ами, ако беше вдигнал Уил?

— Не зная.

— Той ли щеше да седи тук сега, вместо мен?

— Не.

— Защо се обади? — повтори въпроса си Джеф.

— Защото исках да те видя.

Джеф кимна, сякаш сега, когато този факт бе установен, вече нямаше нужда от повече въпроси.

Сузи си пое дълбоко дъх и бавно го издиша.

— За да разсеем всякакви недоразумения — добави тя след моментно замисляне.

— Недоразумения? — Джеф се приведе напред, подпря лакти на масата и преплете ръце. Не му хареса как прозвуча това.

— Вчера, в твоя апартамент. Казах някои неща.

— Какви неща?

— Каквито не трябваше.

— Не си спомням да си казала нещо, особено нежелателно.

— Тебе те нямаше — обясни Сузи. — Стана по-късно.

— Казала си нещо на Уил?

— И на приятеля ти от бара, забравих му името.

— Том?

Тя кимна.

— Той се натресе. Очевидно беше разстроен. Имаше пистолет и не спря да го размахва. Помислих си, че е най-добре да се махна. А той каза нещо в смисъл: да ме простреля в крака, за да остана. — Тя си прочисти гърлото, вдигна поглед към тавана, после отново към Джеф. — И тогава аз предложих, вместо това да застреля съпруга ми.

Джеф кимна. Не показа, че вече знаеше всичко това от Уил и Том.

— Интересно предложение.

— Тъкмо там е работата. Не го имах предвид и изобщо не биваше да го казвам.

— На твое място не бих се безпокоил толкова. Не мисля, че някой ти е повярвал.

— Не съм толкова сигурна. Изражението на Том, когато го споменах...

— Напрегнато, нетърпеливо и леко налудничаво? — попита Джеф.

— Да. Именно.

— Обичайното изражение на Том — заяви през смях Джеф.

Сузи го погледна неубедено.

— Не зная. Изглеждаше доста въодушевен.

— Ти предложи ли му нещо?

— В какъв смисъл?

— Пари? Секс? Талон за „Макдоналдс“?

— Не е смешно, Джеф. Аз наистина съм притеснена.

— Том не би убил съпруга ти, само защото си предположила, че това би било добре — заяви Джеф. От друга страна, помисли си той, ако аз го бях предположил...

— Не зная. Определено останах с впечатление, че според него, това би било забавно.

— И съвсем спокойно може да се окаже забавно.

— Не говори така.

— Да не би да искаш да кажеш, че ще се разстроиш, ако нещо се случи на добрия доктор?

Сузи отклони поглед настрани и измърмори нещо неразбираемо.

— Какво? — попита Джеф.

— Не — призна тя и очите ѝ неочаквано се изпълниха със сълзи.

— За да съм напълно честна, ще кажа, че бих била благодарна. Господи, това е толкова ужасно — на един дъх изломоти тя. — Не мога да повярвам, че го казах.

— Кое? Аз не чух нищо.

— Как понасяш да ме гледаш? Аз съм ужасна. Аз съм ужасен, ужасен човек.

— Не си ужасна.

— Само дето ти казах, че искам съпругът ми да умре!

— Коего е напълно разбираемо, като се има предвид, че те използва за боксова круша.

— Минават ми ужасни мисли — продължи без подкана Сузи. — Понякога, докато спи, си представям как отивам в кухнята, взимам един от големите ножове и го пробождам право в сърцето. Или подпалвам матрака. Или как го сгазвам с колата. Друг път си казвам, че би било чудесно, ако в къщата нахлуе крадец и го застреля. В някои случаи съм великодушна и искам просто да получи инфаркт и де умре. Дори съм планирала в подробности погребението му.

Джеф не можа да се въздържи и се засмя.

Погледът на Сузи стана отнесен, сякаш гледаше в бъдещето.

— Ще покания всички от болницата, всички онези доктори, които го уважават и му се възхищават, гледат на него като на някакъв бог, ще се изправя в черквата и ще им кажа, че техният бог всъщност е бил дявол. Ще им разкажа истината за скъпоценния им доктор Бигълоу, как ме тормози, пребива, изнасилва...

— Изнасилва те? — Гласът на Джеф бе толкова тих, че едва се чу.

— А после ще поискам да го кремират — продължи Сузи, сякаш той не бе казал нищо. — Ще взема праха му и ще го потопя в първото затънтено блато, което видя.

Джеф се пресегна през масата и взе ръката ѝ в своята.

— Копелето заслужава да умре — заяви той.

Сузи кимна.

— Хората рядко получават, каквото заслужават. — Тя отдръпна ръката си и избърса сълзите от очите си. — Както и да е, не биваше да

те натоварвам с това. Проблемът си е мой, не твой.

— Няма да му позволя да те нарани повече — каза Джеф.

Сузи се усмихна.

— Как би могъл да го спреш? — Тя замълча и погледна дълбоко в очите му. — Искаш ли да разбереш защо наистина ти се обадох?

Джеф кимна.

— Защото не мога да спра да мисля за теб. Защото, колкото и да се мъча, не мога да престана да виждам лицето ти. Защото не съм в състояние да те прогоня от ума си още от първата нощ, когато те зърнах в „Дивата зона“ и на мига си дадох сметка, че ще се превърнеш в проблем. Защото и двамата знаем, че беше прав, когато каза, че съм избрала погрешния брат. Защото те желая толкова отчаяно, че не мога да мисля за нищо друго. И не ме е грижа, ако за теб съм само един бас...

— Не си.

— Не ме е грижа, ако кажеш на останалите...

— Няма.

— Може ли да се махнем оттук? — попита тя, пъкна една двайсетдоларова банкнота под чашата за кафе и се изправи.

— Къде ще отидем?

— Зад ъгъла има мотел — каза тя.

Том наблюдаваше жената още от отварянето на магазина. Тя се мотаеше напред-назад, нагоре-надолу, във всеки ъгъл, във всяко кътче измежду отрупаните с дрехи стелажи, ръцете ѝ докосваха пъстроцветните летни блузи, спретнато подредени в низходящ ред на номерата, пръстите ѝ опипваха мекотата на купчините ярки суичъри върху масите, очите ѝ бяха нащрек да не пропусне нито една дреха.

— Проблем ли има, Уитман? — попита го управителят на магазина, появил се изотзад.

Том се извърна, стреснат от пискливия глас на началника си. Мразеше някой да се прокрадва зад него.

— Не е нещо, с което да не мога да се оправя.

— Какво има за оправяне? — попита Картър Съоренсон. Картър бе висок едва сто и шейсет сантиметра, късоглед, на двайсет и осем години. Том ненавиждаше ниския му ръст, кръглите очила с телени

рамки и пискливия като на момиче глас. Особено се дразнеше, че той бе по-млад, а на по-старша позиция от него. Мразеше и името му. Що За име бе това Картър, всъщност? Картър би трябвало да е фамилия, не собствено име, мамка му. Въпреки това, на Картър изглежда му харесваше, от което Том го мразеше още повече.

— Просто държа под око онази жена. — Том посочи въпросната жена на средна възраст с кимване на главата.

— Нима? — попита Картър. — Защото отстрани изглежда, сякаш стоиш и не правиш нищо.

— Така ли изглежда? — Том с мъка удържаше ръцете си да не хванат гърлото на Картър и да не го стиснат с всички сили.

— Направила ли е нещо, за да предизвика подозренията ти? — попита Картър.

— Виж — отговори Том с усмивка, която не успяваше напълно да скрие снизхождението в гласа му. — Аз съм ветеран от война в чужбина, където човек някак си развива инстинкт за такива неща.

— Искаш да кажеш, че войнишките ти инстинкти ти подсказват, че тази жена е потенциален крадец?

— В комбинация с опита ми в търговията, да. Намирам, че съществува подобна вероятност.

Точно в този момент Анджела Куон, млада продавачка от азиатски произход, с дълга черна коса и дразнещо лъчезарен нрав, се приближи до жената и я попита дали има нужда от помощ.

— Да, благодаря ви — с облекчение каза жената. — Чаках някой да ми помогне, но всички бяхте толкова заети. — Тя погледна по посока на Том, сякаш искаше да каже: „С изключение на него. Той просто си стоеше там“.

— Може би ще можеш да оставиш за малко следенето и да се концентрираш върху обслужването на клиентите — предложи с натезал от сарказъм писклив гласец Картър.

— Сигурен съм, че онези господа ще се възползват от професионалните ти умения. — И посочи двама тийнейджъри, които току-що бяха влезли в магазина.

— Отивам — увери го Том. — Чекиджия — добави под мустак, отдалечавайки се от Картър. — Имате ли нужда от помощ, момчета? — обърна се към пъпчивите младежи. Ако имаше нещо, което мразеше

повече от жените на средна възраст, това бяха момчетата тийнейджъри. И двете категории си мислеха, че знаят всичко.

— Просто гледаме — каза едното момче, смеейки се, докато пукаше балони с дъвката си. На Том му се стори, че дочу думата „загубеняк“, докато се отдалечаваха към дъното на магазина. Цялата му воля бе насочена към усилието му да не хукне след тях и да ги събори с юмруци на земята.

Вместо това постоя там няколко минути, усещайки как погледът на Картър прогаря дупка в гърба на червено-черната му карирана риза. Какво зяпаш, искаше му се да се обърне и да му кресне. Попитах ги дали имат нужда от помощ, нали? Ако мислиш, че ще си скъсам задника да търча след пубертети за по-малко от осем кинта на час, значи си си изгубил ума. Ако мислиш, че ще се мазня на всяка дърта курва, която влезе, както тази тъпа азиатска путка, която намираш за толкова страхотна, то помисли си пак. Като плащаш минимална заплата, получаваш минимални резултати. Да не са забравили да те научат на това в бизнес училището „Уортън“, мълком се гневеше Том. Завъртя се на пети, готов да изгледа отвисоко Картър.

Само че Картър вече не гледаше към него. Всъщност никакъв не се виждаше. Том изпусна дълбока и звучна въздишка и реши, че макар магазинът да бе отворен току-що, вече бе време за почивката му. Отправи се към изхода, грабна една цигара от джоба си и я запали, преди още да е излязъл напълно. Широкият пешеходен тротоар на Линкълн Роуд Мол бе натоварен дори повече от обикновено. Туристи, презрително си помисли Том и силно дръпна от цигарата. Не можеха ли просто да си стоят у дома? Вдигаха шум, изискваха внимание и проявяваха прекомерен ентузиазъм за почти всичко. Забеляза една възрастна двойка на ъгъла, която разглеждаше карта, както и двама гея на отсрещната страна на улицата, спорещи за вярната посока. Привлекателна жена с абаносова кожа и сребърни обувки с високи токове мина бавно покрай него, понесла три чанти от „Викториас сикрет“. Една от чантите ѝ докосна цигарата на Том и тя се извърна намръщено, сякаш смяташе, че той нарочно е застанал на пътя ѝ. Кучка, каза си Том. Да не мислиш, че ще ти подпаля прашките и сутиените с подпльнки?

Какво им ставаше на жените все пак? Да не би да трябва да наостри вниманието си, само защото може да се окаже на пътя ѝ? Те,

едва ли не, очакват да им четеш мислите, каза си Том. Като онази жена в магазина — откъде можеше да знае, че имала нужда от помощ? Щеше ли да умре, ако попита? И тази кучка с токчетата — ако е искала той да се отмести, трябваше само да каже: „Извинете“. Малко учтивост не би навредила. И Лейни, мамка му. Ако е искала той да прекарва повече време вкъщи, ако е искала да бъде по-грижовен баща, ако е искала... по дяволите, кой знае какво е искала? Той да не е телепат, мама му стара?

Или онова момиче в Афганистан, сети се и образът ѝ се появи в облака цигарен дим, извиващ се изкусително към безоблачното синьо небе. Нима не се бе усмихнала, когато заедно с още няколко войници, в това число и Джеф, влязоха в тясната ѝ, оскъдно мебелирана къщурка да търсят вражески следи? Не беше ли свела очи — единственото, което можеше да види от нея под тази проклета бурка, — и не се ли бе разкискала кокетно, което си беше сигурна покана? Откъде би могъл да знае, че била само на четиринайсет години? Откъде да знае, че казвала не, щом отказваше да говори на английски?

А онова дори не бе негова идея, мамка му. Беше на проклетия Гари Бекър.

— Какво ще кажеш да одрусаме малко сливи? — бе подметнал на излизане оттам.

— Мен не ме бройте — тутакси бе заявил Джеф. — Хайде, Том. Ние се махаме.

— Така ли е, Томи, момчето ми? Трябва ли ти позволенията на Джеф, за да се позабавляваш малко? — присмя се Гари. — Какво ви е на вас двамата, впрочем? Да нямате нещо помежду си, за което останалите трябва да знаем?

— Хайде, Том — беше го подканил отново Джеф, без да позволи да бъде провокиран.

— Ти върви, щом искаш — бе отговорът на Том. — Аз май съм в настроение за малко сливки.

— Мамка му — изруга Том сега и се помъчи да прогони сгърченото от болка лице на момичето с едно последно издихване на цигарен дим от дробовете си. Трябваше да послуша Джеф. Тогава нямаше позорно да го натоварят на кораба за вкъщи. Армията щеше да плати за образованието му. Можеше да си вземе някаква тапия и да стане персонален тренър като Джеф, да изкарва добри пари и да бъде

заобиколен от тълпи възхитени, оскъдно облечени жени, вместо да се трепа за една минимална заплата и да е подчинен на чекиджии като Картър Съоренсон в „Гап“. Игричката с онова тъпо момиче му бе коствала много.

Обаче въпреки всичкото ѝ пищение, никой не можеше да го убеди, че тайничко не се бе насладила на всяка минута.

— Том? — подвижна познат глас малко по-надолу по улицата. Той протегна врат зад група млади жени, които вървяха в източна посока. Малката брюнетка има хубав задник, помисли си, когато неочаквано се показва главата на Уил. Мамка му. Сякаш денят му и без това вече не бе достатъчно гаден. Той пък какво правеше тук?

— Радвам се да те видя — каза Уил. — Не бях сигурен дали ще си тук.

— Че къде другаде да бъда? — Том хвърли фаса си на земята и примигна на слънцето срещу братлето на Джеф. С бялата си риза и панталони в цвят какви той бе ходеща реклама на „Гап“, подигравателно си помисли Том.

— Джеф да е някъде наоколо?

— И какво ще прави Джеф тук?

— Днес не си ли го виждал? — попита Уил, пренебрегвайки въпроса му.

— Трябваше ли?

— Рано тази сутрин някой се обади в апартамента. Не беше ли ти?

— Не бях аз — заяви Том, без да добавя нищо.

Уил пристъпи от крак на крак.

— Джеф каза, че бил шефът му, който го помолил да отиде по-рано в салона.

— Тогава защо питаш, дали не съм бил аз?

— Защото не е отишъл на работа. Оказва се, че им се обадил, че е болен.

Том сви кокалестите си рамене, макар любопитството му определено да бе възбудено. Но нямаше намерение да го показва на Уил.

— Той си забрави портмонето вкъщи — обясни Уил.

Том се ухили, преценявайки на ум ситуацията. Някой се обадил рано сутринта и Джеф изхвърчал толкова набързо, че си забравил

портмонето. Също така е излъгал къде отива. Интересно, каза си Том и реши, че едно нещо беше очевидно: щом Джеф не бе там, където е казал, че ще бъде, значи бе, където иска да бъде. Кое то можеше да означава само едно: жена.

— Споменава ли ти е, че трябва да бъде някъде тази сутрин? — настоя Уил.

— Ако ми беше споменал — хладно контрира Том, — мислиш ли, че щях да ти кажа?

— Виж. Не се опитвам да си пъхам носа, където не ми е работата...

— Нима? — прекъсна го Том, заимствайки фразата на Картър. — Защото отстрани изглежда, че правиш точно това.

— Просто малко съм притеснен. Не е в стила на Джеф...

— Точно в стила на Джеф е.

— Добре — отстъпи Уил. — Предполагам, че го познаваш по-добре от мен.

— Дяволски си прав.

— И след като ти го познаваш толкова дяволски добре — натърти Уил, — къде, по дяволите, е той?

Том усети как юмруците му се свиват. Помисли си, че нищо не би му харесало повече от това, да разкървави носа на братлето. Вместо това извади нова цигара.

— Помисли си — присмехулно каза той, запали и дръпна силно от цигарата. — Джеф е излъгал и теб, и шефа си, къде ще бъде. Защо? Това какво ти говори?

— Говори ми, че може да е в някаква беда.

Том се ухили.

— В този твой префърцунен колеж да не ви водят лекции по пренебрегване на очевидното?

— Предполагам, че ти ще ме осветлиш.

— Сигурен ли си, че искаш да знаеш?

— Сигурен съм, че ти искаш да ми кажеш.

— Той е с момиче — заяви Том.

— Момиче — повтори Уил.

— Но не с кое да е момиче — продължи Том и издуха дима право в лицето на Уил. — Колко залагаш, че е с Нара?

— Какво? Ти си луд. — Уил си припомни току-що прекарания следобед със Сузи, меките целувки и нежните ласки в продължение на часове.

— Помисли си — повтори отново Том. — Кой друг ще му звъни рано сутринта и защо иначе той ще лъже? — Помълча няколко секунди, за да бъде проумян въпроса му. — Приеми го, братле. Той е с твоето гадже. Кръвта може и да не става вода, но една пичка струва повече от кръвта. — Той се изкикоти. — Мамка му, човече, да можеше да си видиш физиономията.

Том още се хилеше, когато Уил се обърна и хукна по улицата, погълнат от орда туристи.

21.

Когато затвори вратата на мотелската стая зад тях, главата на Джеф се въртеше. Чувстваше се така, сякаш вместо кафе, цяла сутрин бе пил чисто уиски, сякаш някой тайно му бе сипал умопомрачителен наркотик, от който всичко видно и усетено беше станало по-жизнено и по-силно. Той се подпря с ръка на най-близката стена, за да не се олюлее. Дланта на Сузи тутакси се мушна в неговата, тялото ѝ се прилепи до неговото, дъхът ѝ стопли врата му.

Стаята беше тъмна, тежките завеси пропускаха само няколко упорити лъча на утринното слънце. Джеф различи очертанията на кръгла маса и два стола до прозореца; тоалетка с телевизор до едната стена; стояща лампа от другата страна; широка спалня по средата на стаята, заемаща по-голямата част от пространството; баня в отсрещния край. Помисли си, че е доста стандартно, дори вехто, и че ако не си бе забравил портмонето, биха могли да отидат в някой от онези очарователни малки бутикови хотелчета в Саут Бийч и да прекарат деня, правейки любов между искрящо бели чаршафи, да отмарят в джакузи, пълно с ароматни масла, даже да си поръчат шампанско. Мислеше си, че тя заслужава нещо по-добро и че той би искал да ѝ го даде. Искаше да я целуне и да оправи нещата, да ѝ докаже, че не всички мъже са брутални, че могат да бъдат нежни, мили и любящи. Мислеше си, че трябва да подходи бавно и внимателно, че трябва да внимава да не я нарани повече, отколкото вече беше наранена, защото не желаше той да е източник на нови болки за нея.

— Не се тревожи — чу я да казва. — Няма да се счупя.

А после устните ѝ се впиха в неговите с такава настоятелност, че той се почувства като четиринайсетгодишен отново, когато най-добрата приятелка на неговата мащеха му разкри чудото на женското тяло, показва му къде да постави треперещите си ръце, как най-добре да използва нетърпеливите си устни. През всички онези следобеди, когато мащехата му помагаше на Уил с училищните проекти тя нямаше

представа, че Джеф бе също толкова зает да научава своите собствени житейски уроци.

А може и да е знаела. Може би просто не я е било грижа.

Кога ли за последен път някоя жена наистина е била загрижена за него?

— Не искам да те нараня — промърмори Джеф, докато Сузи поставяше ръцете му на гърдите си.

— Няма да ме нараниш.

Той почувства малките ѝ момичешки гърди да се надигат срещу дланта му и простена на глас. С другата си ръка обви тънкия ѝ кръст, десният му крак се вмъкна между нейните и двамата се повалиха на леглото. Действаше изключително внимателно, устните му не се отлепяха от нейните, докато разкопчаваше копчетата на блузата ѝ и отмахваше настрани тънката материя.

— Толкова си красива — прошепна той. Очите му, вече свикнали с тъмнината, я виждаха ясно, пръстите му бързешком опипаха скъпата дантела на сутиена ѝ и с лекота откриха закопчалката отпред. Зърната ѝ се надигнаха към устните му.

Не след дълго лежаха голи един до друг и изучаваха телата си така, сякаш никой от тях не бе правил любов досега. А по-късно, когато той зарови главата си между краката ѝ и нежно я погали с език, тя изхлипа, сграбчи главата му и притисна езика му по-силно към себе си, докато тялото ѝ не се разтресе от конвулсии. Сузи плачеше и се смееше едновременно.

В следващия миг го претърколи по гръб и прокара линия от гърдите до слабините му с меки целувки, а след това го пое в устата си и бавно, умело го докара до ръба на кулминацията. Той се отдръпна от устата ѝ и бързо проникна в нея. Телата им идеално си паснаха, те се притискаха един към друг, ласките им пулсираха с опияняваща смесица от изненада и близост. Джеф се чувстваше така, сякаш правеше любов с непозната, която някак си го бе познавала цял живот.

Когато всичко свърши, те останаха да лежат притихнали в обятията си.

— Добре ли си? — попита след няколко минути той. — Нали не съм те наранил?

— Не си — отговори тя и го целуна по гърдите. — Ти си прекрасен любовник.

— Не си просех комплименти — честно заяви Джеф.

— Зная. Но аз — да — каза тя, надигна се на лакът и се изкиска като тийнейджърка. — Бях ли добра?

Джеф се засмя.

— Майтапиш ли се? Беше фантастична.

Сузи се ухили до ушите, удоволствието ѝ бе видно дори в мрака.

— Знаеш ли, почти бях забравила какво трябва да бъде. Обикновено просто си лежа, оставям Дейв да си върши работата и чакам да приключи.

Джеф не каза нищо. Не искаше да си представя Сузи с никого, освен със себе си.

— Дейв не обича, сещаш се... с неговата уста.

— В такъв случай е не само гадняр, но и идиот — отговори Джеф.

Сузи въздъхна и се намести по-плътно до него.

— Ще кажеш ли на някого какво се случи?

— Не.

— Дори и на брат си?

— Не. Не още.

— Ами Кристин?

— Какво за нея?

— Ще ѝ кажеш ли?

— Не — отговори Джеф.

— Защо не? — попита Сузи. — Мислех, че връзката ви е от отворените.

— Това е различно — каза той, макар да не беше сигурен по какъв начин. Нито пък защо.

— Разкажи ми за нея.

— За Кристин ли? Защо?

— Просто съм любопитна. Каква е тя? Освен, че е убийствено красива.

— Освен че е убийствено красива — повтори Джеф, — друго наистина не зная.

— Как така, не знаеш? Ти живееш с нея.

— Кристин е някак резервирана. Не допуска никого прекалено близо до себе си — обясни Джеф, давайки си сметка, че всъщност никога не се бе и опитал да се доближи. Дори и в леглото тя създаваше

това усещане за дистанцираност, помисли си той. О, извършваше всички необходими действия, казваше и правеше каквото трябва, но нещо все пак липсваше. И въпреки всичкото й перчене, рядко поемаше инициативата. В известен смисъл тя доста наподобяваше описанието на Сузи в леглото с Дейв, просто си лежеше там, оставяше Джеф да си върши работата и чакаше да приключи.

— Ти как би се почувствал, ако разбереш, че е била с друг и не ти е казала? — попита Сузи.

— Не зная. — Най-вече изненадан, помисли си Джеф. Може би мъничко наранен. Но и нещо друго, осъзна той. Щеше да се почувства облекчен. — Знаеш ли, че Дейв е ходил в „Дивата зона“ вчера?

— Какво?

— Свалял е Кристин, дал ѝ е визитната си картичка, поръчал да му се обади.

— Не разбирам. Защо ще...?

— Нали знаеш как кучетата маркират територията си, като препискават миризмата на друго куче? Струва ми се, че съпругът ти по същество е вършил същото.

— Интересна аналогия — отбеляза Сузи.

— Какво ще правим с него? — попита Джеф.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще го напуснеш ли?

— Той никога няма да ми позволи.

Джеф кимна разбиращо и в продължение на няколко дълги секунди не каза нищо.

— Майка ми умира — каза накрая.

— Съжалявам.

— Според сестра ми, може да се случи всеки момент. Искане да се върна в Бъфало.

— Ще го направиш ли?

— Не — отговори той.

— Защо не?

— Майка ми ме връчи на баща ми, когато бях на осем години. Каза, че много съм приличал на него и че само като ме погледне, ѝ ставало лошо. През годините рядко я виждах, а накрая съвсем престанах. Тя не изпитваше особена нужда да ме вижда, когато беше

добре; аз пък не изпитвам особена нужда да я видя сега, когато е болна. Предполагам, че изглеждам доста коравосърдечен.

— Хей, аз съм тази, която заяви, че иска съпругът ѝ да умре — припомни Сузи с една от нейните тъжни усмивки.

— Страхотна двойка сме.

— И аз така мисля.

Джеф се пресегна и отмести няколко кичура от страната ѝ.

— Както и аз.

— Мисля, че трябва да я видиш — заяви Сузи.

— Какво? Защо?

— Защото смятам, че трябва да ѝ кажеш как се чувстваш.

— Да кажа на една умираща жена, че я ненавиждам и презирам?

— А така ли е?

Джеф поклати глава.

— Не зная.

— Мисля, че трябва да я видиш — повтори Сузи. — За да разбереш.

— А аз мисля, че ти трябва да напуснеш съпруга си.

Сузи се засмя.

— Как бих могла да го направя?

— Ще измисля нещо — обеща Джеф.

Кристин тъкмо сменяше чаршафите, когато чу входната врата да се отваря и затваря.

— Уил? — провикна се тя. — Ти ли си?

— Не, аз съм — каза Джеф, влезе в спалнята, тайничко душейки пръстите си да провери, дали бе премахнал всички следи от Сузи. — Да си виждала някъде портмонето ми? Май го оставих на тоалетката.

— Уил го взе — каза Кристин и на лицето ѝ се изписа озадачено изражение. — Трябваше да ти го донесе в работата. Не се ли срещнахте? — Въобразявам ли си, почуди се Кристин, или Джеф наистина се сепна? Тя отмахна косата от лицето си и напъха раираната си синя риза в отрязаните дънки, очаквайки отговора му.

— Не бях на работа — призна след малко той.

— Не си бил?

— Не. — Нова пауза. — Излъгах те. Както и Уил. А после и Лари. Казах му, че съм болен.

— Защо? — попита Кристин. — Къде беше?

Отново пауза, по-дълга от предишните.

— Бях с Том.

— Какво? Защо? — попита отново Кристин, изучавайки лицето му. Почти виждаше как мозъкът му щрака като части на часовник. Тутакси разбра, че обяснява едни лъжи с други. Говореше нещо, че Том изперкал и трябвало да ходи да го успокоява, да го придумва да не направи нещо откачено. После още лъжи, че не казал истината на нея и на Уил, понеже не искал те да се притесняват. — Обикновено не ме лъжеш — отбеляза Кристин с тих глас, който не издаваше нищо. — Оказваш се много добър в това.

— Наистина съжалявам.

Кристин кимна, приемайки неискреното му извинение. Мъжете наистина ли си мислят, че жените са толкова наивни или просто не ги е грижа?

— Как е той? — попита тя, решавайки да се включи в играта му. — Успя ли да го успокоиш?

— Да. — Джеф въздъхна с нещо като облекчение, според Кристин, че измислицата му е била приета толкова лесно.

— Отне ми половината предобед — продължи той, ненужно украсявайки обясненията си, както често постъпват лъжците. — Буквално се блъскаше в стените, когато отидох. Наистина е разстроен от тази глупост с Лейни.

— Тя беше тук тази сутрин — съобщи му Кристин.

Тялото на Джеф тутакси се напрегна.

— Лейни е била тук? Защо?

— Иска да говориш с него.

— Е, ето ти тебе. — От гърлото му се изтръгна пресилен смях. — Мисията вече е изпълнена.

— Убеден ли си, че си му повлиял?

Джеф сви рамене. Жестът означаваше: Кой знае?

— Нали не мислиш, че действително ще направи нещо? — попита Кристин, все още усещайки как Лейни плаче в обятията ѝ.

— Какво например?

— Да нарани Лейни или децата.

— Не. Разбира се, че не. Том знае само да заплашва и ругае.

— В Афганистан не е било само заплашване.

— Онова беше различно.

— Том обаче си е същият.

— Ще се оправи.

— Има пистолет.

— Не — каза Джеф. — Ние му го взехме. Забрави ли?

Кристин си представи пистолета на Том в чекмеджето на нощното й шкафче. Значи, все още е там, заключи тя.

— Той каза, че имал и други.

— Том казва много неща.

— Повечето от които ме плашат до смърт — призна тя.

— И точно заради това не ти казах къде отивам.

Тя се приближи до Джеф, обви врата му с ръце и вдигна устни към неговите.

— Толкова си мил.

Джеф леко я целуна, после се отдръпна.

— Трябва да вървя. Обещах на Лари да се опитам да отида следобед.

О, не, не си, помисли си Кристин, доловила лекия аромат на скъп парфюм по кожата му. Тя притвори изкусително очи и отново се протегна към него. Няма да се измъкнеш толкова лесно.

— Сигурен ли си, че нямаш няколко минутки?

— Ще ми се да имах.

— Тъкмо смених чаршафите. Хубави и чисти.

— Звучи твърде съблазнително, но не мога.

— Можем да го направим и прави — подразни го Кристин. — Да си спестим време. Направо тук, до стената.

— А ако Уил се върне и ни намери?

Кристин се усмихна.

— Предполагам, че бихме могли да го поканим да се присъедини.

Джеф се засмя и заотстъпва към коридора.

— Да отложим мача?

— Не зная — каза тя провлачено и почна да разкопчава копчетата на блузата си. — Може и да няма мач скоро.

— О, стига, бебчо. Не ми причинявай това. Наистина трябва да вървя. Нали не искаш да изгубя работата си?

Кристин се плъсна на оправеното легло.

— Добре. Разваляй играта. Върви на работа. Но да знаеш, че си ми длъжник.

— Така е, зная. — Джеф се върна до леглото и нежно я целуна по челото. — Ще се видим по-късно.

— Довиждане — подвижна след него тя. След секунди чу външната врата да се затваря.

Няколко минути седя в края на леглото, опитвайки се да проумее какво се бе случило току-що, да разбере какво точно означаваше всичко. Джеф я бе излъгал, което само по себе си бе необичайно. Беше излъгал също така брат си и шефа си и си призна едва, когато бе принуден да го направи. Признанието му обаче се състоеше от още лъжи, въпреки че при създалите се обстоятелства му правеше чест, задето се бе постарал да измисли нещо поне малко приемливо. Не всеки би се справил така, когато е притиснат.

Не беше в стила на Джеф и да отхвърля предложение за секс, независимо от обстоятелствата, колкото и да е рисковано за работата му. Нима не бе изгубил последната си работа точно, защото бе станал малко по-интимен с една клиентка?

Оставаше, следователно, само едно обяснение за лъжата му: той е бил с някоя друга.

Жена.

И не просто някоя, забърсана от фитнеса или в бара, която би използвал и захвърлил като мръсна салфетка. Не беше поредната победоносна резка в колана му, нито завоевание, с което да се хвали пред момчетата. Тази беше различна. Тя ползваше скъп парфюм и си струваше лъжата. Което означаваше, че връзката им бе повече от секс, че Джеф изпитваше нещо към тази жена и точно по тази причина не ѝ бе казал истината.

Не беше трудно да се разбере защо не бе казал и на брат си, понеже така само се потвърждаваше онова, което Кристин вече знаеше.

Причината се казваше Сузи Бигълоу.

22.

До работата му имаше малко повече от десетина пресечки и Джеф реши да ги измине пеша. Беше хубав ден, слънчев и определено горещ, но не толкова влажен, както през изминалите седмици. Пък и той се чувстваше страхотно. Не че му се бе понаравило да лъже Кристин. Не. Но изпита облекчение, че тя с такава лекота и без да задава въпроси, прие историята му за Том. Разсъди, че няма причина да ѝ казва истината, не още, във всеки случай поне докато не разбере как стояха нещата със Сузи.

— Сузи — произнесе на глас и се наслади на усещането за името ѝ върху устните си. Кога за последен път се бе чувствал по този начин във връзка с някоя жена?

Случвало ли се бе изобщо?

Отначало бе допуснал, че страстта му бе пламнала главно заради отхвърлянето, от привидното ѝ безразличие към чара му, от заявеното предпочитание към брат му. Фактът, че бе омъжена само допринесе към нейната привлекателност. И все пак, тя се бе оказала твърде сложна, за да е просто съблазнителна. Колкото бе уязвима, толкова и неустойчива и бе омотала ума му плътно като бинтова превръзка. До тази сутрин все още си мислеше, че ако ѝ влезе в гащите, ще може най-накрая да я прогони от съзнанието си. Случи се тъкмо обратното обаче. Сега тя бе навлязла още по-дълбоко в главата му и сякаш бе гравивирана като йероглиф от вътрешната страна на черепа му. Присъствието ѝ проникваше във всяка негова мисъл. Не можеше и дъх да си поеме, без да усети крехкото повдигане и спускане на гърдите ѝ върху своите.

Ставаше смешен, знаеше си го. Познаваше я от по-малко от седмица, за Бога. Пет дни! Как бе възможно жена, която едва познаваше, да успее до такава степен да го обсеби? Да, беше им добре в леглото, повече от добре, побърза да се поправи. Може би дори страхотно. Но каква беше онази поговорка? Дори когато е лош, сексът е добър?

Само че нещата не опират само до секса, даде си сметка Джеф. Той не я бе заковал, шибал, чукал. Друг път сексуалният акт винаги бе за него — за неговото удоволствие, за неговите нужди, за неговото задоволяване. Сега обаче, всичко, което бе направил със Сузи, беше за нейното удоволствие, за нейните нужди, за нейното задоволяване. От мига, в който бяха влезли в мотелската стая, всичко, което бе направил, бе направено за нея, не на нея. Действително бяха правили любов, разбра той и се закова на място, за пръв път осъзнавайки смисъла на тази фраза.

И тогава, какво точно означава това, запита се и постави единия си крак пред другия, насилвайки се да продължи да върви. Означаваше ли, че се влюбва?

— Не ставай смешен — каза сам на себе си и отново спря, зърнал отражението си в широката витрина на една местна туристическа агенция. Кой си ти, зачуди се, вторачен в непознатия отсреща. Какво си направил с Джеф?

Как може човек, който никога не е бил обичан, да разбере какво означава да обичаш друго човешко същество? — попита отражението му.

Не зная, мълком призна Джеф. Зная само, че ако да обичаш означава да мислиш за някого по двайсет и четири часа в денонощието, тогава значи я обичам безумно.

— Мамка му — изруга на глас. Какво ставаше?

— Мога ли да ви помогна с нещо? — разчете по устните на една жена отвътре на витрината на агенцията. Тя пристъпи в отражението му, едрата ѝ фигура изличи и без друго чезнещото му присъствие и посочи изписаната на ръка оферта за няколко екскурзии с голяма отстъпка. Можеше да лети до Лондон за по-малко от седемстотин долара, до Рим за деветстотин без малко. Предлагаше се седемдневна почивка, ол инклузив, в Канкун, само за четиристотин деветдесет и девет долара. — Без пари — чу я да казва през стъклото.

Джеф поклати глава и махна отрицателно на жената, макар мисълта да отвлече Сузи на някое екзотично място да му се струваше непоносимо съблазнителна. Може би щеше да убеди Лари да му даде отпуска, може би дори щеше да успее да внуши на Кристин, че има нужда да прекара известно време насаме, но се съмняваше, че Сузи би

могла да измисли каквото и да е, за да накара мъжа си да я пусне някъде за цяла седмица без него.

Освен ако Дейв Бигълоу вече не присъстваше в картинката.

Да бе, браво, помисли си Джеф, отдалечи се от витрината и ускори крачка. Какво, по дяволите, му идваше наум?

Минават ми ужасни мисли — чу да казва Сузи. — Понякога, докато спи, си представям как отивам в кухнята, взимам един от големите ножове и го пробождам право в сърцето. Или подпалвам матрака. Или как го сгазвам с колата. Друг път си казвам, че би било чудесно, ако в къщата нахлуе крадец и го застреля.

Би ли могъл той да го направи? Мога ли да нахлуя в къщата на човека и хладнокръвно да го застрелям, запита се Джеф, завивайки зад ъгъла, вече потънал в пот. Пекарната под фитнес „Елит“ вече се показва.

— Няма начин. Изгубил си си ума — изрече на глас той, отвори вратата и се втренчи в стълбите, водещи към фитнеса.

— Хей, ти — подвикна Керълайн Хоугън, появила се на горната площадка на фона на силната рок музика, ехтяща зад затворените врати на салона. — Къде беше тази сутрин? Липсваше ни.

— Леко хранително натравяне.

— Офф. Е, за щастие Лари намери някой да те замести — съобщи тя, докосвайки ръката му, докато подтичваше надолу по стълбите. — Всъщност той бе доста добър. Както и да е, оправяй се. Трябва да бягам.

— Приятен ден — измърмори през рамо Джеф и се отправи нагоре.

Мелиса цъфна до него в мига, в който влезе.

— Мисля, че това е твое — доверително произнесе тя и му подаде портмонето. — Някакъв мъж го донесе тази сутрин и изглеждаше доста разстроен, когато му казах, че си болен. Може и да е предизвикал подозрения у Лари.

— Няма нищо — каза Джеф. — Не се тревожи.

— Добре ли си?

— Да. Много по-добре — добави, когато Лари се приближи.

— Точно навреме — каза той. — Следващият ти клиент ще пристигне всеки миг. Обади се преди около десет минути да провери, дали ще си тук.

— Съжалявам за тази сутрин — извини се Джеф и се наклони да обяснява, но Лари вече се отдалечаваше. — Кой е клиентът? — попита той Мелиса.

— Някакъв нов. — Тя още проверяваше в книгата със заявките, когато по стълбите се разнесоха тежки стъпки. — Лари май каза, че е доктор. — И тогава вратата се отвори и вътре влезе Дейв Бигълоу.

Уил обикаляше улиците на Саут Бийч като в мъгла почти цялата сутрин. На Дрекъл Авеню в последния момент избегна сблъсък с един младеж на ролери, само за да се препъне в някаква жена с бастун, която излизаше от Испанския културен център. Тя го наруга на испански, размахвайки бастуна си, сякаш искаше да го цапардоса. Да грабнем тоягите, позасмя се той и се отправи към красивия парк „фламинго“. Там прекара десетина минути, наблюдавайки тичащите по панорамните пътеки, а после още пет, загледан разсеяно в група полуголи момчета в стегнати сини шорти, които играеха баскетбол на тренировъчните кортове. Едно от тях спря и го попита дали не иска да се присъедини, но той отказа и продължи нататък, само за да спре след две-три минути пред открития басейн с олимпийски размери, където погледа няколко кискаци се млади момичета, които се мъчеха да импровизират синхронно плуване.

След това последва група велосипедисти до района „Арт Деко“, чиито два и половина квадратни километра бяха претърпани с арт деко къщи, хотели и най-различни други сгради, строени през трийсетте и четирийсетте, повечето от които през осемдесетте бяха преобоядисани в пастелните цветове на „Маями вайс“. Най-накрая се упъти към Оушън Драйв, където постоя няколко минути пред бившата резиденция в средиземноморски стил на Джани Версаче, загледан в сложните ѝ архитектурни заврънкулки, докато разгонваше с ръка водните кончета, бръмчащи като миниатюрни хеликоптери около главата му. На всяка крачка беше следван от пълчища гущерчета, които се щураха по тротоара и между краката му, докато продължаваше безцелната си обиколка из впечатляващата, макар и безредна експозиция от палми, папрати и цветя, никнещи върху всяка свободна повърхност. Южна Флорида в крайна сметка си беше една джунгла, напомни си той.

Навлезли сте в Дивата Зона.

Действайте на свой риск.

Най-накрая Уил се озова обратно на ъгъла между „Еспаньола Уей“ и Уошингтън Авеню. Помота се малко в кибер-кафене „Кафка“, прелиствайки няколко непонятни международни списания, въпреки че не говореше нито френски, нито италиански, нито немски. Поколеба се, дали да не прати имейл на майка си по един от многобройните компютри в дъното, после се отказа. Какво можеше да ѝ каже в края на краищата?

Че е била права по отношение на Джеф?

Така ли е, запита се Уил и усещайки стомаха си да курка, си спомни, че бе пропуснал обяда. „Не забравяй да се храниш“ — беше го предупредила майка му и това на практика бяха последните ѝ думи към него, преди да отлети за Маями. Не: „Поздрави Джеф.“ Не дори и: „Не прави глупости“. Не. Беше именно „Не забравяй да се храниш“. Съвет, който се дава на дете.

Така ли гледаха на него всички?

— Едно двойно еспreso — поръча на младежа зад тезгяха в кибер-кафенето.

Сбърках, че дойдох в Маями, прецени той. Сбърка, че потърси Джеф, мислейки си, че е възможно да установи връзка с брат си, с когото не бе разговарял от години. Погрешно бе помислил, че отбелязва напредък, че към него се проявява нещо повече от бегло любопитство, че е повече от досадно напомняне на едно безрадостно минало, че действително може да означава нещо за Джеф, че сега вече, освен роднини, бяха и приятели. А не само „полубратя“ с всички неуместни асоциации, които пораждаше това „полу“, сякаш всеки от братята сам по себе си бе някак недостатъчен, сякаш бяха разрязани на две, но двете половини заедно никога не образуваха едно цяло.

Сбърках, че дойдох във Флорида, помисли си отново, мъчейки се да не си представя Сузи в обятията на брат си. Възможно ли бе Том да беше прав за това, че са заедно?

Уил излезе от кафенето, закривайки очите си с ръка от палецото слънце. Докато се отправяше на север по Уошингтън Авеню, без ясна идея къде точно отива, на всеки ъгъл, във всяка сянка на всяко дърво той си представяше Джеф и Сузи прегърнати.

Не би могъл просто да се върне в апартамента. Кристин от пръв поглед щеше да разбере, че нещо се бе случило. Можеше ли да я

излъже така лесно като Джеф? Можеше ли да й каже какво му бе казал Том?

Съществуваше ли и най-малък шанс Том да бе прав?

Как ли щеше да реагира Кристин, питаше се Уил. Дали щеше да й пука? Дали щеше да оплаква заедно с него предателството и към двама им и да се гневи колко е нечестно всичко това или щеше да го пренебрегне като нещо, за което не си струва да се безпокои и да му каже да не го взема прекалено навътре? „Това не означава нищо“ — почти я чуваше да разсъждава.

Само че то означаваше. За него означаваше нещо.

И Джеф знаеше това.

И не му пукаше.

„Басът си е бас, братле“ — несъмнено би казал той.

Наистина ли всичко беше заради това?

— Върви по дяволите, Джеф — едва чуто прошепна Уил. — Върви право в ада.

— Адски нагло от твоя страна да дойдеш тук — каза Джеф на мъжа срещу себе си. Гласът му бе спокоен и изненадващо твърд, предвид на онова, което се вихреше вътре в него — всичките му нервни окончания горяха, мускулите му болезнено потрепваха, гърлото му се свиваше, сърцето му се блъскаше в гърдите и заплашваше да се пръсне.

— Бих казал, че сме квит. — Дейв Бигълоу усмихнато кръстоса ръце пред широките си гърди. Той носеше бяла тениска, морскосини найлонови шорти до коленете, къси бели чорапи и скъпи маратонки „Найки“.

— Какво искаш?

— Реших, че е време да си възвърна формата — заяви Дейв. — Онзи ден спомена, че си треньор. Поразпитах насам-натам, чух някои добри неща за теб и реших лично да проверя.

Колко ли знае, запита се Джеф. Дали не си е бил вкъщи, видял бе Сузи и с бой й бе измъкнал истината? Дали тази сутрин не я беше проследил и не ги бе видял заедно в ресторанта, а после и до мотела?

— Изглеждаш и бездруго в доста прилична форма — каза Джеф и погледна едрите длани на Дейв. Длани, които той използваше, за да

пребива една безпомощна жена, помисли си. Длани, с които я затиска, за да я изнасилва грубо. Ти, лайно нещастно, каза си той. Би трябвало да ти счупя шибания врат. Вместо това отбеляза: — Не мисля, че съм подходящият треньор за теб.

Лицето на Дейв доби развеселено изражение.

— Нима? И защо така?

— Джеф... — предупреди го Мелиса за приближаването на Лари.

— Някакви проблеми? — попита той.

Колко пъти бе задал този въпрос напоследък?

— Доктор Бигълоу? Аз съм Лари Арчър — представи се той и протегна ръка към Дейв. — Разговаряхме по телефона тази сутрин.

— Приятно ми е да се запознаем. — Дейв разтърси силно ръката на Лари.

— Виждам, че вече сте се запознали с Джеф. Доктор Бигълоу пита специално за теб — съобщи му той. — Каза, че чул някои много добри неща.

— За съжаление, изглежда Джеф не смята, че е подходящият човек за тази работа — заяви Дейв.

Лари незабавно се намръщи, което можеше да се види дори в профил.

— Нима? И защо така?

— Просто си помислих, че доктор Бигълоу ще е по-доволен, ако работи с главния — импровизира Джеф.

Лари присви подозрително очи.

— Сигурен съм, че ще се справиш страхотно — възрази той. — Приятна тренировка, доктор Бигълоу.

— Моля те, наричай ме Дейв.

— Приятна тренировка, Дейв. — Лари се върна при клиента си в дъното на салона.

— Наистина ли искаш да направиш това? — попита Джеф, когато Лари вече не можеше да го чуе.

— Води — каза Дейв.

Джеф трябваше да забива пети в пода, за да се удържи да не се метне върху Дейв. Един добър ритник в слабините, мислеше си той, един премерен удар във врата — това му стигаше да остане точно толкова безпомощен, колкото бе и Сузи. Представата за ръцете на това

копеле върху тялото ѝ караше кожата на Джеф да настръхне. Какво, по дяволите, правиш тук всъщност? Що за игра играеш? Джеф си задаваше тези въпроси мълком, решавайки, че каквато и да бе играта, той също би могъл да я играе. И да победи. Тренировка ли искаш, копеле такова? Ще ти дам аз една тренировка. Направо адска, каза си и се засмя.

— Предполагам, че трябва да загрееш няколко минути на пътеката.

— Предполагам, че трябва — съгласи се Дейв и стъпи на машината.

Задник, помисли си Джеф, включи я и бързо увеличи скоростта ѝ от първо на четвърто ниво.

— Разбрах, че снощи си бил в „Дивата зона“ — каза и увеличи на пета скорост, после на шеста.

— Реших просто да се отбия и да проверя мястото — призна Дейв, тичайки без усилие.

— Това включваше ли и проверка на гаджето ми?

Дейв изглеждаше искрено изненадан.

— Не съм сигурен, че разбирам за какво говориш.

— Аз пък съм сигурен, че разбираш.

Веждите на Дейв се събраха в основата на носа му, сякаш наистина се мъчеше да проумее нещата.

— Барманката ти е гадже? Нямах представа.

Джеф засили пътеката на седма степен.

— Мислех, че си щастливо женен мъж.

— О, да — потвърди Дейв. — Много щастливо.

— Щастливо женените мъже обикновено не се мотаят наоколо и не свалят чужди жени.

— Тя това ли ти каза? Че съм я свалял? Съжалявам, ако съм я оставил с подобно впечатление. Честна дума, не съм — увери го Дейв и Джеф повиши на осма степен. — Доколкото си спомням разговора, тя каза, че имала известен опит като манекенка — продължи той, движейки се в крачка, все още дишайки с относителна лекота. — Аз пък случайно познавам една голяма клечка сред фотографите. Снима топ манекенки. Снимките му са във всички списания. Обещах да ги свържа. Това е всичко.

— А-ха. Как се справяш с тази скорост? — попита Джеф.

— Като разходка в парка — отговори Дейв.

— Мислиш ли, че би могъл още малко?

— Давай.

Джеф увеличи от осем на девет и още по-бързо до десет, така че сега Дейв бягаше спринтово, един километър за пет минути. След две минути Дейв бе започнал да диша малко по-трудно. Ето ти, нещастнико, можеш да си пръхтиш така, докато сърцето ти се пръсне. Джеф го остави да бяга още две минути, гледаше как лицето му от розово стана червено и по темето му потече пот. Натисна бутона за изключване, чак когато видя, че Лари го гледа от другия край.

— Двайсет лицеви опори — каза той и посочи пода.

Дейв се засмя и тутакси се подчини, протегна крака зад себе си, сгъна ръце в лактите и почна да се оттласква от пода с длани.

— По-бавно — инструктира го Джеф и сложи на гърба му два̀йсеткилограмова тежест. Ако Дейв действително искаше той да „дава“, Джеф щеше да е повече от щастлив да му услужи. Какво правиш тук, задник такъв? Да не си мислиш, че е толкова лесно да ме уплашиш, колкото някоя жена, наполовина на моя ръст и тегло? Да не си мислиш, че ще ме впечатлиш, само защото можеш да направиш няколко лицеви опори? Ще ме впечатлиш, друг път, ти надут боклук такъв — продължи наум той.

— Навеждай малко по-ниско — изрече на глас. — Добре, сега вземи тези — каза, когато Дейв направи последната си лицева опора. Потта се стичаше от косата по бузите му, но Джеф все пак му подхвърли в ръцете трина̀йсеткилограмови дъмбели и го инструктира две минути да върви и повдига тежестите.

— Страхотно е за сърдечния ритъм, докторе. Да не говорим за бедрата — добави, когато забеляза загриженото изражение на Лари, когато Дейв потегли.

— Добре, сега лягай по гръб — инструктира го Джеф в края на двете минути, взе една надувна топка и я постави между краката на Дейв. — Ще изпълниш серия от сто коремни преси, прехвърляйки топката от ходилата към дланите.

— Сто?

— Прекалено много ли са за теб?

— Не-е — отговори Дейв и повдигна краката и трупа си едновременно, така че да прехвърли топката от ходилата към дланите

си. — Лесна работа.

— Добре. Така този корем ще стане хубав и плосък. Забелязвам, че малко е почнал да увисва. Сигурен съм, че искаш да държиш средната възраст, колкото се може по-надалеч.

— Според мен, добра работа свършвам.

— Не е лошо — съгласи се Джеф. — И, като стана дума за работа, как така един ангажиран доктор като теб успява да си вземе свободни часове посред бял ден?

— Пропускам си обяда.

— Може би не е лоша идея. Давай по-бавно. Повдигай малко по-нависоко. Дръж тази брадичка по-ниско. — Копеле гадно. — Така е по-добре.

— Какво още имаш за мен? — попита Дейв, когато приключи с коремните преси.

— Серия повдигания на щанги, десет пъти — каза Джеф и добави четири плочи към вече тежката щанга, общо сто килограма. — Това би трябвало да укрепи цялото тяло. — Ако не те убие първо, помисли си Джеф. — Как е? Добре ли е така?

— Ще се справя с всичко, което предложиш — отговори Дейв и изръмжа от усилието, а рубиненочервеното му лице вече бе обляно в пот. Щом свърши десетте повдигания, той се хвана за коленете и се преви на две, дишайки тежко.

— Вземи си вода и ме последвай — инструктира го Джеф и вдигна една деветкилограмова медицинска топка от пода. Играта май вече не е толкова забавна, нали, задник?

Дейв напълни една конусообразна хартиена чаша с леденостудена вода от машината до прозореца и я изгълта.

— Къде отиваме?

— Стълби. — Джеф му подхвърли медицинската топка, докато излизаха от салона.

— Нагоре и надолу. Пет минути.

— Пет минути?

— Освен, ако не ти е прекалено много.

Дейв се усмихна, пое си дълбоко дъх и почна да тича надолу по стълбите.

— Нещо ухае приятно — отбеляза и се ухили. — И не мисля, че съм аз.

— На приземния етаж има пекарна.

— Забелязах. Може да се отбия като свърша тук и да взема пресни сладкиши. Ще изненадам жена ми със закуска в леглото утре сутринта. Мислиш ли, че ще ѝ хареса?

Мисля, че ще ѝ хареса да те види между челюстите на някой алигатор, помисли си Джеф.

— Аз самият никога не съм бил голям любител на пастите.

— Не знаеш какво изпускаш — намигна му Дейв.

— Още три минути — каза Джеф. — Само толкова бързо ли можеш?

— Ако искаш по-бързо — по-бързо — съгласи се Дейв, въпреки че когато стигна върха на стълбите в края на петте минути, вече почти пълзеше. — Добре. Какво следва?

Джеф го заведе отново вътре и посочи един висок лост.

— Дванайсет набирания.

— Много натоварена тренировка — каза под мустак Лари на Джеф, когато след шестото набирание Дейв се олюля бясно напред-назад на лоста. — Как се справяш? — попита той Дейв. — Джеф не те ли натоварва прекалено?

— Добре съм — излая Дейв, мъчейки се да овладее краката си.

— Може би трябва да я караш малко по-леко — прошушна Лари на Джеф.

— Лари смята, че трябва малко да позабавим темпото — каза Джеф. Вече бе почнал наистина да се забавлява. — Как мислиш?

— М-не. Добре съм.

Лайно си, помисли Джеф, гледайки усмихнато към Лари, а Дейв почти се срина потен на земята в края на упражнението.

— Добре. Две серии гирички. Ще се справиш с двайсеткилограмови, нали? — Той пъкна в дясната ръка на Дейв двайсеткилограмова гира и още една такава в другата. — Как е?

— Добре.

— Браво, момче. Дръж този гръб изправен. Спускай малко по-ниско.

Веднага, щом Дейв свърши трийсетте вдигания, Джеф го поведе към една пейка за две серии повдигания на длани с по две двайсеткилограмови тежести за притискане на краката, след което го

накара да върти велосипедните педали за пет минути на ниво петнайсет.

— Мисля, че е достатъчно — успя да изплюе Дейв в края на упражнението. Докато Джеф го водеше към друга пейка в отсрещния край на салона, краката на Дейв трепереха като желе. — Мисля, че трябва да се връщам на работа.

Джеф си погледна часовника.

— Имаме още време — презрително изрече той. — Какво ще кажеш за малко обратни преси? Ще започнем с десет пъти и деветдесет килограма. Освен, ако мислиш, че няма да се справиш...

Дейв се свлече на пейката и постави глава между все още треперещите си колене, борейки се за въздух.

— Добре ли си?

— Нужна ми е само една минута.

— Колкото ти трябва.

— Всичко наред ли е тук? — попита Лари, появил се до Дейв.

Дейв надигна глава, пот се стичаше от челото до бедрата му, като на бейзболист. Имаше вид, сякаш щеше да умре.

— Донеси му малко вода — излая Лари към Джеф.

В следващия миг Дейв бе на крака и се запрепъва към банята. Не след дълго в салона се разнесоха страховити звуци от неспирно повръщане и едва не заглушиха рок музиката от тонколониите.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — викна Лари на Джеф.

— Той поиска убийствена тренировка. Просто му я дадох.

— Даде му да разбере, ясно. За какво беше всичко това?

— Нали го чу — той настояваше, че щял да се справи.

— Ти си този, който би трябвало да прецени. Мамка му. Чуй го само. Ще имаме късмет, ако не даде задниците ни под съд.

— Няма да ни съди.

— Той си изповръща червата. — Лари ядосано закрачи напред-назад. — Ти на какво се подхилкваш?

— Не се подхилквам — възрази Джеф, мъчейки се да скрие усмивката си. Така му се пада на копелето, мислеше си той. С малко повечко късмет можеше да получи сърдечен удар и да умре до края на деня.

— Саркастичен си с клиентите — заяви Лари. — Обаждаш се, че си болен, когато очевидно си здрав като кон и едва не уби човека, заради... какво? Не харесваш доктори ли?

— Мога да ти обясня.

— Не си прави труда. Ти приключи тук.

— Какво?

— Чу ме добре. Уволнен си. А сега се махай. Ще ти пратя чек за колкото ти дължа. Но не искам повече никога да те виждам наоколо.

— Хайде де, Лари. Не мислиш ли, че малко преиграваш?

— Просто се махни.

Мамка му, помисли си Джеф, постоя мълчаливо една минута, после се отправи към изхода.

— Довиждане, Джеф — прошепна Мелиса. — Обади ми се някой път.

Когато се обърна, Джеф видя Дейв да излиза от банята. Докторът бавно повдигна ръка и помахаша с пръсти.

— Чао-чао — изрази само с устни, после изпрати на Джеф въздушна целувка.

23.

Том броеше минутите до затварянето, когато видя Картър да разговаря с някакъв мъж до входа на магазина. Мъжът беше млад, което не бе необичайно за място като „Гап“, но носеше костюм и вратовръзка, което вече беше. Том го прецени като „ще му се, ама не може“ — ще му се да е млад, модерен, да е в час, да е готин, но не може да бъде никое от горните. Последното, което му се искаше на Том, бе да го хванат да преобразява някого в края на работното време. Опита да се измъкне зад един подвижен рафт с летни рокли без ръкави, но Картър се оказа с бързо око.

— Това е той — чу се гласът му. Тъкмо показваше на човека къде се бе привел Том.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита Том, появявайки се с неохота. Взря се в мъжа, чиято светлоруса коса видимо оредяваше на върха. „Ще му се, ама не може, никакъв шанс, по дяволите“ — помисли си Том.

— Том Уитман? — попита мъжът.

Тялото на Том се скова. Че откога някакъв си клиент ще го нарича по име?

— Да?

Мъжът измъкна голям книжен плик от кафявото си сако.

— За вас — каза той, обърна се и си тръгна.

— Какво, по дяволите, е това? — провикна се след него Том.

Мъжът побърза да изчезне през изхода на магазина.

— Кой беше този? — попита Картър и предпазливо се приближи.

Том разкъса плика, прегледа съдържанието му, очите му прескачаха от ред на ред, неспособен да проумее нито една фраза.

— Това да не е ограничителна заповед? — попита Картър и се наклони по-близо.

— Тази тъпа кучка.

— Жена ти е извадила ограничителна заповед срещу теб?

— Ще съжалява.

— Според това — започна Картър, намести си очилата и се доближи още по-плътнo до него, — не ти се разрешава да се доближаваш на повече от триста метра от Илейн Уитман, родителите ѝ или децата ѝ.

— Моите деца — поправи го Том.

— Е, добре, на когото и да са, не можеш да се приближаваш на повече от триста метра от тях.

— Не мога, друг път.

— Ако го направиш, ще те арестуват.

— Тази тъпа крава.

— Хей, хей. По-кратко — предупреди го Картър и угрижено се огледа из все още претъпкания магазин. Няколко човека бяха престанали да разглеждат и се мотаеха наблизо. — Нали не искаш клиентките да си помислят, че имаш предвид някоя от тях?

Том смачка писмото в юмрука си, после ядосано го хвърли на пода.

— Това няма да ѝ се размине.

Картър тутакси вдигна хартията и почна да пригладжда гънките с пръсти.

— Да хвърляш нещата не означава, че са се оправили — поучително изрече той и отново пхна писмото в ръцете на Том. — Трябва да подходиш умно към това. Трябва да премислиш всичко много внимателно.

Том бръкна в задния си джоб за мобилния телефон и се обади на Джеф в работата.

— Ти какво правиш тук още, чекиджия? — викна ядосано на Картър.

Картър отстъпи няколко крачки назад.

— Просто се опитвах да помогна — оправда се той, мъчейки се да звучи обидено и началнически едновременно.

— Искаш да помогнеш на някого ли? Тогава помогни на нея. — Том посочи една тийнейджърка с отрупани с блузи ръце. Картър тутакси се втурна на помощ.

— Фитнес „Елит“ — млад женски глас съобщи в ухото на Том.

— Дай ми Джеф. Спешно е.

— Боя се, че Джеф вече не работи тук.

— Какво? Какви ги говориш? — викна Том. Целият свят ли бе полудял? Какво ставаше?

— Джеф вече не работи тук — повтори гласът.

— Искаш да кажеш, че не работи днес?

— Искам да кажа, че вече не работи за фитнес „Елит“.

— И откога?

— Отпреди няколко часа.

— Напуснал ли е?

— Боя се, че ще трябва да питате него.

— Аз пък се боя, че ти нищо не знаеш, мамка му — сопна се Том и връзката тутакси прекъсна. — Мамка му! — Трябваше да се досети. Точно когато наистина му се налагаше да говори с Джеф, него най-удобно го нямаше. Набра номера на мобилния му телефон, но веднага се включи гласовата поща. Остави кратко съобщение — „Къде, по дяволите, си?“ — после опита да позвъни в апартамента му. Този път му вдигнаха на третото позвъняване.

— Ало? — обади се Кристин отсреща.

— Трябва да говоря с Джеф — съобщи Том без предисловия.

— Том?

— Джеф там ли е?

— Той е на работа.

— И на коя точно работа?

— За какво говориш? — попита Кристин.

— Явно Джеф вече не работи за фитнес „Елит“.

— Не ставай глупав. Разбира се, че работи там.

— Току-що им се обадох. Те твърдят обратното.

— Не разбирам — каза отново Кристин.

— Добре дошла в клуба. — И той затвори, преди Кристин да е имала време да каже още нещо.

— Нещо не е наред ли? — попита Уил, когато Кристин излезе от спалнята. Дългата ѝ руса коса се спускаше по раменете, гримът ѝ бе артистично нанесен, от лявата ѝ ръка висеше чифт черни обувки с високи токчета, копчетата на леопардовата ѝ блуза бяха разкопчани, гърдите ѝ преливаха от черния сутиен.

— Мисля, че Джеф е бил уволнен — каза тя и се наведе да си обуе обувките.

Уил не каза нищо.

— Не изглеждаш особено изненадан.

Той се поколеба, търсейки най-добрия начин да събщи на Кристин, че Джеф тази сутрин не бе ходил на работа.

— Зная, че Джеф не е бил на работа днес сутринта — каза тя, сякаш прочела мислите му. — Дойде си вкъщи, когато разбрал, че му го няма портфейлът. — И тя му разказа разговора им.

— Казал ти е, че е бил с Том? — повтори Уил, щом тя млъкна.

Пауза.

— Ти не му ли вярваш?

— А ти?

Нова пауза.

— Не зная. — Тя сви рамене, при което гърдите ѝ се повдигнаха нагоре–надолу. — Очевидно шефът му не му е повярвал. — После, разсеяно оправяйки косата си. — Ти си философът. Кажи ми, Уил, защо мъжете лъжат? И не ми отговаряй: „Защото могат“.

На Уил му се искаше тя да си закопчае блузата, за да може той да се концентрира. Нарочно ли го провокираше, не можеше да не се запита той, нарочно ли му показваше тялото си така — уж случайно и небрежно? Или наистина не си даваше сметка за ефекта върху него? Толкова ли беше безполов и сексуално незначителен за нея — за всички жени, — като че ли бе част от мебелировката?

— Мисля, че мъжете лъжат по същата причина като жените — каза накрая.

— За някоя конкретна жена ли говорим?

— Не зная. Дали?

Настана миг мълчание.

— Ти къде отиде, след като разбра, че Джеф не е на работа? — попита Кристин.

— Никъде по-специално.

— Нямаше те цял ден.

— Просто се мотах наоколо — каза Уил.

— Бая си се мотал.

— Има много какво да се види.

— Схващам, че не си се видял с Джеф.

Уил поклати глава.

— Е, къде мислиш, че е той? Сега вече знаем, че не е с Том.

— Не зная.

— Мислиш ли, че е със Сузи? — с безизразен тон попита Кристин.

Ново мълчание, този път за по-дълго.

— А ти така ли си мислиш? — върна ѝ въпроса Уил. Явно и двамата доста бяха разсъждавали върху тази възможност. Още по-очевидно бе, че и двамата бяха стигнали до едно и също заключение.

Кристин събра двете части на блузата си и почна да ги закопчава отдолу нагоре.

— Вече не зная какво да си мисля — каза тя, втъкна блузата в късата си тясна пола и грабна чантата си от пода.

— Как щеше да се почувстваш, ако беше вярно?

— Не зная. А ти?

Уил сви рамене и поклати глава.

— Е, сега нямам време да се тревожа за това. Трябва да вървя на работа. Ще се отбиеш ли по-късно в „Дивата зона“?

— Искаш ли ме там?

— Винаги.

— Тогава ще дойда.

— Добре. — Кристин се наклони напред, и леко го целуна по страната, при което гърдите ѝ се притиснаха в него. — Чао-бао.

Той се засмя, напук на себе си.

— Чао-бао.

— Е — каза Дейв, щом пристъпи в антрето на дома си към шест и половина същата вечер. — Изглежда, че твоето гадже го уволниха.

Сузи с усилие успя да задържи безизразното изражение на лицето си. Важно бе да не издаде никаква емоция, да се пази да не разкрие, без да иска евентуално опасна информация. Важно бе да остане спокойна и съсредоточена, да не преиграе. Каквото и да отговореше, гласът ѝ трябваше да бъде стабилен, ръцете ѝ — неподвижни. Известно любопитство можеше да бъде прието, дори очаквано, но не биваше да изглежда твърде нетърпелива. Трябваше да

подходи внимателно. Една погрешна стъпка можеше да предизвика катастрофа.

— За какво говориш? — попита през бясното биене на сърцето си. Дали може да го чуе, почуди се тя. Можеше ли да види как диво се блъска в гърдите ѝ?

— Джеф Райдъл — заяви Дейв, подхвърляйки името към нея така, сякаш бе футболна топка, която тя трябваше да посрещне и да продължи играта.

Сузи се постара да изобрази объркване. Тя сви рамене, като че ли името означаваше толкова малко, че не си струваше да се повтаря.

— Оня пич в колата в неделя, който търсеше Миракъл Майл — обясни Дейв, изучавайки лицето ѝ и за най-малкия знак за досещане. — Този, който държеше картата.

— Не си спомням.

— Разбира се, че си спомняш. Онзи, хубавецът на седалката до шофьора. Големи мускули, малко мозък. Как може да не си го спомняш?

— Всъщност не бях обърнала внимание...

— Не — каза Дейв и мина покрай нея към всекидневната. — Ти просто си се опитвала да помогнеш.

Сузи го последва, умът ѝ препускаше в четири различни посоки едновременно, сякаш я бяха разсекли на четири части. Защо той говореше за Джеф и откъде знаеше името му? Да не би да я бе проследил тази сутрин? Беше ли ги видял двамата в кафенето? Беше ли ги наблюдавал, когато влязоха заедно в мотелската стая? Какво искаше да каже с това, че гаджето ѝ са го уволнили? За какво говореше? Колко знаеше?

— Искаш ли едно питие преди вечеря? — попита тя.

— Би било хубаво. — Той седна на млечнобелия диван, кръстоса крак върху крак, развърза вратовръзката си и зачака да бъде обслужен. — Водка с лед.

Сузи забърза към квадратната кухня, боядисана в слънчевожълтото и дълбоко синьо на Прованса. Пусна цяла шепа лед в стъклена чаша, извади от фризера водката и наля на съпруга си голямо питие, мъчейки се да овладее издайническото треперене на ръцете си. Стой спокойно, казваше си тя, докато репетираше как да държи чашата и да я подаде на Дейв. Повтори жеста няколко пъти, като се стараше

да държи под контрол треперещите пръсти. Не показвай страх, каза си тя, пое си няколко пъти дълбоко дъх, после се върна във всекидневната.

— Няма ли да ме попиташ откъде зная, че е бил уволнен? — каза Дейв, когато отиде при него. Той протегна ръка.

Сузи бързо му подаде чашата, без да казва нищо.

— Зная, понеже бях там.

— Не разбирам — искрено каза Сузи. За какво говореше Дейв?

— Помниш ли, дето той ни каза, че бил персонален треньор и работел във фитнес „Елит“ на „Северозападна четирийсета“ в Уинууд?

— Не помня — излъга Сузи. Дали й повярва? Винаги бе твърдял, че познава кога тя не казва истината.

— Е, както и да е — продължи Дейв и потупа възглавницата до себе си, подканвайки я да седне. — Помислих си: пичът има впечатляващи мускули. А аз не ставам по-млад. Може би трябва да почна да тренирам, да си възвърна формата. Не мога да си позволя да се занемаря.

Сузи се отпусна на меката седалка и погледна към лампата върху масичката с форма на детелина. Нацърбеният абажур свирепо й припомни как се справяше Дейв с лъжците.

— За какво си мислиш? Изглеждаш страхотно.

Обгърна я с ръка, привлече я по-близо и силно я целуна по страната.

— Е, благодаря ти, любима. Един мъж винаги оценява подкрепата на красивата си жена. — Той отпи от питието си. — Особено, ако тя забърква такива хубави питиета. Да не си вземала уроци от приятелката си?

— Какво?

— Онази барманка от „Дивата зона“. Как се казваше?

— Кристин — прошепна Сузи, усещайки как пулсът ѝ се ускорява. Той си играеше с нея като котка, която се забавлява с плячката си, преди да я убие.

— Кристин. Точно така. Чувала ли си я тази седмица?

— Не.

— Не? Как така? Мислех, че вие двете сте си станали добри приятелки.

— Всъщност, не.

— Това е добре. — Той отново отпи, облегна се назад върху възглавниците и затвори очи.

— Е, няма ли да си довършиш историята? — попита Сузи, напук на себе си.

Дейв отвори очи.

— Не остана много за казване. Обадох се във фитнес „Елит“, записах си час за частен урок и днес следобед отидох там.

— Отишъл си там?

— Това проблем ли е?

— Не, разбира се, че не. Просто съм изненадана, че си изминал всичкия път до Уинууд, когато тук наоколо има милион фитнес-салони.

— Не е чак толкова далеч. Макар че определено няма вече да стъпя там.

— Какво се случи?

Дейв сви рамене.

— Оказва се, че нашият Джеф не е чак толкова добър треньор и неговият шеф бе достатъчно умен да го разбере.

— Бил си там, когато са го уволнили?

— Стана, както винаги съм ти повтарял, любима. Лошите неща се случват на хората, които са лоши към мен.

Сузи усети как по целия ѝ гръбнак до врата премина тръпка. Тя се разтресе.

— Какво има, бебчо? — попита той. — Да не ти е студено?

— Добре съм.

— Нали не си разстроена, че той беше уволнен?

— Защо да съм разстроена?

— Добре. — Той се пресегна и я потупа по коленете. — А сега, какво има за вечеря? От всички тези упражнения май апетитът ми нарасна доста.

24.

Слънцето все още светеше, когато точно в девет без десет същата вечер, Джеф слезе от таксито. Все пак, светлината беше от онзи особен вид — ярка, но странно замряла, — която не принадлежи нито на деня, нито на нощта. Светлина назаем, помисли си Джеф, плати на шофьора и пресече пустата улица към входа на странно наименования мотел „Крайбрежен“ — странно, понеже наблизко не се виждаше никакъв бряг. Така е в Бъфало, помисли си той и погледна през рамо към отдалечаващото се такси. Тук никога нищо не бе имало смисъл. Поне за него.

Тогава, какво правеше обратно тук?

Почти не помнеше как се бе качил на самолета, да не говорим за купуването на билета. Изведнъж пред погледа му като назъбена светкавица премина един образ. Той видя изкривеното от усилие лице на Дейв, намръщената от гняв физиономия на Лари и собственото си лице, не можещо да повярва на внезапното уволнение. А после кривата усмивка на добрия доктор, докато победоносно помахваше за довиждане. По-добрият спечели, недвусмислено казваха тези потрепващи пръсти. Беше манипулиран, изигран, прелъстен и изоставен, бит в собствената си игра, помисли си Джеф не за първи път, не и за десети, и сви длани в юмруци.

Отново се видя как се втурва надолу по стълбите от салона към улицата, бягайки от иначе приятната миризма на прясно изпечен хляб, която сега заплашваше да го задуши, после хуква с всички сили, докато не се озовава, потен и останал без дъх, обратно пред близката туристическа агенция със съблазнителните, написани на ръка оферти за почивки с намаление до далечни, екзотични курорти. Видя лицето си, притиснато до стъклото, като дете пред витрина на „Мейсис“ по Коледа, после жената от другата страна го кани вътре, предлага му кафе и усмивка с прекалено много зъби. Чу се как я осведомява, че внезапно се е оказал със свободно време на разположение и с неустойимо желание за пътешествия. Незабавно пред него се

материализираха най-различни ярки брошури, сякаш по магия, а гласът на жената изкусително взе да напява за красотите на Барселона и чудесата на древна Гърция. А после друг глас, тъничък и писклив, всъщност детски глас, треперещ от напирасци сълзи — не неговият глас, със сигурност не неговият, — я прекъсна, за да каже, че майка му умира и има ли някакъв начин тя да го качи на първия възможен самолет за Бъфало? И горната устна на жената пада като завеса над всички тези зъби, и усмивката замира на лицето ѝ, а ръката ѝ се протяга към неговата и се задържа може би малко по-дълго. Разбира се, бе прошепнала тя. Всичко, с което би могла да помогне...

— Просто ме качете на този самолет — бе казал той.

Какво ли си бе мислил?

Очевидно изобщо не съм мислил, реши Джеф сега, дръпна тежката стъклена врата към входа на празното мотелско фоайе и се втурна в топлото помещение със застоял въздух толкова напористо, че задрямалият на вид рецепционист отстъпи крачка назад.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита младежът и подръпна с една ръка яката на бялата си риза, а с другата се пресегна към паникбутоната под тезгяха. Беше много висок и едва ли не обезпокоително слаб, но гласът му бе изненадващо дълбок. По кожата му личаха следи от пубертетско акне, червеникаво кестенявата коса отказваше да стои пригладена по начина, по който бе сресана, а предпочиташе да стърчи в няколко различни посоки, така че той успяваше да изглежда едновременно отегчен и стреснат.

— Трябва ми стая — чу се да казва Джеф, докато разсеяно оглеждаше акварелната картина на група лодки, заемаща голяма част от бледосинята стена зад регистратурата.

Младежът сви рамене и ръката му върху звънеца се отпусна.

— Колко време ще останете?

— Само една нощ.

— Климатикът не работи.

— Забелязах, че е малко топло.

— Мога да ви направя отбив от цената — без да го карат предложи младежът. — Шейсет долара, вместо осемдесет и пет. Как е?

— Много разумно.

Устните на младежа се извиха в колеблива усмивка, сякаш не беше сигурен, дали не му се подиграват.

— Но ако останете още една нощ, ще трябва да ви таксувам по пълната цена.

— Няма да остана.

— Откъде сте?

— Маями.

— Винаги съм искал да отида в Маями. Чувал съм, че жените там наистина си струват.

Джеф кимна, погълнат от спомена за морскосините очи на Сузи. Имаше чувството, че не я е виждал от седмици, не я е докосвал. Възможно ли бе наистина да я бе държал в ръцете си едва тази сутрин?

— Е, какво ви води насам? — попита момчето.

— Майка ми умира — простичко отговори Джеф.

Младежът отстъпи крачка назад, сякаш нейната предстояща смърт можеше да е заразна.

— Вярно? Съжалявам да чуя това.

Джеф сви рамене.

— Какво да се прави?

— Няма какво, предполагам. Е, как смятате да се погрижите?

За миг Джеф си помисли, че още говорят за майка му.

— Не разбирам...

— „Мастеркард“, „Виза“, „Америкън експрес“? — подсказа рецепционистът.

Джеф извади портмонето от задния си джоб, измъкна кредитната си карта и я подаде през тезгяха. Жестът му напомни как Кристин избутва питиетата по бара в „Дивата зона“. Погледна си часовника. Беше девет часа. Трябва да ѝ се обадя, помисли си той. Тя сигурно се чудеше къде бе той.

Или пък не.

Кристин винаги се бе отнасяла със забележителна снизходителност към постъпките му. Това бе едно от нещата, които най-много харесваше у нея. И все пак си помисли, че навярно трябваше да ѝ се обади и да ѝ каже за плановете си. Макар че, как би могъл да ѝ каже каквото и да било, след като сам не знаеше — и все още бе така, — какви са тези планове? Плановете, по самата си същност, предполагаша съзнателна мисъл в определена посока, а той цяла седмица бе действал под диктовката единствено на адреналина. Как иначе да обясни събитията от последните няколко дни?

Как иначе да обясни какво, по дяволите, правеше тук?

Винаги съм мразил този гаден град, помисли и се обърна обратно към улицата. Едва си спомняше привидно изоставения квартал, въпреки че къщата, в която бе отраснал, се намиреше на около километър. Затова ли бе насочил таксито насам, а не към някой по-удобен хотел в центъра?

— Ъгъла на „Бренч“ и „Чарлз“ — бе наредил на тъмнокожия шофьор, без дори да е сигурен, дали мотелът, който помнеше от детството си, още стои там и се изненада само наполовина, че това е така, макар името му да бе сменено. При това подозираше, че не за пръв път.

Останалата част от града си е почти същата, реши, докато се возеше от летището насам. Преглъщайки нарастващото чувство на страх, докато таксито заобикаляше центъра на града, Джеф наблюдаваше как пръснатите тук–там изоставени и порутени складове в крайградските бедни квартали отстъпваха място на редици от спретнати работнически къщи от предградията. Не се вглеждаше много, понеже бе наясно със зараждащия се, все още едва видим разпад — някой откачен улук тук, изронени предни стъпала там, пораженията, нанесени от ланския сняг, повдигащи мехури под всяка гладка, боядисана повърхност. Градът дори мирише по същия начин, отбеляза Джеф, доловил през отворения заден прозорец на таксито лекия ветрец, вдигащ пясъка и мръсотията от улиците. Джеф ги усещаше как се набиват като камъни в порите му. Разумът му подсказваше, че преувеличава, че градът от нещастната му младост не мирише по-различно от който и да е друг средно голям американски град: сложна комбинация от природа и индустрия, земя и бетон, разруха и обновление, успех и провал. Най-вече провал, помисли си сега, застанал в душното фойе с морска тематика, чийто въздух дишаше без охота.

— Един ключ ли искате или два? — попита служителят и му върна кредитната карта.

— Един ме устройва.

— Един да бъде. — Младежът вдигна пластмасовата карта за вратата над главата си като някакъв трофей. — Насам.

Джеф го последва във вратата, инстинктивно оценявайки отпуснатата фигура на момчето. Разсеяно си представи серия

упражнения, които биха добавили обем към мършавите ръце, висящи безжизнено до тялото. Както често се случва с хората, срамуващи се от ръста си, стойката на младежа бе ужасна, главата му бе хлътнала между раменете и се издаваше като глава на костенурка, сякаш той инстинктивно се пазеше от прекалено ниски врати, в които би могъл да се удари.

— Сигурен съм, че мога да намеря стаята и сам — каза Джеф, чудейки се дали бе добра идея момчето да оставя рецепцията без наблюдение.

— И без това нямам какво да правя.

Звучи съвсем като Том, помисли си Джеф, закрил очи с ръка от неестествено ярката светлина на залязващото слънце, докато вървеше след младежа покрай едноетажната сграда. За втори път този ден изпита неприятното усещане, че някой свети с фенерче право в лицето му.

— Нямате ли никакъв багаж? — попита момчето.

Нямам дори и четка за зъби, помисли си Джеф.

— Обичам да ми е леко на път.

— Така е най-добре — съгласи се служителят, сякаш знаеше от опит.

Навярно никога в живота си не е напускал Бъфало, каза си Джеф и отново се сети за Том. Първата екскурзия, която Том някога бе предприемал, беше до Афганистан.

Спряха пред една врата, боядисана в морскосиньо и украсена с месингова цифра 9 във формата на риба.

— Ето ни — оповести младежът, пхна картата в процепа и го направи още три пъти, понеже вратата отказа да се отвори. — Понякога стават своенравни — обясни той, най-накрая я отвори и светна лампата вътре. Видя се голяма спалня, покрита със сребристосиня кувертюра с щампи на морски вълни. — Рекох си, че може да ви се хареса да се мятате в леглото. Аз самият много се въртя на сън — каза той и подаде на Джеф картата. — Особено в тази жега. Искате ли да отворя прозореца? Тук е малко задушно.

— Добре е — възрази Джеф, макар в интерес на истината, да беше потискащо. Но вече нямаше търпение да остане сам. Искаше да легне, да обмисли нещата и да реши какъв да бъде следващият му ход.

— На две пресечки оттук има магазин, ако искате да си вземете четка за зъби или някакъв дезодорант — посъветва го служителят, облегал на рамката на вратата, пристъпяйки от крак на крак, — а зад ъгъла има „Мақдоналдс“, ако огладнеете.

— Може би по-късно — каза Джеф и усети как коремът му се сви при мисълта за храна.

— Казвам се Рик. Ако имате нужда от нещо...

— Нямам. Благодаря.

Джеф пристъпи в стаята, затвори вратата с петата на десния си крак и видя как озадаченото лице на Рик бързо изчезва от поглед. Дали не очакваше бакшиш, зачуди се Джеф. А може да се е надявал да го покани вътре. Може би затова бе толкова услужлив, лично го съпроводи до стаята, беше му направил отстъпка, каквато Джеф не бе поискал и огромно легло, от каквото не се нуждаеше.

Или може би хлапето бе просто самотно.

Джеф приседна в края на леглото, ръцете му потънаха в сребристосините вълни на кувертюрата, умореното му лице се отразяваше в широкото огледало с форма на мидена черупка върху отсрещната страна. Правоъгълен телевизор бе поставен отдясно на ниската тоалетка, тъмният му екран отразяваше бурните зелени води на мътното море, нарисувано на картината, която бе окачена над леглото. Какво правя тук, запита се отново Джеф и се просна по гръб напърно на леглото.

Погледна си часовника. Бе почти девет и петнайсет. Няма смисъл да ходя до болницата веднага, реши той. Без съмнение часовете за свиждане бяха отминали, а и той нямаше сили да се среща с майка си сега. Дори в нейното състояние, не би могъл да се мери с нея. Дори не бе сигурен в коя болница се намира, стреснато се сети. Беше предположил, че е в „Мърси“, разположена на десет пресечки оттук, но можеше и да е някъде другаде. Трябваше да се обади на Ели и да разбере. Но не сега. Беше твърде изтощен. Щеше да се обади на сестра си рано сутринта, реши и извади телефона си от джоба. Провери си съобщенията и се разсмя като чу възмутения глас на Том да пита къде, по дяволите, беше. Проклет да съм, ако зная, помисли си Джеф и пусна телефона до себе си.

Затвори очи и почувства застоялия въздух да притиска тялото му като тежко одеяло. Вентилаторът на разваления климатик безполезно

бръмчеше в отсрещния край на стаята.

Секунди по-късно заспа.

Сънува, че върви по дървения кей на оживено яхтено пристанище, най-различни скъпи яхти се полюшваха на повърхността на океана, жени по миниатюрни бикини се смееха и надигаха високи чаши с шампанско, а съпрузите им дърпаха тежки котви през бордовете и корабите им отплаваха по вятъра. Над главата му шумно бръмчеше военен хеликоптер и затова той отначало не я чу като го извика по име. Но внезапно тя се появи, застанала в сянката на висока мачта: майка му, млада и прекрасна, въпреки че дори от петнайсет метра разстояние той долавяше намек за упрек в очите ѝ, сякаш вече беше направил нещо, с което я бе разочаровал.

— Джеф — викна развълнувано и му помахаша тя. — Побързай. Ела тук.

И тогава той се затича към нея, само че колкото и да се приближаваше, винаги оставаше по още една лодка за преодоляване, още едно платно за заобикаляне, а после още, и още. И изведнъж хеликоптерът, който кръжеше отгоре, взе да се снижава към нея, а майка му заподскача към него, вдигна полата си над коленете и се приготви да се качи. „Мамо“ — викна той, но тя отказа да се обърне. В този момент се появи някакъв маршируващ оркестър от пъпчиви тийнейджъри. Докато месинговите им тръби и духови инструменти оглушително гърмяха нестройна версия на химна, майка му зае мястото си до пилота, смеейки се гръмогласно, и хеликоптерът се вдигна в небето.

— Мамо, чакай!

Майка му погледна укоризнено надолу към него.

— Същият си като баща си — каза тя.

И изведнъж хеликоптерът почна да се върти във все по-смаляваща се спирала, и смехът на майка му премина в панически писъци. Националният химн стана по-гръмък и се издигна към небето, а хеликоптерът се стрелна настрани, напълно вън от контрол. Джеф безпомощно наблюдаваше как се разбива в един летящ облак и се сгромолясва в морето.

Той ахна и се изправи. По челото му бяха избили капки пот. До него химнът не спираше настоятелния си призив.

— Господи — измърмори той и думата бе колкото молитва, толкова и призив. Заопипва с ръка из вълните на кувертюрата за телефона си. Какво беше всичко това, по дяволите, зачуди се и вдигайки телефона, си помисли, че сънят му е лош знак.

— Ало — изрече измъчено и останките от съня се изпариха при звука на гласа му.

— Джеф?

Още ли сънуваше?

— Джеф? — попита отново гласът.

— Сузи? — Тръсна глава в опит да я проясни.

— Добре ли си? Дейв ми разказа какво се е случило в салона. Цяла нощ исках да ти се обадя. Чувствам се ужасно.

— Недей. Добре съм.

— Не ми звучиш добре.

— Сигурно съм задрямал. Колко е часът?

— Към десет. Не мога да говоря дълго. Дейв току-що заспа. Сигурен ли си, че си добре?

— Сигурен съм.

— Може би, ако говоря с шефа ти, ако му обясня какво се е случило...

— Не. Всичко е наред.

— Не е наред. Ти си изгубил работата си.

— Няма значение.

— Разбира се, че има. По дяволите. Всичко е по моя вина.

— Нищо от това не е по твоя вина — увери я Джеф.

— О, Боже. Толкова съжалявам. Сигурно ме мразиш.

— Да те мразя? — невярващо повтори Джеф. И, преди да успее да се възпре, преди даже да осъзнае думите, каза:

— Аз те обичам.

Тишина.

— Сузи?

— Аз също те обичам — каза тя.

Пак тишина, с един удар на сърцето по-дълга.

— И какво правим сега? — попита го тя.

— Ти трябва да го напуснеш.

Сузи си пое дълбоко дъх, издиша го бавно, почти с усилие на волята.

— Зная.

— Още сега — нареди Джеф. — Докато той спи. Чуваш ли ме, Сузи? Просто се качи в колата си и иди право в „Дивата зона“. Аз ще се обадя на Кристин, ще ѝ кажа какво става и ще я накарам да се погрижи за теб, докато се върна...

— Какво искаш да кажеш? Къде си?

Той едва не се изсмя.

— Аз съм в Бъфало — отговори, вече сигурен, че сънува. — Не зная как стана така. В един миг стоях пред онази туристическа агенция, а в следващия вече пътувах с такси за аерогарата.

Дори и да бе изненадана, Сузи не го показа.

— Радвам се.

— Радваш се?

— Постъпил си правилно. Сигурна съм, че е означавало много за майка ти.

— Не съм я видял още — призна Джеф. — Мислех да ида утре сутринта.

Той почувства как тя кимва, приемайки тази последна информация.

— Може би ще е по-добре, ако и аз почакам до сутринта — каза тя.

— Какво? Не. Чуй ме, Сузи. Трябва да се махнеш сега. Аз ще се върна утре следобед.

Внезапно силно вдишване, последвано от:

— Съжалявам — заяви рязко Сузи. — Тук няма никой с това име.

— Какво?

— Не, боя се, че сте сбъркали номера.

А после друг глас, мъжки, така ясен и заплашителен, както ако седеше току до Джеф.

— С кого говориш, Сузи? — попита мъжът точно, преди връзката да прекъсне.

— Сузи? — Джеф скочи на крака. — Сузи? Там ли си? Чуваш ли ме? Мамка му — викна безпомощно той и закрачи напред-назад пред леглото. — Не я докосвай, копеле нещастно. Да не си я докоснал. Кълна се, пипнеш ли я, ще те убия. — Той потъна отново в леглото, заровил глава в отворените си длани. — Ще те убия — повтаряше отново и отново. — Кълна се, ще те убия.

25.

Реши да се обади в полицията.

— „АТТ“ 411 национален телефон — чу се записаното съобщение, след като Джеф набра номера няколко минути по-късно. — За кой град и щат?

— „Корал Гейбълс“, Флорида.

— За коя служба?

— Полицията.

— Съжалявам — каза записът, съумял някак си да звучи съчувствено. — Не разбрах. За коя служба?

— Няма значение — промърмори Джеф и гневно затвори телефона.

Дори и да беше се свързал с властите, какво точно се канеше да им каже? „Здравейте, полицай. Мисля, че не е лошо да пратите кола на «Талахаси Драйв» 121 веднага. Боя се, че съпругът на гаджето ми й избива чивиите от бой“? — Да, това щеше да прозвучи страхотно.

От друга страна, не се налагаше да навлиза в подробности. Не беше нужно да казва името си на полицията, нито причините за своите подозрения. Би могъл просто да е загрижен гражданин, който се обажда да докладва за домашни разправии. Само че какво, ако нямаше такива? Ако Дейв този път бе повярвал на измислицата на жена си за сгрешен номер, без да разпитва и да вдига шум? Ако алармираше полицията и изпратеше патрулна кола да разузнае, Джеф само щеше да потвърди подозренията на Дейв и да подпише присъдата на Сузи.

Във всеки случай, съмняваше се, че полицията би реагирала бързо, само въз основа на сведенията, дадени от някой си анонимен. Щяха да питат за подробности. Хич друго да не е, щяха да искат да узнаят кой се обажда и когато Джеф откажеше да съобщи, когато откажеше каквито и да било обяснения, те едва ли щяха да продължат с тази работа. Едва ли хукваха по всяко мъгляво, недоказано оплакване, което получаваха.

Значи полицията отпаднаше.

Но той все пак не можеше да си седи просто така и да не прави нищо.

— Кристин — реши и набра номера ѝ. Телефонът извън три пъти, после се включи гласовата поща.

— Аз съм Кристин — изкусително измърка тя. — Кажете ми какво искате и ще видя какво мога да направя.

— По дяволите — викна Джеф и затвори, без да остави съобщение. Какъв смисъл имаше? Погледна си часовника. Естествено, че няма да си вдига телефона. Беше десет часа. Би трябвало да е на работа. — Какъв, по дяволите, им е номерът? — запита се на глас, ровейки в паметта си за цифрите, които иначе знаеше наизуст и накрая се наложи отново да се обади на услуги, понеже така и не се сети.

— Саут Бийч, Маями, Флорида — каза на познатия записан глас. — „Дивата зона“.

— Съжалявам. Не разбрах — отговори гласът, както и очакваше. — За коя служба?

— Мамка му.

— Съжалявам. Бихте ли повторили?

— Не, да ти го начукам, не бих — изкрещя Джеф.

Внезапно записът бе заменен от истински човешки глас.

— Какво беше това име пак? — попита жената.

— „Дивата зона“ — повтори Джеф. Той сви пръсти в усилието да прогони нежеланото видение как юмруците на Дейв достигат до челюстта на Сузи. — Можете ли да побързате, моля? Наистина е много важно.

— Това фирма ли е?

— Бар в Саут Бийч.

Да, вярно. Много важно, почти долови мислите на жената.

— Ето го — каза тя след още няколко секунди.

Внезапно записът прозвуча отново с търсения номер и предложението да свърже Джеф веднага срещу малка допълнителна такса. След още две-три секунди Джеф чу как телефонът звънна един, два, три пъти, четири...

— „Дивата зона“ — провикна се някакъв мъж през какофонията от силни гласове и още по-силна музика.

— Дай ми Кристин — каза Джеф. На заден план Елвис се дереше с „Подозрителни умове“.

— Точно сега е заета. Мога ли да ѝ предам нещо?

— Налага се да говоря с нея. Спешно е.

— Колко спешно?

— Просто ѝ дай проклетия телефон.

И после нищо. Ако не беше Елвис, който виеше „Не можем да продължаваме заедно“, Джеф щеше да си помисли, че връзката е прекъснала. Защо Кристин се бавеше толкова?

— Ало? — обади се тя в следващия миг.

— Кристин...

— Джеф?

— Имам нужда да направя нещо за мен.

— Добре ли си? Да не е станала катастрофа?

— Аз съм добре.

— Джо каза, че било спешно.

— Така е.

— Не разбирам. Къде си?

— В Бъфало.

— Какво?

— Дълга история.

— Майка ти да не е починала?

— Не. Чувала ли си се със Сузи?

— Какво?

— Сузи Биглоу. Чувала ли си се с нея?

— От къде на къде ще се чувам с нея?

— Защото ѝ казах, че ще я вземеш в апартамента, ще я скриеш от съпруга ѝ...

— Не разбирам.

— Това, спешното, вече не свършва ли? — Джеф чу някакъв мъж да се провиква. — Имаш бар, пълен с жадни клиенти.

— Кога си говорил със Сузи? — прошепна Кристин в слушалката. — Мисля, че току-що каза, че си в Бъфало.

— Там съм. Виж, сложно е. Ще ти обясня всичко веднага щом се върна. Междувременно обаче, ако Сузи се появи в бара, просто накарай Уил да я заведе в апартамента и не казвай на никого къде е. Става ли?

Секунда мълчание, после:

— Искаш ли да дойда там?

— Не. Всичко е наред. Връщам се утре.

— Сигурен ли си, че си добре?

— Добре съм.

— Добре. До утре — каза Кристин и затвори.

— Мамка му — изруга Джеф и пусна телефона на леглото. Все още чуваше объркването в гласа на Кристин, но знаеше, че няма да трае дълго. Тя беше умно момиче. След няколко минути щеше да се сети за връзката му със Сузи. Дали ще се разстрои или ще го приеме спокойно, както повечето неща в живота, които не можеше да контролира?

— Мамка му — повтори, мъчейки се да разбере какво става с него.

Възможно ли бе наистина да се е влюбил? И това ли беше любовта — всеобземащо чувство на безпомощност? Джеф крачи напред-назад още няколко минути, после пъкна отново телефона си в джоба и се насочи към вратата.

Десет минути по-късно той стоеше на малка опашка в денонощния магазин зад ъгъла и чакаше да плати за комплект самобръсначки за еднократна употреба, четка и паста за зъби, и плик с три чифта бели гащи — единственият цвят, с който разполагаха. Пристъпваше от крак на крак, мъчейки се да запази равновесие, докато умът му препускаше, преповтаряйки събитията от деня отново и отново, като някой диджей, който върти плочата с пръст в претъпкан нощен клуб в Маями. Сузи по телефона рано тази сутрин; Сузи насреща му в закусвалнята; Сузи в обятията му в мотела; Сузи по телефона само преди малко; Сузи в главата му, в ума му, в сърцето му.

Наистина ли й беше казал, че я обича?

Вярваше ли го?

„Аз те обичам“ — чу се да й казва.

— Колко казахте, че струва това? — възрастна бяла жена питаше възмутено младия чернокож мъж на касата. — Мисля, че грешите. Не може да е така. Проверете отново.

— Пет долара и тринайсет цента — повтори касиерът и превъртя очи към останалите чакащи.

„И аз те обичам“ — прошепна Сузи в ухото на Джеф.

— Мислех, че дезодорантът е на промоция.

— Така е. Два долара и осемдесет и девет цента. Това е промоционалната цена.

— Съжалявам. Не може да е вярно.

Съжалявам. Тук няма никой с това име.

— Обикновено струва три и двайсет и девет. Два и осемдесет и девет на промоция.

— И какво му е толкова промоционалното на това?

— Не зная. Не го ползвам.

— Проверете отново. Сигурна съм, че грешите — настояваше жената.

Боя се, че сте сбъркали номера.

Младежът измъкна една цветна листовка изпод тезгяха и я отвори на втора страница.

— Не греша. Вижте. Ето тук. — Той посочи нужната картинка.

— Специална цена: два и осемдесет и девет. А сега, искате ли го или не?

— Какъв избор имам? — измърмори жената и поклати глава, докато бавно проверяваше рестото, после грабна найлоновата торбичка с няколкото си покупки от ръцете на младежа.

И какво правим сега?

Ти трябва да го напуснеш.

— Пакет „Марлборо“ — каза следващият купувач, преди още жената да е освободила мястото на опашката. Тя му отправи смразяващ поглед и се изнесе от магазина. — Пакет „Марлборо“ — повтори мъжът и подаде десетдоларова банкнота през тезгяха.

Може би ще е по-добре, ако и аз почакам до сутринта.

Чуй ме, Сузи. Трябва да се махнеш сега.

— Мога ли да ви помогна?

С кого говориш, Сузи?

— Мога ли да ви помогна? Извинете, господине. Мога ли да ви помогна с нещо? — питаше касиерът.

— Извинете — каза Джеф и рязко се завърна в настоящето, осъзнавайки, че му е дошъл редът.

— Двайсет и три долара и осемнайсет цента — обяви младежът, след като маркира всички покупки, и раменете му се стегнаха, сякаш очакваше нови разправии.

Джеф му подаде трийсет долара, почака да сложат нещата му в пликче и да му върнат рестото.

— Благодаря.

— Приятна вечер.

Джеф излезе навън и се огледа нагоре-надолу по улицата. Човекът с „Марлборо“-то бе спрял на ъгъла под една улична лампа да си запали.

В далечината старицата със спорния дезодорант напредваше със скоростта на охлюв, найлоновата торбичка в ръката ѝ се удряше в хълбока ѝ, докато вървеше, раменете ѝ бяха приведени напред, сякаш пореше силен вятър. Мина му през ума да я настигне и да ѝ предложи помощта си, но тя навярно щеше да си помисли, че иска да я ограби и щеше да се разпищи.

Внезапно пред очите му изскочи стар спомен: той и Том се връщаха от купон една нощ, и двамата бяха пили прекалено много, а една жена на средна възраст, която си вървеше насреща, притисна чантичката си до гърдите и мина на другия тротоар, за да ги избегне.

— Мисли си, че сме умрели за парите ѝ — каза Джеф и се ухили.

— Или за тялото ѝ — добави Том и се разхили още по-силно.

Ала неочаквано Том хукна по улицата, блъсна жената на земята, изскубна чантата от ръцете ѝ и какво му оставаше на Джеф, освен да побегне след него? Не вървеше никак си да спре и да помогне на кървящата жена да се изправи на крака. Тя само щеше да се разпищи и да го обвини, че е съучастник. Затова избяга от мястото, без да се обръща назад.

— Трябваше да я изнасим — почти с копнеж бе изрекъл Том по-късно. — Обзалагам се, че щеше да ѝ хареса. — Той предложи да си поделят четирийсет и двата долара, които намериха в портмонето на жената, но Джеф отказа и видя как Том хвърля чантата в най-близката кофа за боклук.

Следващите няколко дни Джеф непрекъснато преглеждаше вестниците за съобщение за кражбата, провери дори некролозите, да види дали някаква жена не бе починала, вследствие на нападение, но нямаше нищо.

Цяло чудо е, че не тикнаха задниците ни в затвора при толкова случаи, мислеше си Джеф, докато вървеше към мотела. Само че вместо да завие наляво, той внезапно зави надясно, пресече улицата и

решително продължи надолу по пътя, на първото кръстовище свърна наляво и две пресечки по-надолу пак наляво, сякаш бе привлечен от невидим магнит. Не се налагаше да гледа табелите на улиците. Можеше да намери пътя и със затворени очи.

Петнайсет минути по-късно, изморен и потънал в пот, той се озова на улица „Хюрон“ пред една сива двуетажна къща с бели щори и кръвавочервена входна врата. Къщата на баща му. Два номера по-нататък, в бялата къща с черна входна врата, живееше най-близката приятелка на мащехата му, Кати — същата, която го бе съблазнила, когато бе едва четиринайсетгодишен. „Ти си много лошо момче“ — чуваше я да гука в ухото му. — „Мащехата ти е права за теб.“ После лежаха голи в широкото ѝ легло, тя го напътстваше къде да си сложи ръцете, как да си използва езика, а той слушаше странните звуци, които тя издаваше и дрезгавия глас, с който му шепнеше „Каж ми, че ме обичаш“ и забиваше нокти в гърба му. И той се бе подчинил, повтаряше ѝ, че я обича отново и отново, може би дори си го бе мислил, прецени сега, кой знае? А после, един ден, две години след началото на тяхната авантюра, когато се върна от училище, видя голяма табела „Продава се“ в предния двор на къщата ѝ. Няколко месеца по-късно табелата бе заменена с друга — „Продадено“. Следващият месец бе дошъл камион за пренасянето и тя замина, премести се със съпруга си и двете си малки дъщери в Ан Арбър, заради новата работа на мъжа си.

Джеф не я видя никога повече.

И никога повече не каза на друга жена „Обичам те“.

До тази нощ.

Какво ти става, запита се, усещайки похотливия смях на Кати да пропъзлява по тялото му. Погледът му се отмести от прозореца на бившата ѝ спалня на втория етаж към тясната, оградена с цветя бетонна алея на бащиния му дом. Какво правеше тук? Наистина ли възнамеряваше да се изкачи по стъпалата до тясната предна площадка и да почука на червената врата? Напълно ли си бе изгубил ума? Какво му ставаше? Виж ти, виж ти. Блудният син се завръща — представяше си как ще каже баща му, но продължи да мести упорито краката си напред. По дяволите, помисли си той. Беше му струвало много пари да

дойде до Бъфало, пари, които сега трудно можеше да си позволи да похарчи, като вече нямаше работа. Беше предприел пътуването, за да угоди на сестра си, бе дошъл да види майката, която го бе зарязала като малък. Защо да не посети и бащата, който го бе напуснал емоционално горе–долу по същото време?

Две на цената на едно; да убиеш два заека с един куршум, печално си помисли Джеф и погледна към прозореца на всекидневната. Представи си баща си и мащехата си вътре, баща му заровен в някоя книга, мащехата му — заета с шиенето си. Как ли ще реагират като ме видят, зачуди се, после вдигна ръка и почука на вратата. Звукът отекна надолу по тихата уличка, оградена с дървета, възкресявайки годините на безразличие и пренебрегване. Джеф почувства тези години като отронени листа, кръжащи около главата му.

Никой не отговори на почукването, въпреки че на Джеф му се стори, че чува някой вътре да се движи. Просто се обърни и се върни в мотела, каза си той, но отново вдигна ръка и почука още по-настойтелно, юмрукът му многократно се стовари върху тежката дървена врата.

Някакви стъпки се приближиха неохотно.

— Какво има? — изръмжа отвътре женски глас. — Да не би да си забравил ключовете у приятелката си?

Вратата се отвори. Мащехата му стоеше от другата страна. По лицето ѝ последователно се изобразиха гняв, изненада, удивление и накрая нескрит ужас.

— О, Боже мой — възкликна тя и се стовари върху вратата, сякаш Джеф бе забил юмрук в корема ѝ. — Синът ми... — проплака тя.

Джеф се канеше да се пресегне, да я поеме утешително в обятията си, да я притисне до гърдите си, да ѝ каже, че всичко е простено, че още имат време да оправят нещата помежду си.

— О, Господи. Какво се е случило? — настоятелно попита мащехата му. — Да не е станала катастрофа? Той добре ли е?

Бяха му нужни няколко секунди да осъзнае, че синът, който тя имаше предвид, не бе той, а Уил. Разбира се, каза си и отдръпна ръце, а тялото му се стегна като вледенено.

— Нищо му няма на Уил — с безизразен глас ѝ съобщи той. — Добре е, всъщност, си прекарва по-добре от когато и да било.

Мащехата му се изправи в целия си ръст, студените ѝ сини очи се присвиха. Тя бе почти сто седемдесет и четири сантиметра висока, дори и с опърпаните розови пантофи на краката си. Импозантна фигура, независимо колко небрежно е облечена, призна Джеф и забеляза, че гарвановата ѝ коса бе прошарена на слепоочията, придавайки ѝ вид на скункс, а тясното лице и почти липсващата горна устна само допринасяха за това. Джеф съзнаваше, че преценката му не бе особено добронамерена, като се имаше предвид, че на младини тя минаваше за хубавица, но пък какво, по дяволите? Неговият миг на великодушие бе отминал.

— Не разбирам. Защо си тук? — попита тя и пристегна бледозеления си хавлиен пеньоар.

— Майка ми умира — простичко каза Джеф. — Ели казва, че ѝ оставали само още няколко дни.

— Съжалявам да чуя това — каза мащехата му и успя да прозвучи искрено. — Искаш ли да влезеш? Боя се, че баща ти го няма...

Устните на Джеф се извиха в усмивка като се сети първите ѝ думи, преди да отвори вратата: Какво има? Да не би да си забравил ключовете у приятелката си?

— Радвам се да видя, че някои неща никога не се променят.

— Абсолютно приличаш на него, нали знаеш? Това е наистина удивително.

— Така съм чувал — наежи се Джеф и се извърна. — Чувала ли си се с Кати? — попита неочаквано и отново обърна очи към къщата по-долу.

— Кати ли? Имаш предвид Кати Чапин? Защо, за Бога, ще питаш за нея?

— Просто ми е любопитно.

— Изгубихме връзка преди години. Защо? — попита отново.

— Без причина.

Няколко секунди се взираха един в друг мълчаливо.

— Защо не влезеш? — предложи отново тя. — Мога да направя кафе. Кой знае — баща ти може да ни изненада и да се прибере по-рано.

— Няма голям шанс. — Джеф заслиза по стълбите, чудейки се необичайната топлина на мащехата му от искрена загриженост ли бе

продиктувана или просто ѝ бе омръзнало да е сама.

— Кажи на Уил да се обажда на майка си от време на време —
подвикна след него тя.

— Ще му кажа — съгласи се Джеф, без да се обръща.

26.

Какъв странен ден се оказа, мислеше си Кристин, докато събличаше и последните си дрехи и отмяташе завивките на леглото. Бе започнал с едно телефонно обаждане и бе завършил с друго, а разстоянието между тях бе изпълнено с обезпокоителни лъжи. Джеф наистина ли беше в Бъфало, както твърдеше или това бе още една неистина? Той така непреклонно бе отказвал да се върне у дома и да види майка си.

Какво се бе случило, че да си промени решението?

Кристин пропълзя между хладните бели чаршафи и бързешком се прекатури от дясната на лявата си страна, припомняйки си последния им разговор. „Ще ти обясня всичко веднага, щом се върна“ — бе обещал той.

Какво точно да обясни?

И това загадъчно съобщение във връзка със Сузи. Ако Сузи се появи в бара, просто накарай Уил да я заведе в апартамента и не казвай на никого къде е. За какво беше всичко това? Да не би Сузи отново да се бе свързала с него? Случило ли се бе нещо, което да накара Джеф да се страхува за непосредствената ѝ безопасност? Каквото и да беше, Сузи не дойде в бара, заключи Кристин, излегна се по гръб и впери поглед в тавана. Нито се бе обадила. Така че, какво ставаше наистина? И трябва ли тя самата да се обади на Сузи и да поиска да ѝ каже какво точно се случва? Не ѝ харесваше да я държат на тъмно. Не обичаше да не знае как стоят нещата.

Едно знаеше със сигурност: Джеф беше спечелил своя бас. Той и Сузи бяха вече любовници, в това бе убедена. Знаеше, че работата е свършена от мига, в който бе позвънила на звезда-69 и бе осведомена, че именно Сузи се бе обадила в апартамента им в шест и половина вчера сутринта.

Знаеше и още нещо: Джеф може и да беше спечелил баса, но бе изгубил сърцето си.

По-скоро ума си, поправи се със смях Кристин и си помисли, че не е в нейния стил да е толкова мелодраматична. Обърна се отново на дясната си страна и повдигна колене към гърдите си, но не можа да се намести удобно.

И така, какво чувстваше действително във връзка с това последно развитие? Дали беше разстроена или наранена? Боеше ли се да не бъде изоставена? Тя въздъхна продължително и дълбоко. Истината бе, че от мига, в който с Джеф си бяха казали здрасти, тя знаеше, че е само въпрос на време той да каже сбогом. Още докато се нанасяше при него, бе усетила, че той мислено се изнася, но нея това я устройваше. Разбираше инстинкта му за самосъхранение, който го караше да я държи — както и всички други жени, — на една емоционална ръка разстояние, инстинктивно разбираше, че колкото и да бе добра към него, колкото и свобода да му предоставяше, той в крайна сметка щеше да се отегчи и да потърси нови предизвикателства и рано или късно щеше да намери някоя, с която да я замени. Особено, ако тази някоя си изиграеше правилно картите, ако бъдеше леко мистериозна, ако го принудеше доста да се постарее, за да привлече вниманието ѝ и същевременно да гали мъжкото му его, като го кара да се чувства нужен.

Кристин никога не бе особено мистериозна или предизвикателна. И със сигурност не бе добра в това да кара мъжете да се чувстват нужни.

Удивителна е силата на дамата в беда, помисли си тя сега, интуитивно съзнавайки, че тъкмо мъжете с най-опетнена репутация ставаха най-добри рицари в блестящи доспехи. Но колкото и да бе умна, никога не бе допускала, че е възможно Джеф действително да се влюби.

Нито пък, че чувствата му ще бъдат споделени.

Това не го бе взела предвид.

Възможно ли е, питаше се Кристин с широко отворени очи, проникващи в тъмнината.

И къде точно щеше да я отведе това?

Тя чу стъпки в коридора, после проскърцването на вратата на банята, когато Уил я отвори и затвори след себе си. Няколко секунди по-късно се чу водата в тоалетната и течащата чешма. Представи си Уил, косата му, падаща върху притворените очи на умореното,

озадачено лице, докато си мие ръцете и зъбите. Когато му бе казала за обаждането на Джеф — фактът, че бе отишъл в Бъфало, инструкциите относно Сузи, — той просто бе повдигнал рамене и си бе поръчал още една бира. Не бе казал нищо, макар тя да забеляза, че очите му останаха залепени за входната врата на бара цялата нощ, сякаш чакаше Сузи да влезе. Почуди се, как ли наистина се чувства във връзка с брат си и Сузи. Кристин подозираше, че и той бе също толкова объркан от случващото се, колкото беше и тя.

Каквото и да ставаше в душата му обаче, той не сподели никое от тези чувства с нея. В колата на връщане от бара се бе престорил на заспал и веднага, щом влязоха в апартамента се бе проснал с дрехите на дивана. Когато го попита, дали би желал малко горещ шоколад или парче ябълков пай, който бе купила същия следобед, Уил дори не си даде труда да изръмжи нещо в отговор, макар по скованата извивка на раменете му тя да разбираше, че не спи.

Съмняваше се, че някой от двамата ще може да мигне тази нощ.

След няколко секунди Кристин чу вратата на банята да се отваря и зачака да чуе отдалечаващи се стъпки. Но не стана така. Тя се надигна в леглото.

— Уил? — провикна се през затворената врата на спалнята.

Нищо.

— Уил — извика отново, после уви чаршафа около себе си, понеже вратата почна бавно да се отваря.

— Събудих ли те? — попита той от прага.

— Не.

— Труден сън ли?

— Трудно ми е да заспя — поясни тя.

— Аз също.

— Искаш ли малко горещ шоколад? — попита го, както по-рано.

— Не.

— Добре ли си?

— Да. А ти?

— Да. Просто не мога да заспя. Прекалено много мисли.

— Какви мисли?

— Не зная. Всичките са доста мъгляви — излъга тя.

— Може би просто не си свикнала да спиш сама — каза Уил.

— Може би.

Миг мълчание, после:

— Мога ли да вляза за минута?

— Разбира се. Дай ми само една секунда да си облека нещо. —

Кристин се пресегна за розовата копринена роба, метната в края на леглото и набързо я омота около себе си. — Добре. Вече можеш да влезеш.

Уил бутна вратата и направи няколко несигурни крачки навътре в спалнята.

— Тук е мразовито — отбеляза той и се обгърна с ръце.

— Джеф обича да е доста студено, когато спи. — Кристин забеляза, че Уил още е със синята си риза и панталоните в цвят каки, с които бе по-рано, само краката му бяха боси.

— Ами ти как обичаш? — попита той.

— Предполагам, че съм свикнала.

Той предпазливо пристъпи в стаята, очите му още не можеха да се нагодят към тъмнината.

— Опа. Току-що стъпих на нещо. — Наведе се и вдигна няколко захвърлени дрехи. Черният сутиен на Кристин се провеси от дясната му ръка. — Извинявай. Стори ми се, че съм го убил.

Кристин се засмя.

— Няма нищо. Така и така не ми трябва. Едно от предимствата да имаш изкуствени гърди. — Тя потупа леглото до себе си. — Ела, седни.

— Да светна ли?

— Ако искаш.

— Всъщност, не искам.

— Добре. Измила съм си лицето. Определено не представлява хубава гледка.

— Ти си луда. Вече ти казах, че си по-хубава без грим. — Уил приседна на ръба на леглото.

Кристин усети как то хлътна, за да го приеме. Видя очите му да търсят нейните в мрака.

— Благодаря. Много си мил.

— Истина е. Не съм мил.

— Мисля, че си.

— Може би, в сравнение с Джеф...

Помълчаха няколко секунди.

— Искаш ли да говорим за това? — попита Кристин.
— За кое?
— За това, което става с Джеф и Сузи.
— Какво става с Джеф и Сузи? — повтори Уил, превръщайки изречението, във въпрос.
— Не съм сигурна.
— Напротив.
— Добре, така е — съгласи се Кристин.
— Мислиш, че спят заедно — заяви Уил.
— Да.
— Днес следобед не беше сигурна.
— Сега съм сигурна — каза му тя.
— Защо? Кое се промени?
— Джеф.
— Не разбирам. Той ли ти каза, че спят заедно?
— Не.
— Тогава как...
— Просто зная.
— Женска интуиция?
— Познах по гласа му — каза след кратка пауза Кристин.
— Гласа му? — повтори Уил.
— По телефона. Начинът, по който произнесе името на Сузи. Беше просто... различен.
— Различен?
— Те спят заедно, Уил — увери го Кристин.
Той се приведе напред, постави лактите на коленете си, а брадичката в дланите си.
— Да — съгласи се накрая.
— Помъчи се да не го приемаш лично — посъветва го тя след още една минутна пауза. — Аз не го приемам така.
Уил размърда глава към нея.
— Как може да не го приемаш лично? Твоето гадже спи с друга жена.
— Наистина не е кой знае какво.
— Аз наистина не ти вярвам.
Този път бе ред на Кристин да повдигне рамене.
— Добре. Не ми вярвай.

— Мисля, че той е луд — добави Уил. — Да мами жена като теб.

— Той е Джеф — каза Кристин. Той е мъж, помисли си тя.

— Аз никога не бих направил подобно нещо.

— Не?

— Не и ако имах някого, като теб.

— Ти не ме познаваш много добре, Уил.

— Мисля, че те познавам.

— И какво знаеш?

— Зная какво виждам.

— И какво точно виждаш, като ме погледнеш? — попита Кристин, внезапно изпитала нужда да разбере. — Зад изкуствените цици, боядисаната руса коса и изкуствените мигли? Кажи ми, какво виждаш? — Усети как погледът на Уил премина по лицето и.

— Виждам една жена с красива душа — отговори Уил.

— Ти виждаш душата ми? — Кристин опита да се засмее, но смехът заседна в гърлото ѝ, а очите ѝ натежаха от сълзи.

— Аз те разстроих. — Уил протегна пръсти към лицето ѝ, но спря, когато я доближи. — Извинявай.

Кристин закри устата си с ръка.

— Мисля, че това е най-милото нещо, което някой някога ми е казал.

— Мило — повтори Уил и отпусна ръката си в скута. — Отново тази дума.

— Няма нищо лошо да си мил, Уил.

— Само дето не съм.

— И аз нямам красива душа.

— Мисля, че имаш.

— В такъв случай, както вече казах, не ме познаваш много добре.

— Познавам всичко, което ми е нужно — настоя Уил.

— Не — възрази Кристин, взе дясната му ръка в своята и я повдигна към гърдите си. — Аз съм една жива кукла Барби, Уил. Изкуствена от горе до долу.

— Не — каза той. Пръстите му трепереха.

— Те са фалшиви, Уил. Аз съм фалшива.

— Усещам как бие сърцето ти. Не ми казвай, че и то не е истинско.

Тя поклати глава.

— То не е важно.

— Не го вярваш.

Кристин разхлаби колана на робата си, взе ръката на Уил и я прокара по голите си гърди.

— Искаш ли да знаеш какво чувствам, когато ме докосваш тук? — попита тя и премести пръстите му от едното зърно на другото. — Нищо — отговори си сама, преди той да е имал възможност. — Не чувствам нищо. И знаеш ли защо? Защото всички нервни влакна бяха повредени при операцията. Така гърдите ми изглеждат страховтно — по дяволите, фантастично, — но самата аз не усещам почти нищо. Не ме разбирай погрешно — добави бързо. — Не се оплаквам. Мен ме устройва. Намирам го за повече от справедлива сделка. Отдавна се научих, че чувствата са малко надценявани.

— Не чувстваш нищо, когато те докосвам? — попита Уил. Сега ръката му сама се движеше и нежно почна да масажира първо едната, после другата гърда.

— Всъщност, не — каза Кристин, опитвайки се да пренебрегне леката възбуда между краката си.

— Ами тук? — Уил се наведе и целуна врата ѝ.

От устните на Кристин се изтръгна стон, когато езикът му погали ухото ѝ.

— Или тук? — Устните му нежно докоснаха нейните.

— Напомня ми, че трябва да си направя и устните — дрезгаво изрече тя.

— Да не си посмяла да направиш нещо на тези устни. Те са красиви. Ти си красива.

— Не съм — настоя тя.

— Каж ми, че и сега не усещаш нищо — каза той, смъкна робата от раменете ѝ и постави устни на мястото на ръцете си върху гърдите ѝ.

— Не усещам нищо — прошепна тя неубедително и за самата себе си, когато изви гръб така, че да се нагоди към устните му.

— Ами сега? — Пръстите му прокараха линия от пъпа до слабините ѝ и изчезнаха между краката ѝ.

Кристин изпъшка с някаква смесица от удоволствие и признание. Въпреки всичките си усилия, тя се хвана, че сравнява внимателните докосвания на Уил с по-уверените действия на брат му. И не след

дълго, взе да я човърка един нежелан образ. В представите си видя Джеф със Сузи, почувства сръчните му ръце върху насинената ѝ кожа, опитния му език, изследващ гънките на най-нежните ѝ места, дори когато езикът на Уил галеше нейните собствени. Не, помисли си, тръскайки глава насам-натам в опит да освободи ума си от тези образи. Мисълта прие форма, придоби звук и стана дума.

— Не — каза, когато усети Уил да смъква ципа си. — Не — изрече по-силно и го избута настрана. — Не — проплака отново, уви се с робата си и захлипа в дланите си. — Не мога — каза. — Съжалявам. Просто не мога.

— Няма нищо — чу Уил да казва. Гласът му беше тих и пресекован като нейния. — Аз съм този, който трябва да ти се извини.

— Не. Аз съм тази...

— Ти не си направила нищо.

— Опитвах се да те съблазня — призна тя.

— А защо си мислиш, че влязох тук? — попита той.

Двамата се засмяха, но смехът им бе по-скоро от споделеното признание, отколкото от радост.

— Просто не спирах да си ги представям заедно — каза тя, отметна косата си от лицето и зарови дългите си нокти в главата, сякаш се опитваше физически да изтръгне образите.

— Брат ми е идиот — заяви Уил и се изправи на крака.

— Съгласна.

— Предполагам, че имаме поне това общо между мен и него.

— Ти не си идиот, Уил.

— Но не съм и брат ми — тъжно констатира той.

Ти си по-добър от него, канеше се да каже Кристин. Но преди да си формулира думите, Уил бе вече излязъл.

Той влезе в кухнята и си направи чаша инстантно кафе. Защо не, по дяволите? Така или иначе нямаше да може да спи тази нощ. Вдиша ароматната пара, обгърнал с пръсти евтината керамична чаша, с изрисувано фламинго. Дръжката ѝ представляваше извития крак на тронавата и все пак красива птица. „Добре дошли в Маями“ бе изписано с дебели черни букви върху дъното.

Добре дошли в „Дивата зона“, помисли си Уил.

Действайте на свой риск.

Което и направих, помисли си той и поклати глава. И бе повален в пламъци.

Уил отпи от кафето, усети как то прогори върха на езика му. Дори и това не успя да унищожи вкуса на Кристин върху устните му. Отпи отново и го остави да опари цялата му уста. Така ми се пада, задето съм такъв нещастник, помисли си; задето си бе помислил, че може да бъде дубльор на брат си. На своя по-голям, по-добър брат, помисли с горчивина.

— Какво ми става? — запита се на глас.

Какво ти става? — настойчиво бе попитал баща му, когато го отстраниха временно от „Принстън“ след жалкия епизод с Ейми.

Какво ти става? — като ехо бе повторила майка му. — *За кого се мислиш, като постъпваш така — за брат си ли?*

Никакъв шанс за това, помисли си сега Уил, върна се във всекидневната, грабна дистанционното на телевизора от канапето и се отпусна на дивана. Отказът на Кристин му доказва веднъж завинаги, че той не ставаше за заместител на истинското нещо.

Избраникът, помисли подигравателно, припомняйки си ироничния прякор, който му бяха лепнали Джеф и Том като малък.

Само че, ако наистина беше избраникът, защо тогава жените винаги избираха някой друг?

Някой като Джеф.

Запрехвърля каналите, докато не намери някакъв филм с участието на Клинт Истууд, един от онези страхотни стари „спагети — уестърни“, в който Клинт, Мъжът без Име, кръстосва из безплодните земи с мексиканско наметало и смразяващ присвит поглед, не говори много, просто стреля по всичко, което се изпречи на пътя му. Уил изключи звука, за да не безпокои Кристин с пукотевиците. Нямаше смисъл да я смущава повече. Секунди по-късно видя как Клинт вдига пушката си доволно усмихнат, насочва я право към главата на врага си и беззвучно натиска спусъка.

Сети се за пистолета на Том и разсеяно се запита къде ли го бе скрила Кристин. Почуди се какво ли е да застреляш друго човешко същество. Заспа сред свистенето на прелитаци около главата му куршуми.

27.

Джеф се събуди от писъци зад прозореца.

— Тихо! — тутакси кресна някаква жена. — Джоуи, престани да удряш сестра си!

— Тя първа ме удари!

— Не съм. Той лъже.

— И двамата, престанете. Тихо. Хората спят. А сега се качвайте в колата.

Шум от отваряне на вратите на кола и затръшване. Джеф се надигна на лакът и погледна към радиочасовника до леглото. Беше едва седем часа сутринта. Той седна и избута чаршафите на пода при кувертюрата, която бе сритал по някое време през нощта. Зърна отражението си в миденото огледало над тоалетката. Изглеждам ужасно, помисли си и избърса потта от голите си гърди. Жегата на настъпващия ден вече се комбинираше със застоялия въздух от предната нощ. Ще е същинска пещ, помисли си той, стана от леглото и се упъти към банята.

Пусна душа, но остана разочарован от откритието, че налягането в най-добрия случай можеше да се нарече слабо и водата се процеждаше на мижава струя. Очевидно водната тематика на мотела не се простира до водопроводите, каза си Джеф, докато се мъчеше да произведе някаква пяна от тънкото кръгло сапунче. Застана точно под душа и пусна хладката вода да тече по лицето и ушите му. В далечината се чу звукът на химна.

Трябваша му няколко секунди да осъзнае, че това е неговият телефон. Мамка му, каза си той, грабна една тънка хавлиена кърпа, уви я около кръста си, втурна се към стаята и почна да тършува в джобовете на черните си дънки за телефона.

— Сузи? — изкрещя в аппарата, преди още да го е отворил напълно. Но обаждането вече беше прехвърлено на гласовата поща. — По дяволите — изруга той и плесна с длан по голото си бедро, укорявайки се мълком, че не беше взел телефона със себе си в банята.

„Имате едно съобщение“ — информира го автоматичният секретар след няколко секунди. — „За да чуете съобщението, натиснете едно-едно“.

Джеф набра цифрите и зачака да чуе гласа на Сузи.

„Джеф, аз съм Ели“ — каза вместо нея сестра му. — „Моля те, обади ми се колкото можеш по-скоро“.

— Мамка му. — Джеф метна телефона на леглото и прокара длан по мократа си коса. Мащехата му сигурно се бе обадила на Ели да ѝ каже за изненадващото му снощно посещение. *Искаш да кажеш, че той не ти се е обадил да ти каже, че е в града?* — вече я чуваше да казва. Протегна се за телефона, но ръката му замръзна във въздуха. Достатъчно скоро щеше да се види със сестра си, реши той. Тогава щеше да ѝ обясни всичко.

Половин час по-късно седеше в „Макдоналдс“, отпиваше от втората си чаша с кафе, дъвчеше без ентузиазъм яйчен „Макмъфин“ и за пореден път се питаше какво прави в Бъфало. Не спираше да проверява телефона си за съобщения, каквито знаеше, че няма. Избута подноса си настрана, смачка салфетката на топка, пусна я на масата и погледа как тя се разтваря като парашут и полита към пода. Наведе се, вдигна я, отново я приглади, чудейки се колко ли още време можеше да загуби, преди да отиде в болницата да види майка си. Тя умира, за Бога, каза си той. От какво толкова се страхуваше? Колко още вреди можеше да му нанесе тя?

Погледна към прозореца и видя сепаре, пълно с тийнейджърки, които похапваха пържени картопки и се кискаха. Едно от момичетата — с къдрава кестенява коса, устни като розови пъпки, зелено-бяла карирана пола, повдигната високо на бедрата ѝ, — не откъсваше поглед от него. Видя как измъкна едно картофче от червената хартиена фунийка и предизвикателно го вдигна към устата си, после бавно го провря между устните си. Ако Том беше тук, навярно щеше да се обзаложи колко време ще му трябва да пхне ръка под полата на това глупаво момиче. Майка ти знае ли какви ги вършиш, почуди се Джеф и се втренчи в момичето, докато то не се изчерви силно и засрамено се извърна. Той довърши кафето си и се изправи на крака. В крайна сметка, помисли си и едва не се засмя, всичко се свежда до майките.

Минаваше осем, когато стигна до „Мърси“. Болницата бе строена през 1911 година и всяка една от нейните почти сто години си

личеше. Вярно, едно крило от стъкло и мрамор бе добавено към горчиченожълтата тухлена постройка, откакто Джеф я бе видял за последно, но млечнобелият мрамор вече бе надраскан с графити, а стъклото бе неподдържано и цялото на петна от сажди. То изглеждаше тъй уморено, както се чувстваше и самият той. Джеф насила изкачи няколкото предни стъпала, сякаш краката му бяха гипсирани.

— Можете ли да ми кажете в коя стая е Даян Райдъл? — обърна се към служителката на регистратурата в центъра на предното фоайе.

— Стая 314 — каза жената, без да го поглежда. — Третият етаж, източното крило. Завийте надясно, след като слезете от асансьора. — Без да вдига глава тя посочи към редицата асансьори непосредствено до малко магазинче за подаръци надолу по коридора.

— Благодаря. — Джеф се почуди, дали не би трябвало да купи цветя на майка си или може би някое списание и се зарадва като видя, че магазинчето още е затворено и не се налага да взима решение. Не й беше купувал нищо, откакто беше дете, припомни си той, сещайки се за шишенцето с парфюм, което една година бе взел от бакалията за рождения й ден. От месеци бе спестявал от джобните си, за да купи симпатичното шишенце с форма на звезда, само за да види после как майка му го подушва презрително и го бута настрана. „Най-вероятно баща му е помогнал да го избере“ — беше я чул да се оплаква на една от приятелките си по телефона същата нощ. — „Мирише като някоя от курвите му“.

— Добре, не прави това — измърмори той в яката на черната си риза. Не сега, продължи мълком. Не беше изминал всичкия този път, за да отваря стари рани. Никой от двамата им не можеше нищо да направи за миналото. Беше си такава, каквото си беше, а хубавото на миналото бе това, че е свършило. Да, майка му бе правила грешки. Много. И може би й бе отнело цял живот да разбере колко е сбъркала, че е било жестоко и егоистично да го изоставя, но сега вече го бе разбрала и искрено съжаляваше за всичко сторено. *Моля те, прости ми* — чуваше я вече да казва и умиращите й очи се изпълваха със сълзи на разкаяние. — *Обичам те. Винаги съм те обичала.*

Какво ще правя, зачуди се Джеф, вървейки предпазливо по коридора, сякаш се движеше в гъста мъгла. Щеше ли да е в състояние да й отговори със същото? Щеше ли да може да хване безсилната ръка,

да погледне умоляващите очи и да я излъже, да ѝ каже — да, въпреки всичко, и аз те обичам? Можеше ли да направи това?

И дали наистина щеше да бъде лъжа?

Джеф установи, че е затаил дъх, сякаш се мъчеше да избегне неприятната смесица от болнични миризми, мирисът на антисептици, състезаващ се за надмощие с мириса на болестите. Това си мислеше, когато влезе в един от асансьорите и натисна копчето за третия етаж. Преди вратите да се бяха затворили, вътре неочаквано се втурнаха още четирима души, в това число и млад мъж, чиято табелка сочеше, че бе д-р Уанг. Изглежда почти като тийнейджър, помисли си Джеф и си спомни как като малък мечтаеше да стане лекар. Може би с малко повече подкрепа... А може би не, реши той, като се сети, че също така бе мечтал да стане и пожарникар, и акробат. Издиша въздуха от дробовете си, когато асансьорът се отвори на третия етаж, пристъпи навън, зави надясно, както го бяха инструктирали и тръгна по коридора, който го изведе пред стая 314.

Спря пред затворената врата и се огледа нагоре-надолу по празния коридор, мъчейки се да събере мислите си. Трябваше да се обадя предварително на Ели, помисли си, да се уговорим да се срещнем тук. Тогава можеха да влязат заедно. Нямаше да се наложи да се изправи сам лице в лице с майка си.

— Не ставай глупав — прошепна едва чуто. — Тя умира, за Бога. Не може да те нарани повече.

Пое си дълбоко дъх, издиша го бавно и отвори вратата, стараяйки се лицето му да изобрази безстрастна маска, когато влезе. „Тя вече изобщо не изглежда такава, каквато я помниш“ — спомни си думите на Ели при един по-ранен телефонен разговор. — „Вече трудно ще я познаеш. Толкова много е отслабнала, че кожата ѝ е почти прозрачна.“

Джеф се приготви за онова, което му предстоеше да види, съсредоточи се върху една плочка от линолеума на пода, помъчи се да събере сили. Едва след още няколко секунди и дълбоки вдишвания успя да вдигне очи от пода.

Леглото беше празно.

Джеф постоя там една минута, без да мърда, без да знае какво да направи.

Разбира се, станала е грешка. Или жената на регистратурата му бе дала погрешен номер на стаята, или той бе отворил погрешна врата. Но още, докато излизаше да провери номера, докато бързаше надолу по коридора към сестринската стая, докато питаше симпатичната тъмнокожа сестра къде може да намери Даян Райдъл, дори докато обмисляше немислимата вероятност Ели да е регистрирала майка им с друго име или пък да я е завела в друга болница, той си знаеше, че му бе дадена вярна информация и никаква грешка не бе направена.

— Много съжалявам — казваше му сестрата. — Госпожа Райдъл си отиде тази сутрин.

Отиде си? — помисли си Джеф. Какво искате да кажете с това *отиде си*? Отишла си е къде?

— Какво казвате? — раздразнено попита Джеф и неволно отстъпи крачка назад, когато осъзна смисъла на евфемизма. — Искате да кажете, че е умряла?

— Към пет и половина тази сутрин — обясни сестрата и в дълбоките ѝ кафяви очи проблесна загриженост. — Съжалявам. Вие сте...?

— Джеф Райдъл.

— Роднина ли сте?

— Аз съм нейният син — тихо промълви Джеф.

— Съжалявам. Не знаех, че е имала син — каза сестрата.

— Живея във Флорида — каза Джеф. — Долятах снощи.

— Познавам сестра ви, разбира се.

— Ели. Тя тук ли е? — Погледът на Джеф се стрелна към дългия коридор.

— Беше тук по-рано. Мисля, че си отиде вкъщи да направи някои приготовления.

Внезапно Джеф почувства как коленете му се подгъват и се хвана за тезгяха да не падне.

— О, Боже — възкликна сестрата и изтича иззад тезгяха. — Добре ли сте? Сандра, донеси чаша вода. Веднага. Елате — каза му тя след няколко секунди и го поведе към най-близкия стол, после надигна хартиена чаша с вода до устните му. — Пийнете. Бавно. Сега как е? Добре ли сте?

Джеф кимна.

— Предполагам, че шокът винаги е голям — говореше сестрата. — Независимо колко са възрастни родителите ни или колко са болни. Все пак никога не очакваме да умрат.

Значи затова Ели му бе звъняла сутринта. Не, защото мащехата му ѝ се бе обадила, а понеже майка им бе умряла. Ели дори не знаеше, че той е в Бъфало. Джеф скочи на крака. Трябваше да ѝ се обади.

— Уау, леко — предупреди го сестрата, сложи длан на лакътя му и го върна на стола. — Мисля, че просто трябва да поседите тук за малко. Искате ли аз да се обадя на сестра ви и да ѝ кажа, че сте тук.

Беше повече решение, отколкото въпрос и Джеф само кимна. От мястото си до стената в болничния коридор чу как сестрата говори със сестра му.

— Да, разбира се, че съм сигурна. Той е тук, точно пред мен. Изглежда доста разтърсен — стори му се, че каза тя.

— Да, ще го пазя, докато дойдете.

А после умът му се изпразни. Съзнателните мисли бяха заменени от поредица картини, сякаш гледаше телевизор с изключен звук. Видя се като малко момче, как върви щастливо до майка си, ръката му — пъхната на безопасно място в нейната, докато обикалят от магазин на магазин в мола с преоценените стоки. Този образ бързо бе допълнен от друг — майка му нежно му реше косата. И още един — майка му целува раната на коляното, когато падна от новото си колело. Картина след картина се отронваха като разпилени снимки пред взора му: майка му, млада и здрава, смееща се и жизнена, любяща и грижовна.

Нови и нови картини, разбъркани като карти във вехта колода: майка му крачи пред телефона, хлипа във възглавницата си и го отпъжда с ръка, когато се опитва да я успокои; подутите ѝ очи и изкривената от ярост уста, отказваща закуската, която ѝ бе донесъл в леглото; майка му, тъжна и победена, плачеща и съсипана, напориста и безразлична.

Майка му, събираща багажа си и изоставяща го.

„Работата е там, че той много ми напомня за баща си“ — чу я да казва, сякаш някой внезапно бе пуснал звука на въображаемия телевизор. — „Кълна се, имат абсолютно еднакви проклети лица.“

Не, спри. Аз не съм баща ми.

Звукът се усилваше.

„И нищо не мога да направя, но всеки път, когато го погледна, ми се иска да го удуша. Зная, че е ненормално. Зная, че не е негова вина. Но просто не мога да го гледам.“

Не. Моля те, спри.

„Имам нужда просто от малко време за себе си, за да си дам сметка кое е най-добро за мен.“

А какво ще кажеш кое е най-добро за мен?

„Ами Ели?“ — чу детския си глас да пита, вместо това. — „И тя ли остава с татко?“

„Не“ — безизразно отговаря майка му. — „Ели остава с мен“.

— Джеф — казваше някакъв глас сега. — Джеф? Добре ли си?

Телевизорът в главата му внезапно угасна.

— Джеф? — повтори гласът. Нежни пръсти докоснаха ръката му.

— Ели — каза той, когато фокусира лицето на сестра си.

Беше се привела пред него, лицето ѝ бе по-старо и по-пълно, отколкото си го спомняше, косата ѝ вече не бе с онзи хубав рус цвят, сиво-зелените ѝ очи бяха зачервени. Носеше лека синя блуза без ръкави и Джеф забеляза луничавата отпусната кожа на подмишниците ѝ.

— Би трябвало да направиш нещо за това — разсеяно отбеляза той. Можеше да ѝ препоръча цял куп упражнения.

— За кое да направя нещо?

— Какво? — попита той и вдигна очи към лицето ѝ.

— Добре ли си?

— Да.

— Не ми изглеждаш добре.

— Просто съм уморен.

— Кога пристигна? — попита Ели.

— Снощи.

— Снощи! Защо не ми се обади?

— Беше късно — излъга Джеф. В интерес на истината, не знаеше защо не ѝ се бе обадил. — Може би съм искал да те изненадам.

— Може би не си бил сигурен, че ще го направиш.

Джеф нямаше нужда да пита Ели какво има предвид.

— Може би.

— Искаш ли кафе?

— Вече изпих много.

— Аз също. Навярно трябва просто да отидем някъде и да седнем. — Коленете ѝ изпукаха, когато се надигна от приведената си позиция. Няколко минути по-късно двамата се озоваха в празната стая на майка им. Ели приседна на ръба на току-що оправеното болнично легло, а Джеф отиде до прозореца и се вторачи в улицата долу.

— Е, какво точно се случи? — попита той.

— Сърцето ѝ просто отказа, предполагам.

— Какво казват докторите?

— Не много. В смисъл, какво биха могли да кажат? Не беше нещо неочаквано. Ракът бе в доста напреднал стадий. Последните няколко дни беше ту в съзнание, ту в безсъзнание. С всяка минута сърцето ѝ отслабваше. Вчера кожата ѝ беше ужасно сива. Разбрах, че няма да издържи дълго.

Неочаквано Джеф се разсмя — силно и продължително.

— Джеф? Какво има? Какво става?

— Кучката просто не можеше да почака, нали? — каза той.

— Какво?

— Не можа да изчака още един шибан ден.

— За какво говориш?

— Няколко шибани часа — каза Джеф.

— Мислиш, че го е направила умишлено? Че е умряла нарочно преди ти да успееш да дойдеш?

Джеф отметна глава назад и се разхили още по-силно.

— Не бих го изключил, щом става въпрос за нея.

— Ти си луд.

— Просто не е могла да изпусне шанса да ме преебе още веднъж.

— Това не е вярно. Знаеш, че не е. От седмици пита за теб. Страшно много искаше да те види. Не престана да се надява, че ще дойдеш.

— Тогава защо не ме изчака? Кажи ми.

— Тя нямаше избор, Джеф.

— Разбира се, че имаше. Винаги е имала избор. Както, когато избра да се откаже от мен, когато предпочете да задържи теб, когато реши да забрави, че дори съществувам...

— Тя никога не забрави за теб, Джеф.

— Тя знаеше, че рано или късно ще дойда. Но просто не можеше да си даде труда да ме почака. Аз не си струвам усилието.

— Това не е вярно.

— Значи още веднъж ме изостави напълно, финалният шамар в лицето. Този път от гроба. Ама, че начин да си отидеш, майко. Трябва да ти го призная. Никой не би го направил по-добре. Ти си оставаш шампиона. — Джеф усети как сестра му се приближава зад него и поставя длани на ръцете му.

Той потрепна и се отдръпна.

— Къде е тя, впрочем?

— Взеха я в погребалната агенция. Можем да отидем там, ако искаш. Можеш да я видиш, да кажеш сбогом.

— Благодаря, не мисля, че ще взема да си отида. — Той пак се разсмя.

— Какво?

— Сестрата в отделението каза, че тя си отишла. Сякаш е отишла до магазина или нещо такова.

— Това е просто израз, Джеф. Предполагам, помислила си е, че така е по-деликатно, отколкото да каже, че е умряла.

— Хей, мъртвият си е мъртъв, независимо как ще го наречеш. Е, какво правим сега?

— Отиваме си вкъщи, уреждаме последните погребални приготовления. Мислех си за петък. Не виждам смисъл да го проточваме по-дълго, нали? Тя нямаше много приятели...

— Шокиран съм — презрително изрече Джеф. — И да, при всички случаи, колкото по-бързо я заровим, толкова по-добре.

— Ти ще отседнеш у нас — заяви Ели. — Кирстен също, ако е дошла.

Този път Джеф не си даде труда да я поправа. Кирстен, Кристин — какво значение имаше?

— Не е.

— И така става. По този начин децата ще те имат изцяло за себе си за няколко дни.

— Те дори няма да ме познаят — рече Джеф.

— Значи е крайно време да направиш нещо по този въпрос.

Джеф се извърна да погледне сестра си. Видя тъгата в очите ѝ и за пръв път разбра, че майката, която тя бе загубила, бе напълно различна жена от майката, която той така и не бе опознал.

— Добре — каза.

Лицето на Ели порозовя от облекчение. Очите ѝ се изпълниха с благодарни сълзи.

— Добре. Ще се обадя на Боб да му кажа, че идваме.

— Защо просто не се срещнем там? Трябва да се върна в мотела, да си събера багажа...

— Донесъл си багаж?

— Познаваш ме.

— Бих искала — призна тя.

— Ти върви, довърши каквото там трябва — каза ѝ той. — Аз ще се върна в мотела, ще взема един душ, ще си събера нещата и след час съм у вас.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

— Обичам те — каза Ели и гласът ѝ се прекърши.

Джеф прегърна сестра си и я задържа в ръце, докато тя плачеше.

Един час по-късно той седеше в чакалнята на летището, с увесена на гърдите глава, умът му — пълен с представата за Сузи. В този миг зазвуча химнът. Бръкна в джоба си, извади телефона и погледна кой се обажда, с надеждата да е Сузи, но убеден, че е Ели, да пита защо се бави.

Поколеба се дали да вдигне, обаче какво можеше да ѝ каже? Че е променил решението си? Че през цялото време е лъгал? Ели със сигурност подозираше това. Можеше да поиска да го придружи до мотела. Можеше да откаже да го изпусне от поглед, знаейки, че има всички шансове да се обърне и да хукне. Вместо това бе предпочела по-лесно да се измъкне. Каквато майката — такава и дъщерята, в края на краищата.

Да каже „Обичам те“ бе нейният начин да каже „Сбогом“.

Джеф се вира в телефона, докато химнът не спря. Прибра го обратно в джоба си. Облегна се удобно на седалката, затвори очи, сведе глава към гърдите си и отново почна да сънува Сузи.

28.

Том отвори очи в тъмнината на късния следобед.

Не че навън бе тъмно. Не беше. Но както бе дръпнал плътно пердетата на всекидневната, като нищо можеше и да е полунощ. Той отпусна назад глава върху цветните възглавници на дивана, изрита гуменките си, протегна крака в пълната им дължина, накрая ги възкачи върху масичката от дърво и стъкло пред себе си. Десният му крак обаче — в същия морскосин чорап, с който бе от два дни, — изрита една бутилка, която бе забравил, че е там, и тя се строши на земята. Миризма на разлята бира тутакси изпълни ноздрите му. Тя се смеси със сладникавия мирис на марихуана и пръснатите по пода фасове, ограждащи територията му като миниатюрни речни камъчета.

— Какво, по дяволите, правиш? — скастри сам себе си с гласа на Лейни. — Тук е заприличало на кочина, за Бога. Почисти. — Том се ухили. — Едва започвам, кучко — изкрещя в тъмната стая, този път със своя си глас. — Само почакай да видиш спалнята. — Разхили се отново, запали нов джойнт, вдигна очи към тавана и умът му се върна към предишната нощ. Каква нощ само!

Сграбчи от скута си наполовина изпитата бира и я пресуши на един дълъг дъх. Колко ли станаха, зачуди се и се помъчи да сумира броя на бирите, които бе изпил от сутринта. Дай да ги броим от снощи, поправи се сам, понеже не беше спал поне от двацет и четири часа, а бе почнал да пие от около седем вечерта — без да се броят двете бири, изпити на път от работа към къщи. Пусна празната бутилка на земята, дръпна силно от джойнта и се пресегна към телефона на малката масичка до дивана, при което прасна с ръка лампата и едва не я прекатури. Том мързеливо извърна глава натам, видя как лампата се разклати, но после се стабилизира. Тогава положи телефона на гърдите си и набра номера, който още помнеше от предишната нощ. Да, сър, каза си. Снощи си го биваше.

— Агенция за компаньонки „Венера Милоска“ — изчурулика мек гласец в ухото му. — Аз съм Клоуи. С какво мога да ви помогна?

Том усуква ръце около слушалката и почувства как се възбужда от спомена за момичето, което агенцията му бе пратила предишната нощ. „Здрасти-и“ — бе пропяло сладурчето на влизане в тясното антре и тутакси бе свалило оскъдния потник, покриващ огромните му импланти. — „Аз съм Джини. Чух, че си искал компания.“

— Бих искал да си поръчам момиче — каза Том на Клоуи сега.

— Бихте искали да си наемете компаньонка — внимателно го поправи тя.

— Дам. Може би азиатка, за разнообразие. — Том си спомни, че е чувал, че азиатските момичета били по-покорни от американките. — Това проблем ли е?

— Абсолютно никакъв. За кога имахте предвид?

— Имам предвид за веднага.

— Веднага — повтори Клоуи. — Къде се нахождате?

— „Морнингсайд“.

— Добре, това е доста лесно. Чакайте да видя какво имам. Може ли да изчакате за минута?

— Да не е много дълго — предупреди Том и си представи Джини гола и гърчеща се под него.

— Добре, мисля, че може и да имам някого за вас — обяви Клоуи, завърнала се на линия след около минута. — Казва се Линг. Родом е от Тайван и може да пристигне у вас след около четирийсет минути. Това как ви звучи?

— Звучи ми добре.

— Ще ви струва триста долара на час и нали разбирате, че сме само агенция за компаньонки? Каквото и да си уговорите с Линг извън това, си остава само между вас двамата.

— О, разбирам напълно.

— Добре. Нуждая се само от името ви и номера на кредитната карта.

— Том Уитман — каза той и затършува из дънките си за кредитната карта. Тъкмо се канеше да изръмжи номера, когато Клоуи го спря.

— Съжалявам — каза тя, а мекият ѝ глас изведнъж се втвърди, стана като стомана. — Том Уитман ли казахте?

— Точно така. Проблем ли има?

— Страхувам се, че този път няма да изпълним желанието ви, господин Уитман. Предлагам да си преместите заниманията другаде. Или още по-добре, да потърсите професионална помощ.

— Какво друго си мислиш, че търся от вас, мамка му?

— Довиждане, господин Уитман — каза Клоуи и затвори.

— Чакайте малко! Какво гово... Какво, по дяволите...? Мамка му! — Том скочи на крака, стъпка фасовете под краката си и едва не се спъна в току-що захвърлената бирена бутилка. — Да не би да ме уволни току-що, кучко? — Какво, по дяволите, ставаше? Първо този жалък хуй, Картър, в работата, който му заяви, че повече нямали нужда от услугите му и самодоволната му тъпа физиономия, когато му съобщи, че няколко клиентки и една колежка се били оплакали от отношението му, при което му връчи чека с обезщетението, без дори да даде на Том възможност да обясни или да се защити. Не че щеше да го направи, така или иначе. „Дадох ти всички шансове да се поправиш“ — бе казал Картър.

Какво чудно тогава, че Том го бе цапардосал, и макар да пропусна носа, изби очилата му и после за всеки случай ги стъпка, след което бе изведен навън, не съвсем културно — за което би трябвало да подаде оплакване в комисията за защита на човешките права, — от охраната? А сега тази прехвалена минетчийка от агенцията за компаньонки му заявяваше, че нямало да може да му изпълни молбата, че трябвало да си премести заниманията другаде и да потърси професионална помощ!

Всичко бе по вина на тази кучка Джини. Джини, с големите цици и скъпи зъбни протези. Трябваше да ги избие от тъпата ѝ уста, каза си и дясната му ръка се сви в юмрук, при което джойнтът между пръстите му се смачка, разпадна се на зеленикаво-кафяв прах и частиците марихуана се посипаха по килима като мръсен сняг. Сигурно бе хукнала да реве на началниците си. Проклета аматьорка. Беше ѝ платил, нали така? А тя все пак не спря да се оплаква от всичко. Не ѝ харесвало да е вързана; отказваше да го прави отзад; боляло я. Тъпа путка — трябваше да ѝ гръмне проклетата глава.

И какво сега, замисли се Том, запъти се към кухнята и взе да тършува из шкафчетата, където Лейни държеше телефонния указател. Отваряше чекмеджетата едно по едно и ги претърсваше. Напълно в стила на Лейни да крие от него. Изпразни едно чекмедже, пълно със

салфетки и друго — с подложки и спретнато сгънати покривки. Мяташе ножове по пода, чупеше чинии. Спря се, едва когато и последният шкаф бе изпразнен и той се оказа затънал до глезените в отломки. Застанал наред кухнята, мръсната му бяла тениска подгизнала от пот, каквато се стичаше и от косата до устата му, запъхтян от напъване, Том най-накрая се сети, че бе занесъл указателя във всекидневната предишната нощ, когато намери в него агенцията „Венера Милоска“. Той се разхили. От всички проклети агенции за компаньонки в указателя, бе избрал тъкмо тази. И защо? Защото си помисли, че името звучи изискано. Не беше ли Венера Милоска някакво известно произведение на изкуството, статуя на жена, чиято единствена претенция за слава бе, че ѝ липсваха и двете ръце? Мамка му, помисли си сега и се върна във всекидневната. Голата жена си е гола жена. А без ръце, колко изискана можеше да е?

Смъкна се на ръце и колене и запълзя из мръсотията на пода във всекидневната. Дланите му полепнаха от разлята бира и най-различните чипсове и сосове, с които бе закусил. Тъкмо мислеше да се откаже, когато се натъкна на телефонния указател. Забеляза влажния му подгънат край да се подава иззад завесите, сякаш се бе опитал да избяга от вакханалията.

— Я излез оттам, ти, нещастно лайно такова — изкомандва той и го издърпа с една ръка в скута си, а с другата се пресегна за лампата, смъкна я от масичката и я сложи на пода до себе си.

Сам подскочи при вида на картината, която се разкри пред очите му, когато светна.

— Мамка му — възкликна той и се разсмя триумфално. — Каква кочина! — Лейни щеше да побеснее, когато видеше какво е направил. „Какво си направил?“ — чуваше я вече да крещи. — „Боже мой, какво си направил?“

— Само малка декорация — провикна се в обграждащата го тишина Том. — Нещо, което трябваше да направя още преди години. — Той отвори указателя на жълтите страници отзад и бързо откри рубриката „Компаньонки“. Имаше поне десетина страници с тях, някои с реклами на цялата страница, които изброяваха разнообразните си услуги. Не би трябвало да се затрудня особено да намеря подходящата за моите нужди, помисли си Том и прецени положението

си. Мълвата не би трябвало да се е разпространила толкова бързо. Със сигурност нямаше да му ударят черен печат навсякъде.

„ИЗИСКАНИЯТ ИЗБОР АГЕНЦИЯ ЗА КОМПАНЬОНКИ НА МАЯМИ — ОТВОРЕНО 24 ЧАСА. САМО ПОСЕЩЕНИЯ НА МЯСТО.“

А после с по-малки, но по-дебели букви:

„Компаньонки за вечеря и бизнес срещи, гарантирана анонимност, изключителна дискретност, красиви дами“

И накрая:

„Приемат се всички основни кредитни карти“, следва телефонен номер, уебсайт адрес и имейл.

Следващите десетина страници бяха вариации на същото: „Квалитетни дами“, обещавахе една обява. „Парти девойки“, гласеше друга. Имаше обява за „Апетитно тяло“, както и за „О-ла-ла“. Една агенция бе специализирана в колежанки, рекламата ѝ, на половин цветна страница, бе пълна със снимки на усмихнати издокарани тийнейджърки.

— Тази изглежда добре — каза Том, пресегна се за телефона, но спря и прехвърли на следващата страница, понеже забеляза множество предложения за благосклонни компаньонки от Япония, Китай, Корея, Филипините, Индия, Сингапур и Тайланд. Не че мога да различа корейка от японка, помисли си той. Но и не му пукаше, стига да бяха толкова благосклонни, колкото твърдеше рекламата.

Имаше снимка на една азиатка, срамежливо надничаща иззад надиплено ветрило с цвят на слонова кост, друга — на жена, взираща се провокативно над чифт дизайнерски очила с блестящи камъчета,

следваща — на усмихнато тъмнокосо момиче със зелена ябълка в ръката.

За какво бе всичко това, зачуди се Том и отхвърли последната. Кой иска да чука момиче, което държи ябълка? „По една ябълка на ден“, сети се той поговорката и погледът му попадна на реклама върху цяла страница, за агенция, наречена „Компаньонки Дежа вю“. Какво, по дяволите, означаваше това? Че си ги виждал всичките и преди?

Обърна страницата. Имаше „Красавица на шейсет“ („Майтапите ли се с мен“ — прихна той), както и „фантастична дама на петдесет“ (ново изсумтяване), последвани от „Пленителни зрели компаньонки“ („На кой, по дяволите, му трябва зрели?“), също и „Черни и бели девойки“ и дори „Завързани, със запушени усти“ (и за двете реши, че си заслужават да ги проучи някой път); „Кухненско депо“ („Какво, да не би да чистят после?“) и „Вашата по-възрастна и бавна компаньонка“.

— На кой му трябва стара и бавна? — запита се на глас Том.

Имаше реклами за кубински момичета, рускини и дори „Красавици, отгледани у дома“. Имаше обяви за някоя си госпожица Вики, за госпожа Петиция и една за госпожа Карла де Саде. Рекламираше се Холи Голайтли, Телма и Луиз, а една беше просто за Марк.

— Съжалявам, приятелче. Не и в този живот.

Най-накрая Том си избра „Компаньонки в последната минута“.

— Аз съм Таня — обади се възбуждащ нисък глас след няколко секунди. — С какво мога да ви бъда полезна?

Том се помъчи да измисли нещо духовито, но всичко, за което можа да се сети, беше: „Можеш да си домъкнеш задника тук и да ми духаш“, затова каза само:

— Бих искал момиче. Колкото е възможно по-скоро.

— Разбира се — каза Таня. — Имате ли някакви по-особени претенции?

— Имате ли момичета от Афганистан? — Той сам се изненада от въпроса си.

— Афганистан? — повтори Таня, извисявайки глас с почти половин октава. — Искате да кажете, арабка?

— Предполагам.

— Боя се, че не — каза Таня. — Разполагаме с богато разнообразие на азиатски жени — предложи тя, като че ли азиатците и арабите бяха взаимозаменяеми.

— А някоя от Сингапур? — Том беше чувал колко строги са нравите в Сингапур и как могат да те хвърлят в затвора само за нарушаване правилата на уличното движение, или пък да те налагат с камшик, задето си плюл на улицата. Мамка му, нали едва не екзекутираха едно нещастно американче, понеже драскало безобидни графити на стена? Човек стигаше до извода, че жените им би трябвало да са доста покорни.

— Мисля, че имаме. — Потракване по клавишите на клавиатура. — Мога да ви предложа чудесна млада дама, на име Синамон. Тя е на двайсет и пет, сто петдесет и седем сантиметра висока и четирийсет и седем сантиметра обиколка на талията.

— Размер на бюста?

— Двойно D.

— Естествен?

— Това шега ли е? — попита Таня.

— Добре. Чудесно. Звучи страхотно.

— Трябва ми името и номера на кредитната ви карта.

Том се нагани да бръкне в джоба си за картата, но се спря. Не му се искаше да се повтори случката с Клоуи.

— Бихте ли изчакали за минута?

— Разбира се.

Ще стане добре, помисли си той и бръкна в другия джоб, но не намери нищо. По дяволите. Къде я беше сложил?

— Ще ми дадете ли още една секунда?

— Колкото ви е нужно.

Той се втурна нагоре по стълбите, подмина празните стаи на децата си и влезе в превърнатата в кочина родителска спалня. Родителска, каза си наум, светна лампата и издърпа изпомачканите бели чаршафи на леглото, мъчейки се да не гледа към огромното кърваво петно в средата. Тъпата кучка бе покрила с кръв хубавите бели чаршафи, а после тя имаше наглостта да се оплаква. Би трябвало да съди тази глупава „Венера Милоска“, каза си той, когато намери червено-черната си карирана риза на пода в края на леглото. Откри онова, което търсеше, в предния джоб на ризата.

Върна се, хилейки се, до телефона във всекидневната.

— Добре, Таня, бебчо. Тук съм. Готова ли си?

— Име? — попита в отговор Таня.

— Картър — каза Том, потискайки кикота си. — Картър Съоренсон. — И продиктува номера на кредитната карта на Картър, която бе откраднал от портмонето му преди няколко дни. Дебилът дори не бе разбрал, че липсва, а ако беше, още не бе докладвал на кредитната си компания. Том знаеше това, понеже, след като Картър го бе уволнил, той бе отишъл в „Мейсис“ и бе платил с картата му няколко ризи и нов чифт ботуши. После бе отишъл в бакалията и бе купил шест кашона с цигари и още толкова каси бира.

Дрехи, които Картър не би трябвало да носи, цигари, които не можеше да си позволи, бира, която не трябваше да пие, долнопробни дами, които бе неуместно да посещава — ама, че пич бе тоя Картър, помисли си Том и се разсмя на глас.

— Срамота, Картър, бебчо.

— Извинете. Казахте ли нещо? — попита Таня.

— Някакъв проблем ли има? — запита в отговор Том, затаил дъх. Да не би мълвата да се бе разнесла? Да не би случилото се с Джини вече да обикаляше агенциите за компаньонки в Маями? Дали не го бе докладвала в полицията? Или пък Картър?

— Абсолютно никакъв — каза Таня, обясни му набързо условията на договора и преповтори точния му адрес. — Синамон може да бъде там до половин час.

— Страхотно.

— Благодаря и моля, заповядайте отново.

— Ще го направя. — Том затвори телефона и пак се разхили. — Аз да не съм Уил — представи си брата на Джеф и физиономията му, когато му изтъкна очевидното относно местонахождението на Джеф, как само си беше подвил опашката и бе побягнал, щом узна жестокия факт, че брат му си играе с неговото момиче. — Ха! — триумфално възкликна Том и се зачуди къде, по дяволите, бе Джеф сега, защо още не се бяха чули.

Беше опитал да му се обади, след като го уволниха, но Джеф не вдигна телефона. Нито пък му върна съобщението. Несъмнено се е покрил някъде с Нара и я чука до полууда, помисли Том, запали нова

цигара и се упъти пак нагоре по стълбите. Не е лошо да взема един душ, реши той и тогава видя още кръв по белите хавлии до мивката.

— Страхотно — измърмори и извади две чисти хавлии от шкафа. Кучката беше направила същински хаос.

Втрени се в огледалото над мивката, без да гледа себе си, спомняйки си как Джини бе влязла в антрето, кръглолика, с къдрава руса коса и яркочервени устни. Видя я как си съблича блузата и открива онези огромни като балони гърди. Беше си помислил, че тя можеше да послужи за пример и на Кристин и я бе повел нагоре по стълбите към спалнята, като още по пътя мушна ръце под късата ѝ пола.

— Стотачка за чекия, сто и петдесет за свирка — бе изрецитирала тя, сякаш четеше някакво меню, — двеста, ако искаш да свършиш в устата ми. Триста за обикновено чукане, петстотин, ако искаш нещо по-различно. Не правя златен дъжд, нито гръцко.

— Да нямаш нещо против гърците? — беше се пошегувал Том.

— Харесвам гърците. Не ми харесват болките — беше отговорила Джини.

— Какво ще кажеш да те завържа?

— Без белезници — бе казала тя. — Нищо, от което да не мога лесно да се освободя.

— Колко?

— Петстотин.

— Добре.

— В брой. Предварително.

Том сви рамене и измъкна пет чисто новички стодоларови банкноти от задния си джоб. От месеци крадеше по малко от портмонетата на колегите си. Двайсет долара тук, други двайсет там. Петдесет от онази путка Анджела едва онзи ден. Носеше ги в банката и ги обръщаше в хубавички нови стотачки. Залагам пет срещу десет, че точно оплакванията на Анджела са ми докарали уволнението, обзаложи се сам със себе си, докато гледеше как Джини съблича останалите си дрехи. Има хубаво тяло, помисли си той. Не чак като на Кристин, но дяволски по-добро от това на Лейни. Тъпата му кучка, мислеше си, докато връзваше китките на Джини за таблата с калъпки за възглавници. После се възкачи отгоре ѝ.

— Хей, по-полека — предупреди го тя, когато той проникна в нея, мачкайки гърдите ѝ, сякаш бяха от глина. — Внимавай, приятелче — каза му. — Ако продължаваш да ги стискаш така, ще гръмнат.

— Мисля, че вече трябва да млъкнеш — каза ѝ Том. Беше му писнало от инструктажа ѝ, това — не, онова — не. Той продължи да се тръшка върху нея, представяйки си, че е Кристин, после Сузи, Анджела, Лейни, дори онази малка драка в Афганистан, всяка кучка, която някога му бе казвала не, всяка, която се бе оплаквала.

— Аз пък мисля, че ти трябва да я караш малко по-кратко.

— Не ти плащам, за да мислиш. — Том почна да се блъска още по-силно в нея, ухапа ѝ ухото, раздра кожата ѝ с нокти.

— Добре, спри — каза Джини, очите ѝ бяха пълни с гневни сълзи.

— Скъпа, аз едва започвам.

— Не. Казах ти, не понасям болка. Приключихме. — Тя се опита да разхлаби връзките на китките си, скимтеше и се гърчеше, мъчейки се да се измъкне изпод него.

— Аз казвам кога сме приключили — заяви Том. Сега вече наистина бе почнал да се забавлява. Какво им ставаше на жените все пак? Вечно те подмамват, взимат ти парите, а после те зарязват възбуден и незадоволен. Бяха го изгонили от армията, бяха го уволнили от работата, щяха да го изхвърлят от собствената му къща, все заради някоя кучка.

— Кажи ми, че ме обичаш — заповяда той на Джини.

— Какво?

— Ако искаш да съм по-кротък, кажи ми, че ме обичаш.

— Обичам те — незабавно се подчини Джини, но очите ѝ казваха точно обратното.

— Не беше достатъчно добре. Трябва да ме накараш да ти повярвам.

— Обичам те — повтори Джини.

— Можеш и по-добре. Отново.

— Обичам те — изкрещя тя.

— Просто не го чувствам, скъпа. Отново.

— Не.

— Казах, отново.

— А аз казах не!

Това бе мигът, в който той откачи. Останалото бе някаква мъгла от юмруци и ярост. Том не си спомняше колко пъти я бе ударил, макар пред очите му още да беше кръвта, шуртяща от носа и, белезите от ухапване по врата и гърдите ѝ. Най-накрая Джини бе успяла да освободи ръцете си, запрепъва се към банята, носът ѝ обилно кървеше, докато си събираше дрехите.

— Не мога да кажа, че не си взех, каквото си бях платил — извика след нея, докато тя тичаше надолу по стълбите, после се втурна към улицата.

Том се ухили на отражението си в огледалото и си спомни забележителната реплика на Джак Никълсън за курвите. Поне си мислеше, че е на Джак Никълсън. А може да е била и на Чарли Шийн. „Аз не им плащам да идват при мен“ — бе заявил на една журналистка, която го бе питала за слабостта му към момичета на повикване. — „Плащам им да си тръгнат.“

— Това е добро — изрече той и се изкикоти. На вратата се позвъни. Том си погледна часовника. — Е, не е ли хубаво? Моето малко зайче Синамон е подранило. Хубава и нетърпелива, така ли, сладурче? — попита той, заподскача надолу по стълбите и отвори вратата.

Отвън стоеше млад мъж в бежов костюм и се усмихваше.

— Том Уитман?

— Да.

Мъжът пхна хартиен плик в ръцете му.

— За вас — каза той и бързешком се отдалечи.

— Пак ли? Майтапите ли се с мен, мамка му? — извика след него Том. — Какво, по дяволите, е този път? — Разкъса плика, прочете го набързо и го хвърли на земята. Значи, в крайна сметка, кучката ми връчва формуляри за развод, осъзна той, затръшна входната врата и я изрита с пета. Няколко минути по-късно отново бе във всекидневната, а двата пистолета „Магнум“ 44, както и „Глок“ 23 — на масичката пред него. — Не си мисли, че ще допусна това да се случи, скъпа — произнесе, взе един от четирийсет и четири милиметровите в едната си ръка и я подпря с другата. — Поне не в този живот. — Представи си как Лейни се свива пред него, треперещите ѝ ръце се мъчат да скрият лицето. Насочи пистолета право в лицето ѝ и натисна спусъка.

29.

Тя го чакаше на летището.

Отначало Джеф не я видя, толкова бе вгълбен в усилията си да се свърже с Том. Но дори и след три опита, телефонът на Том даваше заето. С кого, по дяволите, говори, запита се раздражено Джеф, крачейки решително по ескалатора на натовареното летище на Маями. Освен Джеф, Том всъщност нямаше никакви приятели, а сега, когато Лейни го бе напуснала... Джеф се надяваше, че Том не безпокои Лейни и си дава сметка, че е натворил достатъчно зло.

— Извинете, може ли да мина — викна на една закръглена жена на средна възраст, която бе блокирала лявата страна, въпреки надписите на английски и испански, указващи, че тези, които предпочитат да стоят, а не да вървят, трябва да се придържат вдясно. Жената демонстративно въздъхна, премествайки се бавно на другата страна на лентата, сякаш Джеф ѝ създаваше неудобство, а не обратното, но гримасата ѝ тутакси се превърна в кокетна полуусмивка, щом го видя. Подмина я с безизразна физиономия и забърза към изхода.

— Джеф — подвикна някой зад него и той се закова на място.

Обърна се назад и претърси с поглед многоцветната тълпа. Двама тийнейджъри, се смееха и се потупваха по ръцете за здрасти, млада жена спореше на испански с по-възрастен посивял мъж, за който Джеф реши, че ѝ е дядо, друга млада жена с руса коса и малко повечко грим се усмихваше и махаше в неговата посока. Той направи няколко крачки към нея, като се мъчеше да си спомни коя беше и какво ли иска и тогава отново чу същия глас.

— Джеф. — Дойде някъде отдясно.

Но все още не я виждаше. Дали не му се причуваше, представяше ли си гласа ѝ?

— Джеф — повика го за трети път, толкова отблизо, че той усети дъха ѝ в лицето си и докосването по ръката си.

— Сузи — каза, не вярвайки съвсем на очите си, когато я пое в обятията си. Държеше я здраво, чувстваше как крехкото ѝ тяло се разтапя в неговото. — Не мога да повярвам, че си тук — каза, сякаш се опитваше да убеди сам себе си, че онова, което вижда, е истинско.

— Ти ми каза, че се връщаш днес следобед. Имаше само един полет от Бъфало. Не беше много трудно да разбере... — Той я целуна. Целувката беше мека и нежна. Устата ѝ ухаеше на паста за зъби и дъвка „Джуси фрут“. Косата ѝ имаше аромата на букет свежи гардении.

— Толкова се радвам да те видя. — Отслаби прегръдката, само за да може да я огледа цялата. Носеше жълта блуза и светлозелени панталони. Косата ѝ падаше на свободни кестеняви вълни по раменете. — Добре ли си?

— Добре съм — каза тя, но не изглеждаше така според Джеф. Нещо не беше наред. Въпреки че на пръв поглед не се виждаха нови синини по бледата ѝ кожа, тя имаше още по-нестабилен вид и бе поизплашена от обикновено.

— Направих го. — Гласът ѝ бе като момичешки шепот. Тя погледна през рамо и стисна пръстите му. — Напуснах го.

Джеф я целуна отново, този път по-силно и по-дълго. Сърцето му биеше по-бързо от когато и да било.

— Наистина го направих — каза тя вече със смях.

— Наистина си го направила — повтори той, а умът му препускаше по-бързо и от сърцето, чудейки се, какво, по дяволите, трябва да направи сега.

— Извинете — някаква жена се промъкна покрай тях. — Застанали сте на пътя на всички.

— Намерете си стая — подхвърли някакъв мъж, провирайки се отривисто.

— Добра идея. — Джеф хвана ръката на Сузи. — Къде е колата ти?

— Вече нямам. Дейв ми взе ключовете, когато тръгна за работа, каза, че нямало да ми трябват. — Тя се засмя. — Предполагам, че е бил прав.

Джеф я притисна до себе си, докато я водеше към изхода с надпис „Таксита и лимузини“.

— Накъде? — попита шофьорът, когато се промъкнаха на задните седалки на таксито.

— Знаете ли някой добър мотел наблизо? — попита Джеф. — Нещо хубаво и тихо.

— Нищо няма да е тихо толкова близо до летището — отговори шофьорът.

— Да не е много оживен — поясни Джеф, хванал дланта на Сузи в своята.

Очите на шофьора в огледалото се присвиха.

— Нямам представа колко са оживени тези места.

— Добре. Няма значение. Където и да е.

— Има няколко мотела след две-три пресечки оттук. Но не отговарям колко са хубави.

— Сигурен съм, че стават — заяви Джеф. Това е само временно, помисли си той, докато доуточни плана, който вече се бе заформил в ума му още с качването на самолета в Бъфало и го приведе в действие. С малко късмет, всичко можеше да се уреди до вечерта.

Разбира се, всичко зависеше от това, да се свърже с Том.

— Видя ли майка си? — попита Сузи.

— Не. Почина, преди да успея.

Тя изглеждаше потресена.

— О, Джеф. Толкова съжалявам.

— Не е кой знае какво.

— Разбира се, че е. Сигурно си се почувствал така, сякаш те изоставя отново.

Джеф почувства как очите му преливат от сълзи и зарови лице в меката, благоуханна коса на Сузи.

— Сякаш си вътре в главата ми — прошепна той.

— Надявам се — каза тя. — Защото ти си в моята.

Шофьорът се покашля и спря пред входа на мотел „Южняшки комфорт“.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, но... как ви се вижда това място тук? Изглежда най-доброто наоколо.

— Удря „Бейшор“ в земята — увери го Джеф и затършува за дребни в джоба си.

— Него не го зная — каза шофьорът и прибра парите, без да предложи ресто.

Джеф стискаше здраво ръката на Сузи, докато излизаха от таксито. Въобразяваше ли си или тя наистина трепна, когато обви кръста ѝ с ръка? След приблизително десет минути с ключа в ръка, те вървяха по коридора, застлан с килим в бежово и червено, към стаята си в самото дъно.

— Прави любов с мен — прошепна тя веднага, щом се озоваха вътре.

Той нямаше нужда да го молят втори път. В следващия миг устните му бяха върху нейните, събличаха си дрехите един на друг, стовариха се върху двойното легло. Джеф чу глас, който казваше: „Обичам те“, последван тутакси от друг, повтарящ същото, гласовете им се сляха, също като телата.

Едва след като свършиха и вече лежаха свити в прегръдка, той забеляза дълбоките белези отстрани на кръста ѝ.

— Какво е това? — попита и внимателно прокара пръсти по жестоките червени следи.

— Нищо. — Сузи потръпна от болка въпреки лекото докосване. — Вече няма значение.

— Има значение. Какво, в името на Бога, ти направи това чудовище? Каж ми — настоя Джеф. — Моля те, Сузи. Каж ми какво ти направи?

Тя кимна, затвори очи и си пое дълбоко дъх.

— Той ме чу като говорех с тебе по телефона снощи. Изпадна в ярост. — Тя вдигна ръка към главата си и потърка чело, докато то не почервения. — Удари ме с колана си. Продължи да ме налага.

— Шибано лайно!

— Каза, че това е само намек за онова, което ще се случи, ако някога отново говоря с теб.

— Кълна се, ще му строша шибания врат.

— Цяла нощ не мигнах, планирах бягството си, но той си остана вкъщи предобед и не можах да си тръгна веднага. За щастие, имаше уговорен ангажимент следобед, който не можеше да пропусне. Заповяда да не помръдвам и мускул, каза, че мога да ходя най-много до банята, докато се върне. Взе ми всичките пари, ключовете на колата и както ти казах, и личната карта. Обаче аз си бях скрила няколко долара и веднага, щом тръгна, ги взех и хукнах. Отидох право на аерогарата. При теб.

— Постъпила си по най-правилния начин.
— Трябва да напуснем Маями — каза тя.
— Какво?
— Ще идем някъде, където никога няма да ни намери. Ню Йорк, може би. Винаги съм искала да видя Ню Йорк.
— Сузи... — започна Джеф.
— Или Лос Анджелис, или пък Чикаго.
— Сузи...
— Дори не е нужно да е голям град. Може и някой по-малък, по-незабележим. Наистина няма значение къде ще отидем, стига да сме заедно и да напуснем Маями, преди да ни е открил.
— Не можем — протичко каза Джеф.
— Защо не? Защо да не можем?
— Като за начало, аз нямам никакви пари.
— Не ни трябва пари. Ти ще си намериш работа. Веднага, щом се настаним. И аз ще си намеря. Ще видиш. Всичко ще се нареди.
— Той ще наеме детективи — възрази Джеф. — А и не можем да прекараме остатъка от живота си като се озъртаме и се боим от сенките си. Не можем вечно да бягаме. Знаеш, че рано или късно, ще ни намери.
— Искаш да кажеш, че сме в капан. — Сузи се разплака. — Казваш, че е безнадеждно.
— Не е безнадеждно. Не и докато сме заедно. Не и докато ме обичаш.
— Обичам те — каза Сузи.
— Тогава всичко ще бъде наред. Обещавам.
— Но как можеш да твърдиш това? Той ще ни намери. Ще убие и двама ни.
— Няма да допусна това да се случи.
— Как можеш да му попречиш?
— Вярваш ли ми? — попита Джеф.
— Да. Разбира се, че ти вярвам.
— Тогава ми повярвай и като ти казвам, че всичко ще бъде наред. Няма да му позволя да те нарани никога повече.
— Обещаваш ли? — умолително изрече Сузи.
— Обещавам. — Джеф затвори очите ѝ с целувка и нежно я залюля в прегръдката си, докато не почувства, че тялото ѝ почва да се

отпуска. След няколко минути равномерното ѝ ритмично дишане му подсказа, че е заспала. Джеф почака още няколко минути, за да е сигурен, после се измъкна от леглото, положи нежно главата на Сузи на възглавницата, извади телефона си от джоба на панталоните и отиде в банята. Затвори вратата и набра номера на Том. Все още даваше заето.

— Мамка му — измърмори той. — Обади ми се. Важно е — записа на гласовата поща на Том. После звънна на Кристин и въздъхна с дълбоко облекчение, когато тя вдигна.

— Добре. Страхувах се, че може да си тръгнала за работа — каза веднага след като тя изрече ало.

— Тъкмо излизах. В Бъфало ли си още?

— Не. Тук съм. В Маями.

— Не разбирам. Защо не си вкъщи? Къде си?

— Стая 119 в мотел „Южняшки комфорт“ до аерогарата.

— Какво? Защо, за Бога?

— Аз съм със Сузи.

Тишина. После:

— Какво става, Джеф?

Джеф бързо я осведоми за ситуацията. Каза ѝ, че Сузи го е чакала, когато се върнал в Маями, че Дейв отново я е пребил, този път с колана си, че той я завел в мотела, за да не я намери Дейв, че тя била толкова изтощена, че заспала. Пропусна частта, в която двамата със Сузи бяха правили любов, макар да подозираше, че Кристин вече си е направила изводите и че всъщност тъкмо този въпрос бе задала.

— Какво ще правиш сега?

— Не съм сигурен — излъга Джеф. Решил бе, че няма причини да казва на Кристин повече, отколкото бе нужно да знае. Ако нещата не се подредяха така, както се надяваше, колкото по-малко хора бяха въввлечени, толкова по-добре.

— Виждала ли си Том?

— От няколко дни не съм го виждала. Защо?

— Трябва да говоря с него. Телефонът му дава заето и не отговаря на съобщенията ми.

— Ще се появи. Черен гологан не се губи.

Джеф прокара ръка през косата си с нарастващо раздражение. Точно сега му трябваше само черен гологан.

— Брат ми там ли е?

— Не съм го виждала цял ден.

— Мамка му. Имам нужда да направи нещо за мен.

— Може би ще успееш да го намериш на мобилния.

— Знаеш ли му номера?

— Имам го някъде. — Кристин го намери и го издиктува на Джеф.

— Добре, чуй — каза той, наизустявайки номера. — По-късно може да трябва да се свържа с теб. Можеш ли да предупредиш Джо, че ще се обадя, за да не създава пречки?

— Трябва ли да се притеснявам? — попита Кристин.

— Не — отговори Джеф. — Няма за какво да се тревожиш. Всичко ще бъде наред.

Кристин затвори, след което просто постоя в кухнята няколко минути, втренчена в нищото. Знаеше, че нещо ще се случи, но не бе сигурна какво. Обаче познаваше Джеф достатъчно добре, за да познае кога замисля нещо и че, каквото и да бе то, щеше да се случи по-скоро, а не по-късно, може би даже същата нощ.

Погледна късчето хартия в ръката си и мълком повтори номера на телефона на Уил. Какво искаше Джеф от брат си и къде беше Уил целия ден? Когато се събуди сутринта, той вече бе напуснал апартамента.

Отначало си бе помислила, че Уил си е тръгнал за добро, че вече лети към Бъфало и разсеяно си бе казала, че самолетът му може да се размине с този на Джеф във въздуха. Но бързият оглед на апартамента бе показал, че куфарът и дрехите му си бяха още там, така че той навярно просто бе излязъл да се поразходи, за да се поразведри и да проумее нещата. Чувстваше се гузна за случилото се предната вечер, за онова, което за малко можеше да се случи, бързо се поправи тя, и също толкова бързо прогони тези чувства. Гузността е безполезно чувство, напомни си Кристин. То не постигаше нищо и не правеше услуга никому. Пък и вече бе твърде късно за гузност.

Беше време да се върви напред.

Уил седеше на една пейка до океана, гледаше как вълните връхлитат брега, само за да се отдръпнат тутакси назад, и отново да се хвърлят напред, и пак, и пак същото. Вярно е, дето казват, че океанът те кара да осъзнаеш колко си малък и незначителен, помисли си той и се засмя, с което привлече тревожния поглед на беловласия възрастен господин, седнал на другия край на пейката.

Уил не се нуждаеше от океана, за да се почувства малък. И сам знаеше колко е незначителен.

Ако Ейми и Сузи не бяха успели да го убедят, Кристин му го бе доказала снощи завинаги.

Какъв безполезен неудачник се оказах, мислеше си той, когато почувства вибрацията на телефона в джоба на ризата си. Сигурно е майка ми, каза си. Още една жена, която го караше да се чувства непълноценен мъж. Извади телефона и погледна дисплея.

— Ало? — каза, като не можа да познае номера.

— Здравей, Уил. Джеф е.

Уил не каза нищо. Да не би Кристин вече да бе разказала на брат му за предната вечер?

— Уил? Там ли си?

— Тук съм. Ти къде си?

— Аз съм в мотел „Южняшки комфорт“.

— В Бъфало?

— Не. Тук. В Маями. До аерогарата. Стая 119.

— И какво, по дяволите, правиш там? Мислех, че си отишъл да видиш майка си.

— Върнах се — каза само Джеф, без да си дава труда да обяснява повече. — Чуй, опитах да се свържа с Том, но нямам късмет, а нямам и време повече. Затова имам нужда да направя нещо за мен.

— И какво е то? — Уил не бе в настроение да прави каквито и да било услуги на брат си. Джеф го бе излъгал, откраднал му бе момичето — по дяволите, той даже сигурно и в момента беше с нея. Доста е нагъл, да иска да правя каквото и да било, каза си той.

— Искам да се върнеш в апартамента — чу Джеф да говори.

— Малко съм зает.

— Искам да намериш пистолета на Том — продължи Джеф, сякаш Уил не бе казал нищо.

— Какво?

- После искам да го донесеш тук.
- Какво? — попита отново Уил.
- И искам да не ми задаваш никакви въпроси.

Том тъкмо беше изстрелял четири куршума в плюшените възглавници на дивана, когато дочу плахо почукване на входната врата.

— Кой е? — кресна той, вдигна пистолета си във въздуха и се прицели във вратата. Ако беше още някой вестносец, нещастникът щеше да го отнесе право между очите.

— Аз съм Синамон? — колебливо произнесе тя, сякаш не беше убедена. — Агенцията ме прати?

— О, малкото ми зайче Синамон — ухили се Том, втъкна пистолета в колана си, препъна се в телефона на пода и спря, за да го вдигне, понеже не бе разбрал, че стои незатворен. — Закъсна — каза той, отвори вратата и въведе симпатичната млада азиатка вътре, като набързо оцени дългата ѝ черна коса и тъмnozелени очи. Беше ниска, не повече от сто петдесет и два сантиметра, дори и със седемсантиметрови токчета, а имплантите ѝ бяха толкова големи, че имаше опасност да се прекатури.

— Съжалявам. Отне ми повече време да намеря мястото, отколкото си мислех. — Синамон огледа бъркотията в стаята, сега вече покрита с пух и парчета плат. — Уау — отвори широко очи тя. — Какво се е случило тук? — Подуши подозрително въздуха, в който още се разнасяше прах, наситен с мириса на барут.

Том затвори входната врата и стаята отново потъна в тъмнина. Телефонът почна да звъни.

— Ще ме извиниш ли за половин минута? — с преувеличена любезност попита той, разрита покрития с отломки под, докато намери телефона и едва не се срина, докато се навеждаше да го вдигне.

— С кого, по дяволите, говореше през последния един час? — гневно попита Джеф, преди Том да каже ало. — Вече се бях отказал...

— Джеф, как си, приятелю? — прекъсна го Том. Не беше в настроение да му четат лекции.

— Пиян ли си?

— Не повече от обичайното. — Е, може би малко повече от обичайното, помисли си, недоумявайки защо Джеф бе толкова ядосан.

— Добре. Имам нещо предвид. Искам ти да...

— М-м, моментът не е особено подходящ. — Том прецени, че е напълно в стила на Джеф да очаква той моментално да е нащрек, само щом чуе гласа му. Джеф можеше да е прекалено зает, когато ти се нуждаеш от него, обаче случаят бе напълно различен, когато той има нужда от теб. Тогава от теб се очаква да зарежеш всичко и да хукнеш, където, по дяволите, на него му е хрумнало. До ада и обратно, с горчивина си помисли Том, сецайки се за Афганистан.

— Това пистолет ли е? — с пресекав глас попита Синамон.

— Какво? — Дори и в тъмното Том можеше да види ужаса в очите ѝ, докато отстъпваше към вратата. — Това ли? — Размаха го напред-назад. — Само играчка. Кълна се. Хей, почакай малко. Не си отивай.

— На кого говориш? — ядосано попита Джеф.

— Почакай една секунда. Мамка му! — възкликна той, когато Синамон излетя от къщата. — Мама му стара, човече. Биваше си я — простена в телефона той. — Ти я изплаши и тя избяга.

— Том, чуй ме — каза Джеф. — Това е важно. Искам да се съсредоточиш.

Том се плъсна на дивана и се почеса по главата с дулото на пистолета.

— Разбира се. Давай. Май вече съм само твой.

30.

Уил си спомняше първия път, когато видя Кристин. Преди почти три седмици се бе появил пред апартамента на брат си с куфар в ръка и изпълнено със страх сърце, без да е сигурен как ще реагира Джеф, когато го види. Радостен ли щеше да е или ядосан? Дали само след един поглед, щеше да го отпрати? Щеше ли изобщо да го познае след всичките тези години?

И тогава вратата се бе отворила и тя се появи — руса амазонка с къса черна пола и леопардова блуза, усмихна се с тази омагьосваща усмивка, разтърси дългата си коса от едното рамо към другото, искрящите ѝ зелени очи бавно опипаха лицето му, оцениха го небрежно и с още по-широка усмивка пое ръката му и го покани вътре.

— Ти си Уил, така ли? — бе попитала и страхът му тутакси бе изчезнал.

И ето го сега, пред същата тази врата, сърцето му пулсира със същия страх, докато се ослушва да чуе, дали тя не е вътре. Ако имах едно желание, помисли си той, отвори вратата и влезе вътре, то щеше да е тя да е тръгнала вече за работа. Не можеше да се изправи насреща ѝ. Не още. Не и след снощния провал.

— Кристин — извика предпазливо, после по-силно, с нараснала самоувереност. — Кристин. Тук ли си? — Погледна си часовника. Шест и трийсет и пет. Отдавна е тръгнала, прецени той и шумно въздъхна, пресичайки всекидневната на път за спалнята. — Кристин? — подвикна още веднъж за всеки случай. — Тук ли си?

Спалнята беше празна, леглото прилежно оправено, всяка следа от Уил — заличена. Сякаш предната нощ никога не я е имало, помисли си той. Сякаш самият той изобщо не съществуваше.

Долови мириса от шампоана на Кристин и се извърна, едва ли не очаквайки да я види застанала на прага със завита в пухкава бяла хавлия коса, с полуразтворена розова копринена роба, предоставяща възбуждаща кратка гледка към онова, което се криеше отдолу. Припомни си чувството да я държи в ръцете си, притегателната мекота

на кожата ѝ. Не. Не. Не мога, чу я да казва отново. Съжалявам. Просто не мога.

— Добре, достатъчно — изрече на глас Уил и прогони тези мисли от ума си. Запъти се към нощното шкафче до леглото.

Пистолетът беше скрит в дъното на най-горното чекмедже, точно където Джеф бе казал, че ще бъде. Уил трепереше, когато пръстите му обхванаха цевта и се разтрепери още повече, щом извади малкото оръжие и го превъртя в ръце. Никога преди не бе виждал истински пистолет, само във филмите и по телевизията, никога не бе докосвал, нито държал нещо такова в ръка. Майка му бе непреклонна и не допускаше дори и детска играчка — пистолет вкъщи.

— Да, ама момчетата са си момчета — промърмори Уил сега, прехвърли пистолета от дясната в лявата си ръка и обратно. Теглото му го изненада. Както и неочакваното чувство за власт, преминало по тялото му. Зърна отражението си в огледалото над тоалетката и се изчерви от въодушевлението, което забеляза в себе си. Защо, по дяволите, му трябваше на Джеф пистолет, зачуди се той, въпреки че вече знаеше отговора.

Джеф щеше да използва пистолета, за да убие Дейв.

И очакваше от Уил да му стане съучастник.

Не, не съучастник, коригира израза си Уил. Що се отнася до Джеф, братлето му не бе нищо повече от момче-доставчик. Точно така, само за това ставам, помисли си той. Да търча и да изпълнявам задачи. Да помагам и съдействам, без никога да си цапам ръцете с мръсната работа.

Мислител, не и деятел.

Пръстите на Уил се свиха около дръжката на пистолета, показалецът му се протегна към спусъка. Нищо чудно, че Кристин го бе отхвърлила. Нищо чудно, че Сузи бе предпочела брат му пред него. Нищо чудно, че Ейми се бе огледала настрана. „Ти си чувствителен — бе казала веднъж майка му. — Това е хубаво. Жените уважават това.“

Уил се разсмя. Жените може и да уважават чувствителните мъже, реши той, но спят с техните братя.

А сега неговият брат бе решил да убие съпруга на Сузи.

Можеше ли Уил да го допусне? Можеше ли да играе каквато и да било роля в това?

Уил съзнаваше, че Джеф е завършен, високотрениран войник, на който нямаше да му трепне окоето да употреби оръжие. Кой знае колко човека бе убил в Афганистан? А Дейв Бигълоу си беше копеле, което навярно заслужаваше да умре. Светът най-вероятно щеше да е по-добро място без него.

Ала все пак той си оставаше човешко същество. Уважаван лекар, чийто талант несъмнено бе помогнал да се спасят човешки животи. Кой бе Джеф, че да решава, дали Дейв Бигълоу да живее? Дали имаше право да взема такова решение? Джеф можеше да е разгневен; можеше да е подведен; по дяволите, можеше дори да е влюбен. Но беше ли убиец? Щеше ли действително да бъде способен хладнокръвно да убие човек?

Особено заради жена, която познава от по-малко от една седмица.

Може пък Джеф да иска пистолета само за защита, помъчи се да си внуши Уил. В крайна сметка, Дейв бе доста зловещ тип. Беше отправял заплахи. Даже се беше пуснал на Кристин. Не се знаеше какво може да направи, особено ако Сузи го напусне. Можеше да се нахвърли на Джеф, както и на всички тях, със собствено оръжие. Така че възможно бе Джеф да е просто предпазлив.

Кого мамеше? Джеф не е бил предпазлив и един ден в живота си.

А сега възнамеряваше да убие Дейв, за да бъде заедно със Сузи.

Как се бе случило това?

Какво знаеха за Сузи, впрочем? Че е от форт Майерс? Че живее в „Корал Гейбълс“? Че обича мартини с нар?

Възможно ли бе да е инсценирала всичко това, да настрои единия брат срещу другия, един приятел срещу друг, да ги използва всичките, за да постигне каквото иска — да се отърве от един съпруг-насилник веднъж завинаги? А щом тази мисия бъдеше изпълнена и Дейв Бигълоу се окажеше мъртъв, щеше ли тя да изчезне сред магически облак дим, оставяйки ги да се оправят с прекалено прозаичните последствия? Щеше ли да я е грижа, ако Джеф бъдеше заловен и пратен в затвора до края на живота си? Дали щеше да му иде на свиждане поне? Изпитваше ли изобщо някакви чувства към Джеф?

Уил реши, че не може да остави брат му да рискува така. Да, щеше да отиде в мотела, но само, за да се опита да вразуми Джеф. Нямаше да занесе пистолета. Отначало Джеф щеше да се вбеси, Уил бе

сигурен в това, но рано или късно щеше да се успокои, а накрая даже можеше и да му благодари.

Усети капчици пот да избиват по челото му, влезе в банята, закрепил пистолета на мивката и напписа лицето си със студена вода. Едва тогава осъзна, че вече не е сам и още някой бе влязъл в апартамента.

— Хей? — провикна се той, скри пистолета в дъното на шкафа под мивката зад купчина хавлии в прасковен цвят и се върна във всекидневната.

Том стоеше пред дивана, мръсната му карирана риза висеше над изпокъсаните дънки на кльощавите крака, тъмната му коса бе несресана и мазна, кръстосал ръце, с глуповата самодоволна усмивка на лицето. Буквално вонеше на бира и цигари.

Уил почувства как пулсът му се ускорява.

— Майка ти не те ли е научила да чукаш?

— А твоята не те ли е научила да заключваш? — контрира Том.

— Джеф не е тук.

— Зная, лайнар. Кой мислиш, че ме накара да дойда тук?

— Джеф те е накарал да дойдеш? — Защо, по дяволите, ще прави това? Не му ли вярваше, че ще се справи? Да не би почти непознатият му брат да го познаваше по-добре, отколкото той сам себе си?

— Явно ти се е обадил, когато не е могъл да се свърже с мен — каза Том, без дори да се опитва да прикрие пиянското си самодоволство. — Но изглежда, че вече няма нужда от теб, братле. Тук съм, за да ти съобщя, че вече нямаме нужда от услугите ти.

— За какво говориш?

— Оттук нататък аз мога да оправя нещата.

— Не съм съгласен.

— Виж, няма да споря с теб. Това тръгва от самия голям брат. Той не те иска в тази работа, каза ми да ти кажа, че си философ, а не боец.

Мислител, не деятел, помисли си Уил. Хамлет, не Херкулес.

Даже не и момче-доставчик.

— Така че, ако не възразяваш, след като бях достатъчно любезен да карам чак дотук, просто ще си прибера пистолета и ще си хвана пътя.

— Той не е тук — обяви Уил, молейки се изражението му да не го издаде.

— За какво говориш? Естествено, че е тук.

— Не е. Вече проверих.

— Значи не си гледал както трябва. — Том се шмугна покрай Уил в спалнята. — Има толкова много скришни места.

— Казвам ти, не е тук — повтори Уил, когато Том се отпрати право към нощното шкафче до леглото, сякаш насочван от някакъв радар. Изтегли най-горното чекмедже, метна го върху леглото и бързо го прерови. — Може Кристин да го е изхвърлила — предположи Уил, след като Том прекатури ядосано чекмеджето.

— Тя не би направила такова нещо.

— Малко се бе шашнала от това, че в апартамента има пистолет.

— Кристин не се шашка — отсече Том и насочи вниманието си към тоалетката.

— Ами тогава може да го е дала на Лейни — импровизира Уил и тутакси съжали, че бе споменал името ѝ.

— За какво говориш?

Уил отстъпи крачка назад, сякаш Том го бе блъснал действително.

— Нищо. Аз просто...

— Кога може да го е дала на Лейни?

— Когато тя дойде тук онзи ден. — Уил пробва да се засмее, но постигна само една крива полуусмивка. — Никой ли не ти каза?

— Не. Никой не ми каза. Какво търсеше тя тук?

— Дойде да види Джеф.

— Защо ще иска да вижда Джеф?

— Откъде да зная?

— Пълни простотии — заяви Том и гневно разтърси глава. — За малко да се хвана, задник. — Той се зае да изпразва чекмеджетата, изтърсвайки съдържанието им на пода. — Проклетият пищов трябва да е тук някъде — заинати се той, плъосна се на пода и надзърна под леглото.

— Не е — увери го Уил, облекчен, че Том сякаш бе повярвал. — Казах ти, че проверих навсякъде.

— Мамка му. — Том с усилие се изправи на крака и се върна във всекидневната.

— Е, какво сега? — попита Уил. — Ще се обадим ли на Джеф да му кажем, че плановете се променят?

— Кой е казал, че плановете се променят? — презрително изрече Том. — Том не тръгва наникъде с празни ръце.

— В смисъл?

Той повдигна ризата си, гордо излагайки на показ своя „Глок“ 23, втъкнат в колана му.

— Останалите чакат в колата, всичките заредени и готови за действие.

— Ти си откачен.

— Ще приема това като комплимент, щом идва от теб.

— Мамка му. Нищо чудно, че Лейни те заряза. — Думите се изплъзнаха от устата на Уил, преди да може да ги спре.

Том присви очи.

— Какво каза? — Той направи няколко крачки към Уил. — Какво каза, да ти го начукам?

— Забрави.

— Ще забравя — друг път. Първо си измисляш тази работа, дето Лейни дошла да види Джеф. Сега пък казваш, че била права да ме напусне?

— Казвам само, че навярно си й изкарал акъла от страх.

— Дяволски си прав, че съм й изкарал акъла. Тъпата курва заслужаваше да й изкарат акъла. И няма никого да напуска, мога да ти се закълна.

— 'Щото ти е жена, така ли? — попита Уил, стараяйки се да накара Том да говори, да не си тръгва, да не доставя онези пистолети на Джеф.

— Докато смъртта ни раздели — каза Том.

— Значи имаш право да й изкарваш акъла.

— Имам право да правя с нея каквото си искам.

— Например да я пребиваш, ако не те слуша?

— Ако съм в такова настроение — съгласи се Том.

— Каж ми тогава — подкачи го Уил, — по какво се различаваш от Дейв?

— Какво?

— Защо Дейв да заслужава да умре, а ти не?

— За какво говориш, мамка му?

— На мен ми се струва, че си скроен по същата кройка.

— Говори на английски, мама ти стара.

— Чуваш ли се какво говориш изобщо? — сопна се Уил. — Някога продължавал ли си която и да било мисъл до логическите ѝ изводи?

— Мисля, че логическият извод точно в този момент е да ти отгърмя един.

— Опитвам се да ти кажа, че се каниш да убиеш човек, задето мисли точно като теб — възрази Уил, не съвсем убеден накъде бие, но решен да продължи, въпреки всичко. — Задето се опитва да си задържи жената. Струва ми се, че ти би трябвало да се възхищаваш на такъв човек.

Том изглеждаше объркан.

— Това е различно.

— Защо да е различно? — Уил почувства устата си пресъхнала. Беше замаян, искаше му се чаша вода. Не можеше да продължава така до безкрайност. Беше само въпрос на време, преди Том — пиян, надрусан и какъвто си беше глупав, — да се умори от цялата тази увъртяна софистика и да си тръгне.

И все пак, съдбоносно важно бе да го задържи там, да го пази далеч от Джеф. Ако Уил успееше да ги държи на разстояние един от друг, поне за тази нощ, тогава може би щеше да се избегне трагедията, която бе сигурен, че се задава.

— Така 'щото.

— Защото Джеф казва така?

— Защото е така.

— Ще помогнеш на брат ми да убие човек, понеже Джеф си пада по жена му. — Беше по-скоро констатация, не въпрос.

— Разбира се. — Том сви рамене. — Защо не?

— О, не зная. Защото е неморално? Защото е незаконно? Защото е глупаво и ще ви хванат?

— Няма да ни хванат.

— Всеки престъпник говори така. Кажи ми, Том, ти какво ще спечелиш от това?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, очевидно Джеф ще получи момичето. Но ти какво ще получиш? Да не би да ти плаща?

Том изглеждаше искрено обиден.

— Разбира се, че не.

— Значи той получава момичето, а ти — удовлетворението от добре свършената работа?

— Предполагам.

— Ако приемем, разбира се, че няма да свършите в редицата на смъртниците.

— Това няма да се случи.

— И защо? Понеже никога досега не сте се прецаквали?

— Джеф не се прецаква.

— Той не, но ти — да. Или си забравил какво стана в Афганистан?

— Какво знаеш за това?

— Зная, че си се прецакал — отговори Уил и отново изпита усещането, че е стъпил на опасна почва, но вече не можеше да се върне назад. — Зная, че Джеф се върна вкъщи с медал, а тебе те изритаха по задника.

— Предполагам, че все така става — каза Том и злобно присви очи. — Джеф винаги излиза сух от водата. Винаги печели. Ти би трябвало да знаеш това по-добре от всеки друг, братле. Той открадна Сузи Нара направо изпод теб. О, почакай. Тя всъщност никога не е била под теб, нали така? Джеф ми каза, че имаш малък проблем с тая работа.

— Върви по дяволите. — Какво точно бе казал Джеф на този кретен? Джеф не е съвсем господин Дискретност, чу отново думите на Кристин.

— Я кажи, че забравих, как й беше името? На онази, заради която са те изхвърлили от „Принстън“?

— Добре, достатъчно. — Брат му със сигурност не бе разказал на Том за Ейми.

— Абигейл? Ани? И, сетих се. Ейми!

Трябваше и той да се сети, и да не се доверява на брат си.

— Можеш да се обзаложеш, че Джеф не би позволил на никого да му отнеме момичето — продължи да се подиграва Том. — Той щеше да я чука отпред, отзад, отстрани и повярвай ми, когато Джеф чука някое момиче, то не мърда от него.

— Като Лейни ли? — подхвърли Уил, отвърщайки на удара, без да се замисли.

— Какво?

— Джеф и твоята жена ли е чукал отпред, отзад и отстрани? Тя не мръдна ли?

— За какво говориш?

— Говоря за Джеф и Лейни — изкрещя Уил и думите рукнаха от устата му, като струя вода от развален кран. Той искаше да ги спре, но не можеше. Те не преставаха да се изливат. — Какво има, Том? Да не би да си нямал представа, че най-добрият ти приятел чука жена ти?

— Ти, лъжлив педал!

— Нали попита какво е правила тя тук онзи ден? И какво мислиш, че е правила?

Думите удариха Том право между очите и той се завъртя, сякаш наистина беше прострелян, после избухна в сълзи и се свлече на пода.

Уил се взираше в безформената купчина пред него, давайки си сметка, че този път бе отишъл прекалено далеч.

— Иди си вкъщи, Том — каза той, а главата му бумтеше. — Изглеждаш изтощен. Иди да поспиш. Прав си. Това са простотии. Няма нищо между Лейни и Джеф. Аз си го измислих. Кълна се...

Но Том вече се бе закрепил на крака и скочи към вратата с пистолета в ръка.

— Копеле гадно — реवेशе той. — Ще те убия, нещастен мръсник такъв.

— Том, махни пистолета — изкрещя Уил след него.

Том рязко спря. Обърна се и насочи своя „Глок“ 23 право в главата на Уил.

— Стой точно, където си, братле — каза той. — Ти не си поканен на това парти.

И после замина.

31.

— Уил, успокой се — говореше Кристин. — Не разбирам нищо от това, което казваш. — Тя хвърли притеснен поглед към шефа си, който я наблюдаваше от коридора, видимо недоволен от всичките „спешни“ обаждания за нея тази нощ. Първо Джеф се бе обадил с актуалните новини — Сузи още спяла; всичко било под контрол; той успял да се свърже с Том. Сега пък Уил бе на телефона и бърбореше несвързано за Том и Лейни и един Бог знае за какво още.

— Уил — повтори тя. — Трябва малко по-бавно да ми кажеш какво точно се е случило. — И тя невярващо изслуша подробностите за караницата между Уил и Том. Мамка му, помисли си Кристин. Облегна глава на стената и почувства студенината ѝ по кожата си. На мъжете може да се разчита да направят всичко толкова дяволски сложно. — Не. Не се обаждай в полицията — прошепна тя и закри уста с ръка, за да не чуе шефът ѝ. — Само ще навлечеш неприятности на Джеф. Аз ще му се обадя и ще му кажа какво се е случило. Той знае как да се оправи с Том. Не. Стой, където си. Не прави нищо. Моля те, остави ме да се оправя с това. Става ли? Обещай ми, че ще стоиш мирен.

Кристин затвори телефона и се обърна със сладка усмивка към шефа си.

— Само още едно обаждане, Джо. После свършвам. — Тя не продължи с обещанията — неспазените обещания бяха за мъжете в този свят. Мъже като Уил, който обеща да стои мирен, когато и двамата знаеха, че няма да го направи. Мъже като Джеф, който се зарече, че всичко е под контрол, когато изобщо не беше. Мъже като Норман, който я увери, че ще ѝ хареса вкуса на огромния му тежък език в малката ѝ невинна уста. Мъже като Рон, който ѝ бе казал, че ще ѝ е приятно, когато разкъса девствеността ѝ. Дотук с обещанията, помисли си Кристин и измъкна една омачкана визитна картичка от сутиена си и погледна номера. Добре, че не я беше изхвърлила, каза си и набра цифрите с дългите си виненочервени нокти.

Телефонът се вдигна по средата на първото позвъняване.

— Доктор Бигълоу — излая гласът, вече раздразнен.

— Дейв? — попита Кристин, изненадана от треперенето на гласа си. Мога ли наистина да направя това, запита се тя.

— Кой е?

— Аз съм Кристин, барманката от „Дивата зона“.

— Жена ми там ли е? — попита Дейв без предисловие, очевидно не бе в настроение за игрички.

— Не. — Кристин си пое дълбоко дъх и се подпря с длан на стената. — Но зная къде е.

Мълчание.

— Тя е в мотел „Южняшки комфорт“ до аерогарата — продължи без подкана Кристин. С изговарянето на думите гласът ѝ стана по-силен. — Стая 119.

Уил стоеше по средата на всекидневната, без да мърда. Прочувствените молби на Кристин още звъняха в ушите му. Стой, където си. Не прави нищо. Обещай ми, че ще стоиш мирен.

Само че как можеше просто да си стои в апартамента и да не прави нищо? Лекомислените му лъжи бяха подпалили пословично късия фитил на Том и сега той бе на път за мотела, не за да помогне на Джеф с плана му, а за да осъществи собствения си убийствен план. Така че как можеше Уил просто да стои там и да не прави нищо?

Отново си помисли да се обади в полицията, но Кристин го бе предупредила, че така само ще навлече неприятности на Джеф и навярно беше права, както за повечето неща. Брат му вече си имаше достатъчно неприятности благодарение на него. Помисли си, дали да не се обади на Джеф и да го предупреди за Том, но как щеше някога да му обясни ужасните неща, лъжите, които бе наговорил? Не, по-добре бе да остави Кристин да се справи с всичко.

И все пак не можеше просто да стои там. Не можеше да позволи брат му да плати — за пореден път, — за собствените му безсмислени действия. Поне веднъж в живота си трябваше да спре да мисли и да направи нещо.

— Съжалявам, Кристин — каза Уил и изтича в банята да вземе двайсет и две калибровия пистолет на Том. Пъхна го в джоба на

панталоните си в цвят как и излетя от апартамента, като прескачаше по две наведнъж външните стъпала към двора.

Пет минути по-късно бе вече в таксито и пътуваше към хотел „Южняшки комфорт“.

— Сузи, миличка — прошепна Джеф и се приведе към леглото да я целуне по страната. Мразеше да я безпокои. Тя спеше така спокойно.

Сузи отвори очи, сини като крайбрежния плавателен канал.

— Здравей — каза тя.

— Съжалявам, че те събудих.

— Няма нищо. Колко е часът?

— Минава седем.

— О, Боже мой. — Тя се надигна и седна. — Не мога да повярвам, че толкова съм спала.

— Много ти се бе насъбрало. Беше изтощена.

— Предполагам. Случило ли се е нещо?

— Не. Нищо. Всичко е наред. Гладна ли си?

Сузи се засмя.

— Умирам от глад.

— Добре — каза Джеф. — Имам нужда да направиш нещо.

Том попадна в задръстване само на няколко минути от аерогарата.

— Хайде, хора, движение — провикна се през отворения прозорец и в отговор горещият влажен въздух го зашлеви през лицето. — Какво, по дяволите...? — Отвори вратата и стъпи на земята, за да погледне покрай огромния тир пред него. Как изобщо се оказа затиснат зад този проклет камион? И по-важното, колко време щеше да остане тук? Времето си заминава, помисли си. И без това вече беше закъснял, защото изгуби прекалено много време да се разправя с Уил. Джеф нямаше да остане доволен.

Мамка му, изсмя се той. Джеф при всички случаи нямаше да остане доволен.

Може би не биваше да ходи. Нека Джеф си се оправя сам-самичък. Да разбере какво е да си предаден, да си даде сметка колко много се нуждае от Том, как винаги е имал нужда от него.

— Аз не съм педерастът в това уравнение — изръмжа Том и зърна в далечината светлините на линейка.

Изглежда доста тежка катастрофа, помисли си той с надеждата, който и да я бе предизвикал, да е умрял в нея. Върна се в колата си, запали още една цигара и пусна радиото, усилено до край. Заслуша се в някаква кълтри певица, която виеше в невъзможно висока октава за невярното си гадже и през цялото време си представяше как Лейни прави секс с най-добрия му приятел.

— Тази лъжлива кучка — изруга той. Да му разправя, че не разбираше защо жените го намират за толкова привлекателен, че тя самата никога не го била смятала за особено хубав. А през цялото време се е чукала с него зад гърба на Том. Той удари с юмрук по волана и се почуди от колко ли време продължава авантюрата им, колко ли време най-добрият му приятел му се е присмивал зад гърба.

— Мърдайте, педали.

Сякаш стресната, дългата редица коли и камиони се раздвижи и постепенно набра скорост покрай две лошо смачкани коли встрани на пътя. Един униформен полицай вземаше показания от няколко човека от участниците.

— Научете се да карате, задници — провикна се Том, когато бе на безопасно разстояние. Преустрои се в дясната лента, излезе през първия изход и в следващите десет минути кара в кръг, търсейки мотел „Южняшки комфорт“. — Не можах да отседнат в „Холидей ин“ — мърмореше той. — Трябваше да изберат някакво тъпо местенце, дете никой не го е чувал. *Трябва да си вземеш едно от тези нещица, GPS-ите, дете аз си взех*, беше му предложила веднъж Лейни. Моето го използвам през цялото време.

— Разбира се, че го използваш — възкликна Том сега. — Иначе и с двете ръце не можеш да си намериш задника.

Макар че й е било много лесно да намери Джеф.

— Къде сте, по дяволите? — извика Том и в същото време над главата му ниско прелетя самолет, готвещ се за кацане. И тогава го видя — неонов знак на половин пресечка от него, вляво. Мотел „Южняшки комфорт“, гласеше надписът и друг, по-малък, под него:

„Свободни места“. — Не, благодаря — каза Том и с любов погледна към оръжията на седалката до себе си, насочвайки колата към лявата лента.

— Вече си имам стая.

Джеф седеше на кафявия тапициран стол срещу леглото, когато чу отвън да спира кола.

— Най-сетне — въздъхна той и се зачуди откога ли бе притаил дъх. Защо, по дяволите, Том се беше забавил толкова? Отиде до вратата и зърна отражението си в огледалото на банята. Изглеждаше уплашен, сам го разбра, и се запита — не за първи път, — дали действително щеше да успее да осъществи плана си. Можеше ли наистина да застреля хладнокръвно човек?

И което бе по-важно, щеше ли да успее да се измъкне след това?

Да, и на двата въпроса, внуши си той. А сега, когато Том най-сетне бе тук, всичко щеше да тръгне по плана.

Джеф отвори вратата.

— Крайно време беше — каза той.

Дори не усети удара, докато не падна на пода, не разбра какво го бе ударило, докато не видя юмрука на Дейв да се стоварва отново върху него.

— Къде е тя, копеле такова? — изкрещя Дейв, затиснал гърдите му с колене. — Сузи, излизай веднага, ако не искаш гаджето ти да стане на кървава пихтия.

— Няма я тук — изломоти Джеф, мъчейки се да се изправи. Какво беше станало, по дяволите? Къде беше Том?

— Няма я, друг път. Сузи, предупреждавам те. Не ме карай да идвам да те търся.

— Казвам ти — извика Джеф. — Тя не е тук.

— Лъжеш.

Джеф не можеше да си спомни кога за последно го бяха удряли изневиделица. Мъчеше се да си проясни главата, стаята бавно се връщаше на фокус, макар да продължаваше да се върти. Не трябваше да става така, мислеше си той. Какво, по дяволите, се случваше?

Влачейки Джеф за врата, Дейв повдигна кувертюрата и надникна под леглото.

— Къде, по дяволите, е тя?

— Нямам представа.

— Може би ще преосмислиш отговора си. — Блъсна го отново, този път със силен удар в корема, който изкара въздуха на Джеф. — Пак те питам, къде е тя? И моля те, не ми казвай, че не знаеш. Аз съм лекар, забрави ли? Зная къде точно ще те заболи. — Дейв заби пръсти между две от ребрата на Джеф, за да му илюстрира казаното.

— Тръгна си. Преди около половин час.

— Къде отиде?

— Не зная. — Джеф изпищя от болка, когато пръстите на доктор Бигълоу се забиха още по-навътре в плътта му. — Каза, че не можела да продължи с това и се връща вкъщи.

— Колко удобно — отбеляза Дейв. — Защо ли не ти вярвам? — Стиснатият му юмрук отново намери челюстта на Джеф. — Сега ще броя до три — продължи той, когато вратата зад гърба му започна тихичко да се отваря, — и после ще започна да чупя всяка кост по тялото ти.

Главата на Джеф се въртеше, чувстваше, че челюстта му е строшена. Зрението му се замъгли; всеки момент щеше да изпадне в безсъзнание. Къде, по дяволите, е Том, питаше се той. Стаята започна бавно да потъва в тъмнина, която се приближаваше все повече.

— Едно... две...

Изтрещя изстрел.

Гърбът на Дейв се изви назад, раменете му се сковаха, очите му се разшириха едновременно шокирано и невярващо, после се замъглиха и замръзнаха, той се наклони напред и накрая се срина като парцалена кукла върху Джеф.

— Три — чу се глас от сенките.

На Джеф му бе нужна цялата сила, за да отмахне Дейв от гърдите си. Знаеше, че е мъртъв, още преди да види кръвта, която струеше отпред на ризата и оформяше широк кръг около сърцето му. Джеф стрелна поглед към фигурата, застанала на прага, облегна гръб на леглото и с мъка опита да си поеме дъх.

— Том! Господи. Какво стана? Къде, по дяволите, беше?

— Оплакваш ли се? — Том затвори вратата зад гърба си като я изрита с петата на черния си кожен ботуш.

— Мамка му, човече, в никакъв случай.

— Къде е Сузи?

— Пратих я навън да хапне нещо, казах ѝ да не бърза, защото трябва да се погрижа за няколко неща и ще се срещнем пак тук след няколко часа. Искях да има алиби. Тя няма представа какво става.

— Джентълмен, както винаги.

На Джеф му се стори, че долавя нотка на сарказъм в тона на Том, но го отдаде на звъntenето в ушите си.

— И какво правим сега? — попита Том.

Преди да отговори Джеф си пое няколко пъти дълбоко дъх. Болеше го като говори. Главата му бумтеше, челюстта му пулсираше. Трябваше да обмисли нещата много внимателно. Първоначалният план беше да подмами Дейв в мотела, като му кажат, че Сузи е там — нещо, което Кристин бе изпълнила с присъщата си вещина и финес. Само че, вместо Сузи, Дейв щеше да завари Джеф и Том да го чакат. Тогава двамата щяха да го принудят да шофира до „Евърглейдс“, където щяха да го застрелят и да потопят тялото му в някое пълно с алигатори блато. Само че Дейв се бе появил по-рано, а Том по-късно, което тотално бе объркало нещата.

— Всичко се промени — каза на глас Джеф. При всяка дума през челюстта му преминаваха спазми.

— В смисъл?

— Ами, като за начало, вече не се налага да се отърваваме от тялото на Дейв.

— Как така?

— Беше си явна самоотбрана.

— Не ти уби тоя гъз — напомни му Том. — Аз го направих.

— Пак си е законна самоотбрана. Ти го уби, за да ме спасиш.

— Само дето копелето няма пищов — отбеляза Том и претърси за всеки случай Дейв. — Полицайте ще кажат, че съм приложил превишена сила.

— Гледаш прекалено много телевизия — каза Джеф, едва процеждайки думите през увисналата си уста.

— Вече нямам телевизор, забрави ли? Гръмнах го.

— Обаче имаш повече от един пистолет — напомни му Джеф, — и нито един не е регистриран. Кой ще докаже, че един от тях не е бил на Дейв? Че не е дошъл тук, за да ме убие?

Том изсумтя подигравателно. Напълно в стила на Джеф да завърти всичко около себе си. В крайна сметка, проблемът на Джеф беше решен с един куршум от пистолета на Том. А сега именно Том трябваше да се справя с последиците, докато Джеф отпраща към залеза с момичето на своите мечти.

Няма начин, помисли си Том. Не и този път.

— Освен това — продължи Джеф, — сигурен съм, че все някой е чул изстрела. Не можем просто да се измъкнем оттук с труп. Най-вероятно хората вече слухват, някой се е обадил в полицията.

Том премисли тази последна информация и реши, че Джеф навярно има право. Полицията най-вероятно вече беше на път. Кое не му оставяше много време да довърши онова, заради което беше дошъл тук.

— Значи, ти още веднъж излизаш победител. Настоящ и бъдещ шампион.

— Нещо не е наред ли? — попита Джеф.

— Че какво може да не е наред?

— Трябва ние да се обадим в полицията. — Джеф се пресегна за телефона, решил да не обръща внимание на хапливия подтекст в думите на Том. — Да им кажем какво се е случило, преди да са пристигнали. Това ще покаже, че не крием нищо.

— Не съм сигурен. Бих казал, че ти криеш доста неща.

— Какво би трябвало да означава това? — Раздразнението на Джеф нарастваше. Какво му ставаше на Том? Да, навярно му бе спасил живота, като се появи навреме, но от друга страна, тъкмо неговата мудност бе изложила живота на Джеф на опасност. А сега, точно когато му бе нужно време да си подреди мислите, да си подготви историята за пред полицията, точно когато всичко се канеше да се нареди както трябва, Том почваше да капризничи без никаква причина. Явно беше пиян. Напълно бе възможно и да е в шок. — Виж. Защо не седнеш? — предложи Джеф, пренебрегвайки болката си. — Току-що уби човек. Това никога не е лесно.

— По-лесно е, отколкото си мислиш — многозначително отговори Том.

— Ще ти донеса чаша вода. После ще се обадя в полицията.

— Няма да се обаждаш на никого. — Том вдигна пистолета и го насочи към главата на Джеф.

— Какво, по дяволите, правиш?
— На какво ти прилича?
— Добре, достатъчно ми беше всичкото това...
— Че кога нещо ти е било достатъчно? — ядосано попита Том.
— Каквото и да било?
— За какво говориш?
— Говоря за това, че не ти е било достатъчно да чукаш Кристин и Сузи, и сигурно половината Флорида, ами е трябвало да се хвърлиш и на Лейни?
— Какво? Ти да не си луд? Мислиш, че чукам жена ти?
— Отричаш ли?
— Разбира се, че отричам. Ти си най-добрият ми приятел. За Бога, Том, помисли само какво говориш. Знаеш, че не бих...
— Зная, че тя е идвала у вас.
Джеф панически взе да рови в паметта си кога за последен път Лейни е била в апартамента му.
— Тя не е... Чакай малко. Добре. Да. Кристин ми каза, че онзи ден Лейни се отбила. Искала да говоря с теб, но мен ме нямаше вкъщи. Дори не съм я видял. Питай Кристин, ако не ми вярваш. Или пък Уил. Той е бил там. Той ще ти каже.
— Той вече ми каза.
— Добре, тогава...
— Разказа ми всичко за теб и Лейни.
— За какво говориш? — попита отново Джеф.
Разнесе се гръмко тропане.
— Джеф... Том... — провикна се от другата страна Уил. — Моля ви, пуснете ме.
— Слава Богу — с облекчение изрече Джеф. — Явно е станало колосално недоразумение... — Той вървеше към вратата, когато усети остра болка да раздира гърдите му, последвана почти незабавно от друга. — Какво, по...? — започна Джеф, когато трети куршум от пистолета на Том се заби дълбоко в плътта му, завъртя го обратно и го повдигна от пода с танцьорска грациозност. Четвърти куршум го запрати по лице на кревата, устата и носа му изчезнаха в гънките на изпомачканите бели чаршафи. Ароматът на Сузи тутакси го обгърна, сякаш тя го поемаше в обятията си. „Обичам те“ — чу шепота ѝ в ухото си и тези думи заглушиха всички останали звуци.

— И аз те обичам — каза той.
Джеф почувства меките й нежни устни върху своите.
А после вече не чувстваше нищо.

Уил стоеше пред вратата на стаята, когато Том я отвори и го вкара вътре.

Първото нещо, което видя, беше Дейв, легнал по очи на пода в тъмна локва от собствената си кръв.

Второто нещо, което видя, беше Джеф, проснат върху неоправеното легло, лицето му наполовина заровено в чаршафите, мъртвите му очи сезираха в тавана.

Третото нещо, което видя, беше Том, застанал по средата на стаята, глупавото му лице бе самодоволно ухилено, в протегнатата си ръка държеше пистолет.

— Виж какво направи, братле — каза Том в мига, в който навън се разнесоха полицейските сирени.

Очите на Уил се напълниха с горчиви сълзи. Тялото му се люшна, коленете му се подгънаха.

— Добре. Пуснете оръжията — чу да вика глас зад гърба му и едва тогава осъзна, че вдигнатата му ръка държи двацет и две калибровия пистолет. — Полиция. Пуснете оръжията — повтори гласът. — Веднага... — Шум от затръшване вратите на коли, от зареждане на пушки, от приближаващи се стъпки.

Пръстът на Уил потрепери върху спусъка, цялото му тяло болезнено жадуваше да го дръпне. Мога ли да го направя, запита се той, убеден, че няма съд на света, който да го обвини, задето е застрелял човека, убил брат му. Въпреки че бе виновен за много по-голямо престъпление от това, призна мълком и раменете му рухнаха в поражение. Виж какво направи, братле, чу отново Том.

Том беше прав.

Джеф беше мъртъв заради него.

Уил пусна пистолета на пода и вдигна двете си ръце, капитулирайки безславно.

— Виж сега — изненада! — каза Том, вдигна пистолета хилейки се, и изстреля последния куршум в гърдите на Уил.

Все още се смееше, когато стаята закънтя от гърмежа на пушките.

32.

Летището на Маями бе оживено, както си го знаеше.

— Господи, къде са се втурнали всички? — попита Кристин.

— Не може всички да отиват в Бъфало — каза Уил и по устните му заигра лека усмивка.

Кристин внимателно го хвана под ръка и му помогна да си проправи път през тълпата към правилния изход.

Хубаво е да видиш Уил да се усмихва отново, помисли си тя, макар и неуверено. Отдавна не бе забелязвала дори и намек за веселие по милото му лице.

— Справяш ли се? — попита го. — Да не вървя твърде бързо?

— Не, всичко е наред.

Въпреки това, тя забави крачка, ослушвайки се за тихото тътрене на левия му крак зад десния — резултат от полицейските куршуми в неговото коляно и бедро. Куршумът на Том се бе разминал на сантиметри със сърцето му, беше го съборил на пода и по ирония на съдбата му бе спасил живота, тъй като в този момент полицаите бяха открили огън. Том обаче нямаше същия късмет. Той беше умрял моментално сред последвалата градушка от куршуми.

Уил прекара близо четири седмици в болницата, претърпя няколко болезнени операции, последвани от почти два месеца в заведение за рехабилитация. Беше отслабнал, може би с четири-пет килограма и кожата му все още бе много бледа, едва ли не прозрачна, въпреки че през последната седмица по бузите му бе избила съвсем лека руменина. Майка му често го посещаваше, понякога дори оставаше при Кристин. Баща му бе успял да дойде само веднъж, понеже беше прекалено зает с новата си приятелка и бебето, което очакваха рано напролет.

— Май самият аз скоро ще се сдобия с братле — бе споделил Уил при едно от последните посещения на Кристин.

— Искане ми се да дойдеш с мен — каза той сега.

— Не мога — отвърна Кристин. — Знаеш, че не мога.

Те се спряха.

— Защо не? — попита Уил, както бе направил вече поне десет пъти тази сутрин. — Нищо не те задържа тук.

— Зная.

— Тогава ела с мен.

— Не мога.

— Майка ми ще е толкова разочарована като не те види да слизаш от този самолет.

— Майка ти ще е доволна. Тя мисли, че ти влияя зле.

— Глупости. Тя те обича.

Кристин отново тръгна и не му остави друг избор, освен да я последва.

— Тя ме понася — поправи го.

— А какво е любовта, освен по-висока степен на толерантност? — попита Уил.

Кристин се разсмя, силно и продължително.

— Внимавай — предупреди го тя. — Философът в теб почва да си показва рогата.

— О, не. Не пак.

— Не можем да не сме онова, което сме, Уил.

— И кой е философът сега?

Кристин се усмихна и отново спря.

— Ще ми липсваш. — Пресегна се и го погали по бузата.

— Не се налага. Ела с мен — каза той още веднъж, сграбчи дланта ѝ и я постави точно върху сърцето си. — Можем да започнем отначало. Не е нужно да оставаме в Бъфало. Не е задължително и аз да се връщам в „Принстън“. Мога да си довърша дисертацията навсякъде.

Кристин се извърна, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Не мога — каза отново.

— Заради Джеф?

Тя усети как тялото ѝ се изпразва при споменаването на Джеф, като гума, пробита с гвоздей. Оставам без въздух, помисли си, мъчейки се да се задържи права. Болеше я като дишаше.

— Може би. Не зная. — Дори и след почти два месеца ѝ бе трудно да повярва, че Джеф наистина бе мъртъв. Изобщо не трябваше да става така. Кристин поклати глава и опашката ѝ се преметна от двете страни на врата.

— Косата ти ми харесва така — каза Уил, в опит да удължи сбогуването, все още с надеждата, че може да намери вълшебната комбинация от думи, която да я накара да промени решението си и да тръгне с него. Е, смешници, вие какво бихте си пожелали, ако някой дух ви предложи да ви изпълни едно желание? — чу отново брат си да пита в онази съдбоносна нощ в „Дивата зона“. Нощта, в която всичко се бе отрищило.

— Уил?

— Хм-м? Извинявай. Каза ли нещо?

— Казах, че мисля да си махна имплантите. Мислиш ли, че ще изглеждам добре?

— Мисля, че ще изглеждаш страхотно, каквото и да направиш.

— Толкова си мил.

— Не съм — възрази Уил.

— Напротив, мил си.

Наближиха дългата опашка пред охраната.

— Няма ли да зазвънят камбани и сирени, когато застанеш пред рентгена с всичката арматура в тялото ти? — полушеговито попита Кристин.

— Навярно. Може би пък, да не ме пуснат да си тръгна — почти с надежда изрече Уил. И добави: — Не се налага да си отивам, нали знаеш?

— Това вече го говорихме.

— Зная.

— Трябва да вървиш, Уил. Мястото ти не е тук.

— А твоето?

Тя сви рамене.

— Нали ще ми се обадиш, ако имаш някакви проблеми? — попита той.

— Няма да има.

— Полицията може да задава още въпроси...

— Няма.

— Няма — повтори Уил.

Полицейското разследване бе стигнало до извода, че Дейв Бигълоу е разбрал за авантюрата на жена си с Джеф и е отишъл в мотел „Южняшки комфорт“, за да се разправя с него, а Том, надрусан и пиан, се е появил скоро след това и е застрелял както Дейв, така и

Джеф. В доклада по-нататък се казваше, че Том Уитман вече бил добре известен на полицията и че бил склонен към случайни и непредизвикани актове на насилие. Достоверност на тази версия даваха и показанията на съпругата на Том, която го бе напуснала, също и на бившия му шеф, както и на едно момиче от агенция за компаньонки, което той неотдавна малтретирал. Сузи Бигълоу бе извикана на разпит, но от нея бързо бяха отпаднали всякакви подозрения за съпричастност към смъртта на съпруга ѝ.

— Чувала ли си се със Сузи изобщо? — попита Уил сега.

Кристин отново поклати глава.

— Тя направо изчезна от радара след погребенията.

— Предполагам, че смъртта на Дейв я направи доста заможна.

— Вероятно.

— Мислиш ли, че действително бе обичала Джеф?

— Мисля, че да — призна с тъга Кристин. — Поне мъничко.

— Може ли да видя билета и бордовата ви карта, моля? — поиска една униформена служителка.

— Май вече трябва да се махам — заяви Кристин, след като Уил си показа билета и картата на строгата на вид жена, която внимателно ги проучи.

— Има ли нещо, което да мога да кажа...?

Кристин се приведе и нежно целуна Уил по устните.

— Пожелавам ти хубав живот, Уил — каза тя. — Бъди щастлив.

— Сър, боя се, че трябва да ви помоля да се придвижите — настоя служителката от охраната.

Кристин се отдръпна назад. Уил неохотно тръгна напред, избутван от другите след него.

— Не е твърде късно да промениш решението си — подвикна той, като спря внезапно, решил да пробва за последно.

Видя я, застанала отстрани, подпряна на един пилон. Видя как за последно тръсва русата си коса, ослепителния блясък на усмивката ѝ, помахването за сбогом. После видя и как изчезва в тълпата.

Небето се бе покрило с облаци, когато Кристин паркира пред „Талахаси драйв“ 121. Музиката от шейсетте, гърмяща от стереоуредбата, моментално замлъкна.

Кристин погледна към входната врата на кафявата вила с белите плочи на покрива и се усмихна. Сузи седеше на предните стъпала, загорелите ѝ крака бяха голи, ноктите на тях бяха лакирани в яркорозово, сандалите ѝ лежах на стъпалото до нея. По раменете ѝ падаха меки вълни кестенява коса и обграждаха лице без всякакви синини, слава Богу. На няколко метра пред нея, подпряна на яркия надпис „Продадено“, наред предната градинка, стоеше сака с багажа ѝ.

— Хей, ти — нежно произнесе Кристин, отвори вратата на колата и слезе, а Сузи скочи на крака.

— Как мина? — попита Сузи и бързо си нахлузи сандалите.

— В голяма степен — както очаквахме.

— Съжалявам, че не можех да съм там с теб.

— По-добре, че не беше.

— Той пита ли за мен?

Кристин кимна.

— Излъгах го, казах, че изглежда си изчезнала от лицето на земята след погребенията. — Пресегна се за сака на Сузи и се нацани да го метне през рамо. — Господи. Това тежи цял тон. Какво си сложила вътре?

— Праха на Дейв — прозаично съобщи Сузи.

— Какво? — Сакът падна от ръката на Кристин.

— Внимателно. Ще го счупиш. — Сузи се разсмя. — А искам всичко да е перфектно, когато нахраня алигаторите с копелето.

— Не мисля, че има алигатори в Сан Франциско.

— Ще направим малко отклонение — поясни Сузи. — Нали нямаш нищо против? От години си мечтая за този момент.

— „Евърглейдс“, идваме — каза Кристин, вдигна отново чантата и я метна на задната седалка.

— На колко години е тази кола, между другото? — попита Сузи, седна на пасажерското място и отново си събу обувките. — Напомни на Дейв да ти купи нова. — Тя пак се разсмя, но смехът замря в гърлото ѝ, когато видя укорителното изражение на лицето на Кристин. — Извинявай. Това май не беше много смешно.

— Господи, Сузи — изстена Кристин. — Как можа всичко да се прецака така?

— Всякакви неща се случват — заяви Сузи. — Неща, които не очакваш. Неща, които не си планирал.

— Единственият, който трябваше да пострада, беше Дейв. Уил не трябваше да бъде прострелян. Том и Джеф не се предвиждаше да умрат.

— Удивително е, нали? — съгласи се Сузи. — Мислиш си, че си изпитал всичко, а после нещо се случва, някой казва нещо, дето не е по сценария и то променя всичко.

— Накрая трима души са мъртви.

— Ние сме живи. Аз най-сетне съм свободна от онова чудовище. — Сузи хвана ръката на Кристин в своята и я вдигна до устните си.

Кристин бързо се огледа през страничния прозорец.

— Не бива. Не тук.

— Всичко е наред — каза Сузи. — Вече никой не може да ни нарани.

— Няма да позволя на никого да те нарани отново — обеща Кристин, изучавайки прекрасното лице на Сузи, сините очи, в които за пръв път бе погледнала, когато бе още уплашено младо момиче на шестнайсет години. Не мога да си намеря портмонето, беше се нахвърлила тя на Сузи при един от първите им сблъсъци. Да имаш нещо общо с това?

Сузи е права, мислеше си Кристин, докато потегляше с колата. Случват се неща, които нито си очаквал, нито си планирал. Кой можеше да предвиди, че две самотни момичета, настанени в дом, поверени на безразличните грижи на социалните служби, не само ще се влюбят, но и ще изковат толкова силна връзка помежду си, колкото никоя от тях няма да почувства отново, че любовта им ще издържи на раздяла и разстояния, съпрузи и любовници, на разочарование и отнемане на илюзиите, на времето и обстоятелствата?

Това, че се намериха отново, само по себе си беше чудо. Сузи току-що се бе нанесла в „Корал Гейбълс“ със съпруга си насилник. Веднъж, когато се бе почувствала отчаяна и самотна, ѝ бе хрумвало да потърси Кристин в Интернет и бе открила, че работи в Саут Бийч, в бар, наречен „Дивата зона“. Един следобед, когато Дейв беше в болницата, тя се бе отбила, без да е сигурна, дали Кристин щеше изобщо да си спомни коя е.

Познаха се моментално, годините изчезваха като избледнели стари снимки, докато двете набираха скорост, споделяха си интимните, понякога сърцераздирателни подробности от живота, откакто се бяха разделили. Кристин разказа на Сузи за Джеф. Сузи ѝ разказа за Дейв. Не се мина дълго и те измислиха план, как да използват единия, за да се отърват от другия.

Побоищата на Дейв ставаха все по-лоши, с нарастваща честота и ярост. Не можеха да си позволят да чакат още дълго.

А после всичко неочаквано си бе дошло на мястото. Уил се бе появил на прага на апартамента им, носещ със себе си неприятни спомени, възраждащ стари съперничества и създаващ нови. Изплуваха стари свадни; изковаха се нови връзки.

Време беше Сузи да се покаже на сцената.

Няколко умело подбрани реплики бяха търкулнали топката.

После пък Лейни бе напуснала Том, от което той стана още по-яростен и от преди, а Ели се бе обадила на Джеф с известието за предстоящата смърт на майка им, което го остави уязвим и объркан. След това вече беше въпрос на отгатване кога да се настъпи и кога да се отстъпи, кои копчета да натиснеш и кои струни да дръпнеш, колко силно да провокираш и колко тихо да стъпваш. Смъртоносна комбинация от ловкост и спонтанност, от женски хитрини и мъжка самонадеяност, от възможности и тото — шансове.

И двете жени бяха изиграли своите роли красиво. И макар да им беше трудно, понякога дори невъзможно, да стоят надалеч една от друга, щом веднъж планът им бе задействан, те се бяха съгласили да сведат контактите си до минимум, докато не се свърши работата. Естествено, никоя от тях не би могла да предвиди скоростта, с която се бе развило всичко, колко бързо тържественият валс бе деградирал до конвулсивен джаз, колко бързо бавната въртележка се бе завихрила безконтролно, превръщайки се в смъртоносно влакче на ужасите.

И никой не би могъл действително да предвиди, че Джеф щеше да се влюби.

Кристин потръпна от спомена за онези агонизиращи моменти, в които се бе страхувала, че на неговите чувства към Сузи може да бъде отговорено, че Сузи би могла да се влюби в Джеф също тъй силно и неочаквано, както той в нея. А може би тя наистина се бе влюбила в

него, помисли си Кристин сега. Поне мъничко, както бе казала на Уил преди малко.

Точно както Кристин се бе влюбила поне мъничко в Уил.

— Студено ли ти е? — попита сега Сузи и се пресегна да погали ръката на Кристин.

— Не, добре съм.

Така беше наистина. Дейв Бигълоу беше мъртъв. Парите от продажбата на къщата и луксозните му автомобили щяха да осигурят за дълго време охолно бъдеще за неговата вдовица. Уил се връщаше в Бъфало. Кристин бе напуснала работата си в „Дивата зона“. Само след минути двете със Сузи щяха да са на магистралата и след едно незначително отклонение, в което да отдадат на Дейв полагаемата му се почит, щяха да се отправят през страната към новия си живот в Сан Франциско.

Сузи нежно подръпна опашката на Кристин.

— Обичам те — каза тя. — Толкова много.

Кристин се усмихна и усети как усмивката се разпростира от върха на главата до пръстите на краката ѝ, преди да се настани удобно около сърцето ѝ.

— Аз също те обичам.

Така завършва всичко.

Издание:

Джой Филдинг. Бар „Дивата зона“

Американска. Първо издание

ИК „Весела Люцканова“, София, 2011

Редактор: Весела Люцканова,

ISBN: 978-954-311-095-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.